

Ezgin Kılıç

Bana Mutluluktan Bahset

Ezgin Kılıç

*Bana
Mutluluktan
Bahset*

DESTEK YAYINLARI: 1028
EDEBİYAT: 311

EZGİN KILIÇ / BANA MUTLULUKTAN BAHSET

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarımı: İlknur Muştı
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Kasım 2018 (10.000 Adet)

11.-19. Baskı: Aralık 2018

20.-34. Baskı: Ocak 2019

35.-39. Baskı: Şubat 2019

40.-45. Baskı: Mart 2019

46.-47. Baskı: Temmuz 2019

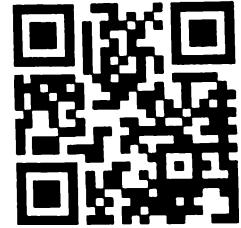
48.-53. Baskı: Eylül 2019

54.-56. Baskı: Aralık 2019

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-501-4

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42 – Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

Ezgin Kılıç

*Bana
Mutluluktan
Bahset*

“Merhaba arkadaşım, seninle yeniden göz göze gelmek ne güzel...

Kocaman bir ağacın farklı dallarından göğe uzanan birer yaprağız ikimiz. Her ne kadar yolumuz ayrı, yönümüz birbirimizden farklı olsa da amacımız bir... Aynı gök ve yer arasında bir tutam mutluluk için yaşıyoruz, biraz tebessüm, huzurla çekilecek bir yudum nefes için... Hayattaki bütün bu acelemiz, acelemizden ayağımıza dolanan acemiliğimiz, hatalarımız ve hatalarımızdan edindiğimiz bütün tecrübeler... Hepsi güzel bir hayat ve o hayatı sevgiyle yaşayabilmek için...

Sen de biliyorsun ki hiçbir beklentiyi altın tepside sunmuyor hayat. İstedğin şeyler uğruna yapman gereken fedakârlıklar olur bazen. Bazen de ne kadar mücadele edersen et, maalesef emeğinin karşılığını alamazsın. Ama aradan hatırı sayılır bir süre geçtiğinde rüzgârın yönü değişir. Hüznün dağılıp gider, acın diner, bütün kırıkların iyileşir. İşte o zaman rahat bir vicdan kalır geriye. Mühim olan sonucunu asla

değiştiremeyeceğin pişmanlıklar biriktirmemek... Ben, iyiliğin ve sevginin üstesinden gelemeyeceği hiçbir şeyin olmadığına inanıyorum. İyi insan olabilmekse göğsünün altında sevgiyi barındıran bir kalp taşımakla mümkün...

Şimdi yüreğini aç arkadaşım. İçinde sevgi ve iyiliğin olduğu bir hikâye bırakıyorum avuçlarına. Aşıktan fazla, hüzünden öte bir yolculuk olacak...

Yeni bir yolculuğa çıkana dek, gönlünün hep güzel kalması dileğiyle..."

Zamanın nasıl bu kadar çabuk geçtiğini anlamadım.

Eve gitmek için okuldan çıktığımda karanlık çoktan bastırmıştı.

Kolumdaki saate baktım, 22.37'yi gösteriyordu. Önce bir taksi çağırmayı düşündüm ama şarjım bitmiş, telefonum kapanmıştı.

Sonra “Nasılsa birkaç sokak ilerisi” diye düşünüp yürümeye başladım. Gündüzleri gayet güvenli ve temiz görünen sokaklar gece olunca nasıl da kimlik değıştiriyordu böyle? Beş dakika kadar yürümüşüm ki “Keşke bir yolunu bulup taksi ağırsaydım” diye geçirdim içimden. Neyse ki en fazla on dakika içinde eve ulaşacaktım. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak devam ettim. Sanki her köşe başını tekinsiz insanlar tutmuş gibi ürperiyordu içim. Ya yine takip ediliyorsa, ya peşimdelerse yine?... Nasıl kurtulurdum ellerinden? Ne vardı bu saate kadar bekleyecek? Keşke daha erken ıksaydım okuldan. Her adımda hem dua ediyor hem de “Az kaldı” diyerek kendime cesaret vermeye çalışıyordum.

Dar bir sokağı girdiğimde benden biraz daha ileride ağır ağır yürüyen adamın gölgesinin duvarda dev gibi görüldüğünü fark

ettim. Adam hiç ilerlemiyordu sanki, o an içimde bastırılmaz bir korku hissettim. Bu sokaktan devam etmeye cesaret edemeyip, yoluma bir arka sokaktan gitmeye karar verdim. Öyle korktum ki adımlarımın sesi duyulmasın diye topuklu ayakkabılarımı çıkarıp elime aldım. Böylece başıma bir iş gelecek olursa daha hızlı koşabilirdim. Seri adımlarla diğer sokağı yarılamıştım ki omzumdan uzanıp ağzıma kapaklanan bir elin soğukluğuyla kalbim duracak gibi oldu. “Benden kurtulabileceğini mi sandın?” diye fısıldayan o kasvetli sesi duyduğumda kan ter içindeydim.

Kendimi yatağımda titrerken buldum.

Sıkça gördüğüm kâbuslardan biriydi yine...

Başımı sola çevirdiğimde Umut’un yanımda uyuduğunu görmek tarifsiz bir huzurla doldurdu içimi. Uykuya dalmadan önce olduğu gibi tek koluyla bana sarılıyordu hâlâ... Nasıl da güzel uyuyordu... Uyanmaması için usulca kokusunu içime çekerek öptüm. Dilim damağım kurumuştur ama yine de gözlerimi sıkıca kapatarak uykuya dalmaya çalıştım, olmadı. Ne zaman böyle kan ter içinde uyansam; geçmişim, neon ışıklı bir tabela gibi gözkapaklarımın arkasına çivilenir, beynimi delerdi. Birkaç dakika sonra Umut’un kollarından yavaşça sıyrılıp bir bardak su içmek üzere mutfığa gittim. Mutfak masasına oturdum, kafamın içinde yanıp sönen “Benden kaçabileceğini mi sandın?” yazılı tabelayı defalarca okumaya başladım. Her şeyin başladığı o güne geri döndüm yine...

On yıl öncesine...

10 yıl önce...

Eskişehir’de bir başıma geçirdiğim altı yılın sonunda babamın akşam yemeği yerken ansızın beyin kanaması geçirip öldüğü haberini aldım. Hız ibresi sonuna kadar dayanmış bir arabanın içindeyken duvara toslamıştım sanki. Çocukluk günlerimin cıvıltıları, babamın ne kadar uğraşsa da kızmayı beceremediği şefkatli azarlamaları, o zamanlar bana saçma gelen ama şimdi anlam kazanan öğütleri kulaklarımda yankılanıyordu. Eskişehir Otogarı’ndan başlayıp İstanbul’a uzanan yolculuk boyunca başımı yasladığım otobüs camının yüzümde yumuşayan iğneleyici serinliğiyle düşünüyordum.

Altı yıl önce Eskişehir’de üniversiteye kayıt yaptırmak için aynı yolu annem ve babamla birlikte kat ettiğimiz o günü düşündüm bir an. Göz açıp kapatıncaya kadar geçmişti yıllar. Mezun olduktan sonra aynı yıl öğrenciliğimin geçtiği bu şehre öğretmen olarak atanmış, bir ilkokulda müzik öğretmeni yapmaya başlamıştım. İki yıllık müzik öğretmeni idim. Kendimce mutlu bile sayılırdım aslında ama şimdi nemli bir çift göz ve sızlayan bir yürekle babamı son kez görmek için İstanbul’a dönüyordum.

Babam sevgisini gösterebilen bir adam değildi. Sürekli sarılırdım ona, şakalar yapardım... Zamanla gri renk almış gür bıyıklarının altında dudaklarını göremezdim ama kısıldıkça kaz ayakları iyice belirginleşen göz kenarlarından tebessüm ettiğini anlayabilirdim. Hayatımın hiçbir döneminde beni

sıkboğaz etmemiş, her zaman bana güvenmişti. “Şunu yapmayacaksın, bu böyle olmayacak!” diye yasaklar koymak yerine, “Sen beni utandırmazsın biliyorum” diyerek baskılardan çok daha ağır bir yük yerleştirdi sırtıma.

Saygı ve güven duygusunun büyük sorumlulukları da beraberinde getirdiğini bilirdi. Belki de zaman zaman geldiğim uçurum kenarlarında, aklım karışmadan ve dipsiz bir boşluğa basmadan dönüşlerimi babama borçluydum... İnsan sevdiklerinin kayıplarını kabullenmeyi bir türlü başaramıyor. Cenaze günü etrafımdaki insanların ağlaşmalarını, annemin bağrını delercesine savurduğu feryatlarını yadırgamıştım. Belki de inanmak istemediğim bir gerçekle yüzleşmekten korktuğum için böyle hissediyordum. Ta ki babamın yüzünü bana son kez gösterip bir daha açılmamak üzere beyazlara sarıp sarmaladıktan sonra buz gibi bir tabuta koyarak götürdükleri o kederli ana kadar... Bir ahşap sandığın bu denli soğuk olabileceğini düşünemezdim. Dünyam tam anlamıyla işte o zaman yıkılmıştı. Babama bir daha sarılamayacağımı, gülüp gülmediğini anlamak için göz kenarlarındaki kırışıklarını sayamayacağımı, şartlar ne olursa olsun arkamdaki o güçlü dağın bir daha asla benimle olmayacağını anlamıştım. Nasıl eksildiğimi kelimelerle anlatabilmem mümkün değil... Bazı duyguları anlatmak için sözcükler yetersizdir, sadece ağlarsın. Bir damla gözyaşın kalmayıncaya kadar ağlarsın ve duyduğun acının çabucak geçmesini dilersin...

Annemi İstanbul'daki evimizden ve anılarımızdan koparıp Eskişehir'e yanıma gelmesi için ikna etmeyi başaramamıştım. Yalnız kalmasına da gönlüm razı olmadığından ertesi yıl tayinimi isteyip evimize, doğduğum, büyüdüğüm şehre geri döndüm... Yeni bir okul ve yeni arkadaşlar...

Hayatımda çoktan yepyeni bir sayfa açılmıştı. Zaman nasıl ki pek çok şeyi unutturuyorsa, bir o kadar da alışmayı ve hayata yeniden yön verebilmeyi de öğretiyordu insana.

Annemle birlikte her şeyi kabullenmiştik çaresiz. Kaygılarımız da beklentilerimiz de farklıydı artık. Çünkü hayat devam ediyordu... Böylece babamın vefatı hayatımın dönüm noktası olmuş, yıllarca temelini atmaya çalıştığım planlarımı bir enkaz gibi geride bırakarak her şeye sıfırdan başlamıştım. Yeni okuluma alışmam çok da güç olmadı. Kısa zamanda yeni dostluklar kurmuş, yeni düzenime adapte olmuşum.

Bir sabah kafamın içini delen korkunç bir telefon sesiyle uykum bölündü. Sabahın köründe kapı ziliyle ya da telefon sesiyle uyanmak kadar insanın sinirini bozan başka bir şey olamaz, yemin ederim.

"Bu insanların başka işi gücü yok mu?" diye söylenerek yatağımın başucundaki şifoniyerin üzerinde duran telefona uzandım. Hâlâ gözlerimi açamıyordum, hatta konuşacak halim bile yoktu. Kimin aradığına bakmadan telefonu kulağıma götürüp cevap verdim. Arayan aynı okulda çalıştığımız coğrafya öğretmeni arkadaşım Melike'ydi. Onu sesinden tanıyabilmişim.

“Efendim?”

“Elif neredesin? Okulda göremedim seni. Hasta mısın yoksa? Sesin çok derinden geliyor.”

“Bugün cumartesi Melike, ne okulu? Uyumaya çalışıyorum, hasta falan değilim. Hayırdır, sen niye bu saatte aradın ki?”

Günleri karıştırdığımı o an fark etmiştim. “Bugün cuma değil mi?” diyerek panikle yataktan fırladım ve alelacele evden çıkıp okula gittim. Şükür ki evime yakın bir okulda çalışıyordum, ilk ders bitmeden yetiştim. Öğle arası Melike’yle birlikte yemeğe çıktık. Okulda en iyi anlaştığım arkadaşımdaydı o. Benden üç yaş küçük olmasına rağmen evliydi. Bir yaşını yeni doldurmuş tatlı mı tatlı bir bebeği bile vardı. Yemekten sonra ders saatine kadar birer kahve içtik.

“Nasıl başarabiliyorsun günleri karıştırmayı?” diye sordu Melike, kahvesini keyifle yudumlarken.

“Ya sorma, gece çok geç yattım annem yüzünden. Biliyorsun işte annemi... Geçen gün memlekete gitti, hâlâ orada. Babam öldükten sonra evlilik diye başımın etini yiyip duruyor zaten. Bir süredir iyiydi ama dün gece aradı yine, tam iki saat telefonda konuştuk. Hep aynı muhabbetler Melike, anlattırıp durma bana sürekli. Uykum kaçınca biraz televizyona baktım, geç olmuş farkına varamadım. Sabah da biliyorsun ne olduğunu, günleri birbirine karıştırmışım.”

Okuldan sonra nihayet günü sorunsuz bir şekilde tamamlayabildiğim için iyi hissediyordum kendimi. Ama fazlasıyla

yorgundum ve gözlerimden uyku akıyordu. Neyse ki haftayı bitirmiştım ve günleri karıştırmadığımdan emindim bu kez... Yarın istediğim kadar uyuyabileceğimi düşünüp kendimi rahatlatıyordum. Eve gitmek için okuldan çıkmış, biraz da dalgın ve düşünceli bir kafayla yürüyordum.

Gün içinde Melike'yle evlilik hakkında konuştuklarımız geliyordu aklıma. Evlenmeden önce eşine âşık olup olmadığını merak edip sorduğumda tanışmalarından kısa bir süre sonra birbirleri için doğru insanlar olduklarını düşünüp evlendiklerini söylemişti. Evliliğin bazen zor olduğunu kabul ediyordu ama Melike aslında evlendikten sonra âşık olmuş eşine. Annem de hep böyle söyler bana: Önce evlenip sonra âşık olacaktım. Babamla görücü usulü evlendiklerinde içinde aşk ya da sevgi gibi özel hisler taşıymıyormuş o da, babamı sonradan sevmiş. Bu durum bana çok tuhaf geliyor açıkçası. İnsan nasıl olur da birine âşık olabilme ümidiyle evlenebilir? Benim dünyam onlarınkinden farklı. Okuduğum onca kitabın, izlediğim onca filmin bana hissettirdiği duyguları gerçek hayatta yaşamak istiyordum. Bu duyguya yakın bir kıpırtıyı üniversite öğrencisiyken hissetmişim. Birkaç ay sürmüştü sadece... Aynı anda flört ettiği bir sürü kızdan biri olduğumu öğrendiğimde bitmişti her şey. Zaten o günden sonra da kimse olmadı hayatımda. Sanırım ilk ve tek tecrübemin hayal kırıklığıyla sonuçlanması, aşka ve ilişkilere karşı hep mesafeli durmama sebep oldu, bunu gerçekten ben de bilmiyorum. O günden sonra kimseye karşı heyecan dolu duygular beslemedim. Elbette bu tutumum bundan

sonra hayatımda kimseye yer vermeyeceğim anlamına gelmiyor, kısmet olmadı diyelim sadece... Yine de gerçek aşkın bir gün beni bulacağına ve ben direnç göstersem bile ona karşı duramayacağıma inanıyordum. Her kızın beyaz atlı bir prens hayali vardır mutlaka, ben de hayalimdeki prensi gördüğümde ayaklarımın yerden kesileceğini umuyordum ve onu bekliyordum.

Bütün bunlar aklımdan geçerken çoktan evimin sokağına gelmiştim. Bu mahallede doğup büyüdüğümünden neredeyse herkesi tanıdığımı söyleyebilirim. Sadece üniversite yıllarımda uzak kalmıştım mahallemden. Bir gün buraya dönmek kesinlikle hayallerimin arasında yoktu. Ama bazen kendi hayallerini değil, kaderin planladıklarını yaşamak zorunda kalıyor insan. Ya da sorumluluklar uğruna yönünü değiştirip birtakım fedakârlıklara katlanmak gerekiyor. Ben de altmış üç yaşındaki annem için yolumu değiştirmiş, buralara geri dönmüştüm işte. Hepsi bu...

Eve geldikten sonra işlerimi bitirip uyumak için odama gittiğimde vakit hayli geç olmuştu. Yatağымda uzanmış, tavana bakarak düşünürken uyuyakalmışım. Sabah yine erken saatte çalan telefonun sesiyle uykum bölündü. İki defa üst üste çaldı ama bakmak istemedim, her kimse “Uyandığımda ararım” diye düşünüyordum ki yine uzun uzun çalmaya başladı. Dayanamadım açtım. Annemdi arayan.

“Efendim anne...

“Kaç kere aradım Elif, saat dokuz oldu hâlâ uyuyor musun yoksa?”

“Tabii ki uyuyorum anne! Bütün hafta çalışıyorum zaten. İzin ver de hafta sonu bari uyuyup dinleneyim biraz.”

“Sen uyu kızım, uyu... Nurdan Teyze’nin kızına da söz yapıyorlarmış bugün. Senden kaç yaş küçük üstelik. Bak, milletin kızları çocuklarını bile büyüttü. Sen hâlâ uyumaya devam et.”

“Of anne ya! Nurdan teyze de kim?”

“Kim olacak, Melek halanın eltisi.”

“Ya anne... Sabah sabah başlama lütfen... Nereden teyzem oluyor? Tanımıyorum bile. Hem bize ne Allah aşkına elin sözünden, nikâhından?... Bari buraya gelinceye kadar sabretseydin, bunun için sabah sabah uykusundan uyandırılır mı insan? Zaten yarın geliyorsun, gelince dökersin içini. Hadi kapatıyorum şimdi. Seni seviyorum anneciğim” deyip kapattım.

Bütün bunları benim iyiliğim için yaptığının farkındaydım ama bazen gerçekten çok abartıyordu. Uykum fazla açılmadan yine yattım, hemen dalmışım. Uyandığımda öğlen olmuştu. Mart ayına daha yeni girmiştik, havalar tam da ısınmış sayılmazdı. Dün sabah alelacele evden çıktığım için sıkı giyinmemiştim. O zaman farkına varmamıştım ama uyandığımda acısı çıkmaya başladı. Boğazım şişmiş, burnum tıkanmış, kulaklarım patlayacak gibi uğulduyordu. Kendime ayırmayı planladığım koca bir cumartesi gününü yatak

döşek yatarak geçirdim. Ertesi gün çelik kapının gümbür-tüsüyle yerimden sıçradım. Koşarak kapıyı açtım. Annem dönmüştü memleketten. “Anne, zile bassaydın ya ben açar-dım kapıyı. Savaşa gider gibisin yemin ederim. Ödümü ko-pardın” diye söylendim biraz.

“Zaten iki saattir zile basıyorum, duymuyorsun ki. Uyu-yordun yine değil mi? Dayın getirdi beni, kapıyı açık bırak da arabada birkaç şey kaldı, onları alıyor. Gelir şimdi.”

Annemi görünce onu çok özlediğimi fark ettim, sarılıp öptüm. Annemle çok iyi anlaşıyoruz aslında, her zaman iki iyi arkadaş gibi olmuşuzdur. Şu son zamanları saymazsak hiç tar-tışmadığımızı söyleyebilirim. Dayım elindeki eşyaları antre-ye bırakıp içeri geçmişti. Elimden bir kahve içmek istediğini söyledi. Birer yorgunluk kahvesi pişirdim ikisine de...

Dayım, annem gibi değildir. Konuşmayı sevmeyen, mec-bur olmadıkça evinden çıkmamaya çalışan bir adamdır. Hatta annemden küçük olmasaydı bizi ziyarete bile gel-meyeceğini düşünüyorum bazen. Akrabalık bağlarından o derece kopuk bir adamdır yani... Kahvesi biter bitmez de kalkıp gitti zaten.

Annemle baş başa kalınca biraz şakalaşıp dedikodu yap-tık. Köyden bahsetti bana, oraları anlattı. Sonra bir süre sessiz kaldı. Bacaklarını toplayıp bağdaş kurdu. Sol eliyle yavaşça yazmasını sıyırdı başından. Ağarmışlığını gizlemek için siyaha boyadığı saçlarını avuç içleriyle geriye doğru dü-zeltti. Başını biraz yana yaslayıp esmer yüzündeki masumiyet

ve acıma hissiyle kahverengi gözlerini bana çevirdi. Annem ne zaman bunu yapsa onun açısından konuşması gereken çok önemli meseleler var demektir. Bir süre öylece bana baktı, sonra eteğindeki taşları dökmeye başladı.

“Elif, seni ne kadar sevdiğimizi biliyorsun değil mi kızım?”

“Biliyorum tabii anneciğim. Ben de seni çok seviyorum ama durup dururken nereden çıktı bu?”

“Şimdi söyleyeceklerimi iyi dinle ve ben bitirince konuş olur mu? Sen zannediyorsun ki annen başından atmak istiyor seni. Bu yüzden evlenip gitmeni istediğimi sanıyorsun. Ama işin aslı öyle değil kızım. Babanla ben bu yaşına kadar hiçbir konuda sıkboğaz etmedik seni. Çünkü sen her zaman en iyi kararı verirsin zaten, sana her konuda hep güvendik. Aslında bir iki yıldır babanla hazırlıklıydık, bir gün adamın birinin elinden tutup onu karşımıza çıkaracaksın ve ‘Ben evleneceğim’ diyeceksin diye bekledik. Evleneceğin kişiyi de senin seçimine bıraktık. Baban her gece seni düşünüp dururdu. Ama sonra beni tek başıma bırakıp gitti. Şimdi de düşünüyor mudur bütün bunları bilemem ama ben hâlâ kaygılanıyorum... Halimi görüyorsun, hastanelerden çıkmıyorum artık. Sürekli hastayım. Kardeşin de yok ki. Ben de ölürsem bir başına ne yapacaksın şu hayatta? Seni kime emanet edip gideceğim? Sev birini, kimi istersen onunla evlen. Ama gözüm arkada kalmasın, içim rahat olsun. Evlenince beni bırakıp gideceksin, ben o zaman mutlu mu olacağım sanıyorsun? Sen sahip olduğum en değerli varlığımın. Tek

isteğim evladımın güvenilir ellerde mutlu olduğunu bilmek, bir yuva kurduğunu görmek... Baban sağlığında bunları söyleyemedi sana, babalar kızlarıyla rahat konuşamazlar böyle şeyleri. Ama içinden geçenleri bilmiyorsun, o seni benden daha düşünürdü. Bak ne oldu şimdi? Her şeyi öylece benim omuzlarıma bırakıp gitti. Böyle işte... Eee, var mı peki senin görüştüğün biri?"

"Hayır anne, kastettiğin manada görüştüğüm kimse yok..."

"Peki ne olacak kızım böyle? Hayır yani sanki kimse seni istemiyor da zorla birilerine vermeye çalışıyoruz gibi bir halin var. Öyle olsa gam yemem. Ama bir sürü talibin oldu bu zamana kadar. Hâlâ senden bir umut bekleyenler var, bizim bilmediklerimiz de vardır elbet. Sen kimseye şans vermek istemiyorsun. Ne olur kızım, en azından kalbinin ısınacağı birine bir şans tanı... Mutlu olduğunu göreyim artık."

"Peki anneciğim, sen yeter ki üzülme artık" dedim. Kalkıp anneme sıkıca sarıldım.

"Anne olsaydın beni anlardın ama ileride sen de bu kaygılarımın sebebini anlayacaksın" dedi annem ve saçlarımı okşadı şefkatle.

Anlıyordum, ona hak da veriyordum aslında. Başımı kaldırıp annemin yüzüne baktım ve "Her şey güzel olacak, merak etme" dedim. Zafer kazanmışçasına gülümsedi bana. En azından az da olsa gönlü olmuş gibiydi. O günden sonra evlilik meselesi bir süreliğine de olsa rafa kaldırıldı böylece.

Annemi çok seviyordum, onun da beni sevdiğinden emindim. Ama yine de bazen “İyi ki çalışıyorum” diyordum kendi kendime. Çalışıyor olmam, evdeki birçok meseleden kaçışım oluyordu çoğu zaman. Öğrencilerimle ilgilenmek, kitap okumak, enstrüman çalmak çok rahatlatıyor beni. İnsan neyi çok severse hemen ona sığınıyor. Çünkü insan, bir tek sevdiği şeylere sığdırabiliyor içini. Geriye kalan her şey ruhunu sıkmaktan başka bir işe yaramıyor...

Eğitim yılının son günüydü artık. Öğrencilerimize karnelelerini verdikten sonra Melike’yle oturup biraz sohbet ettik. Yaz tatilini ailece İstanbul dışında geçirecekleri için uzun uzun konuştuk. Melike evlilik konusunda beni anlıyordu ama anneme de hak veriyordu. Zaten benimle ilgili konuyu bilen herkes genelde hemfikirdi.

Biraz dertleştikten sonra kalkıp bir süre görüşemeyeceğimiz arkadaşlarımızla da vedalaşarak ayrıldık. Eve dönerken geçen gün terzi Reyhan Abla’ya bıraktığım etek aklıma geldi. Reyhan Abla ellili yaşlarında, kızıla çalan kıvrırcık saçlı, sürekli oturmaktan dolayı biraz kilolu ama her konuda mutlaka fikri olan bir kadındı. Annemle de dostlukları iyiydi. Eskiden daha sık ziyaret ederdim onu, geniş geniş konuşurduk. Öyle güzeldi ki sohbeti, doyum olmazdı. Dükkâna girdiğimde gülerek karşıladı beni.

“Ooo! Küçükhanım gelmiş. Eteğini almaya geldin değil mi? Yoksa neden uğrayasın terzi Reyhan’a?...”

“Olur mu Reyhan Abla, aşkolsun... Sen benim hep aklımdasın” dedim ama Reyhan Abla, patlatmıştı kahkahayı...

“Bana en son ‘Hep aklımdasın’ diyen kişi on üç yıl oldu ne aradı, ne sordu, ne de bir kere yanıma uğradı... İnsan sevdiği birini aklında tutarak değil, onun yanında durarak göstermeli sevgisini. Yoksa ne yapayım ben Şam’daki kayısıyı?”

“Reyhan Abla utandırıyorsun beni, küserim bak...”

Bir yandan hazırladığı eteği katlayıp paketlemeye çalışıyor diğer yandan bana laf yetiştiriyordu.

“Canım benim takılıyorum, sen bana bakma. Okul da tatile girdi artık, var mı bir planın yoksa buralarda mısın?” diye sordu. O ana kadar tatil için bir yerlere gitmek aklımın ucundan bile geçmemişti. “Hem değişiklik olur, yeni birileriyle tanışırsın. Kafanı dinlersin biraz” diye ekledi Reyhan Abla. Annemin yakın zamanda buraya da uğradığı belliydi. Laf arasında bana ince mesajlar verdiğinin farkındaydım.

Reyhan Abla yıllardır yalnız yaşıyordu. Dayanamadım sordum.

“Reyhan Abla” dedim. “Seni tanıdığımdan beri hep yalnızsın. Nasıl bir şey yalnız olmak? Annemle iyi arkadaşsınız, belli ki benimle ilgili de konuşmuşsunuz. Evlenmiş olmak için evlenmenin doğru olduğunu düşünmüyorum. Ama hiç evlenmek istemiyorum demek de değil bu. Ben

sevmek istiyorum mesela, âşık olmak istiyorum... Ne bileyim işte, bir arayış içinde değilim yani. Onun bir gün beni zaten bulacağına inanıyorum. Olur da düşündüğüm gibi olmazsa çok mu zor hayatında biri olmadan yaşamak? Olmazsa olmaz mı yani, kimse kimseye mecbur değil sonuçta. Yanılıyor muyum, bilmiyorum. Ama hissettiğim şey bu.”

Dikkatle beni dinledikten sonra yerinden usulca kalkıp yanıma geldi ve elimi tutup dikiş makinesinin yanındaki sandalyeye oturttu.

“Elbette haklısın Elif. Herkesin gayesi mutlu olmak... Sevmediğin birisiyle tabii ki mutlu olamazsın, sevmediğin birini mutlu da edemezsin zaten. Sevmediğin biriyle belki bazen arkadaşlık edebilirsin ama evlilik öyle mi? Değil elbet... Sevmediğin biriyle aynı evde yaşamak, aynı yatağı paylaşmak, onu bütün özeline, mahremine ortak etmek kolay olur mu hiç? Hayat mı denir ona? Olsa olsa işkence olur... Ama sen bu konuda çok şanslısın. Kimse seni sevmediğin biriyle evlenmen için zorlamıyor. Sen sev birini yeter ki, kim olursa olsun, senin istediğin kişi olsun. Annenin derdi de bu aslında. Üstelik sadece senin annen kaygılanmıyor. Bizim kültürümüz, göreneğimiz böyle. Her anne yaşı gelip geçmekte olan çocuğunun mürüvetini görmek ister. Bana sorarsan aşk nankör bir hissiyat. Fedakârlıklar ister aşk, hem de çok büyük fedakârlıklar... Bazen öyle çok şey ister ki altından kalkmaya gücün yetmez, ezilir kalırsın...”

“Bence de fedakârlıklar olmalı. Ama aşk her şeyin üstesinden gelmez mi Reyhan Abla? Birini kalbimde hissettiğim gibi seversem, canımı bile verebilirim gibi geliyor bana.”

Reyhan Abla, bu sırada gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıyırmıştı. Kolları, bilekleri şerit şerit iyileşmiş jilet kesikleriyle doluydu. Onu uzun zamandır tanırdım halbuki, böyle bir görüntüyle karşılaşacağım aklıma bile gelmezdi. Çok şaşırmıştım, öylece bakakaldım.

“Bak kızım” dedi Reyhan Abla. “Aşk, bambaşka bir şeydir. Ucunda ölüm dahi olsa elinden tuttuğun kişiyle her şeyi göze alıp o uğurda birlikte yürümek aşktır elbet. Ama çok sevdiğin kişi seni sevmiyor diye onsuz yaşayamayacağını düşünüp kendi canına kıymaya çalışmak hastalıktır. Sevmiyor ki seni, yani onun için ölsem ne değişir? Kimi cezalandıracaksın? Ya da çok seviyorsun diye senden gitmek isteyen birini tehdit etmek, şiddet uygulamak, onun hayatını kâbusa çevirip yanında tutmaya çalışmak da aşk değil. Bu da başka bir hastalık... Aşk fedakârlıksa eğer, seni istemeyen biri için ölmek ya da onun hayatını cehenneme çevirmek fedakârlık değil. Mutlu etmiyorsan, mutlu da olamazsın. Bazen gitmek de aşktır... Varlığın ona azap oluyorsa, tüm sevgini onun bir gülümseyişi için kalbine gömüp gitmek, fedakârlıktır işte. Seni hayatında istemeyen birine gitmekten daha büyük bir hediye veremezsin. Eğer böyle olursa ileride toparlanman daha kolay olur. Ama ne yaparsan sonuç hep aynı, hiç değişmez... Er ya da geç mutlaka biter. Sonra geriye bir tek pişmanlıklar kalır... İşte ben

bunu çok geç anladım. Bir zamanlar Yılmaz vardı... Yıllardır beklediğim, ah o Yılmaz... Gözü kara, dalyan gibi, civan bir delikanlıydı... İşte bu izler ondan kaldı bana. Hadi gel benimle dedi bir gün, peşine düştüm. İster gençlik de, ister cahillik... O yirmilerindeydi, ben de on sekizime yeni girmiştim. Her şeyi geride bırakıp Adana'dan İstanbul'a kaçtık. Ailem bir daha beni kabul etmedi. Annemi de babamı da bir tek mezarında ziyaret edebildim daha sonra. Bugün nikâh olur, yarın olur diye diye on yıl geçti. İstanbul'a geldikten sonra ne iş yaptığını bile bilmedim hiç. Çoğu zamanlar eve de gelmezdi. Bir şey desem, 'Tencere kaynıyor işte, para kazanmak kolay mı? Mümkünü olsa istemez miyim erkenden evde olmayı?' derdi, ben de susardım mecbur. Öyle geldi, geçti zaman... Bir gün öğrendim ki başka bir kadını daha varmış, ona da ev açmış. Bu yüzden çok kavgalar ettik, sonrasında eve daha seyrek gelmeye başladı. Bir keresinde beni artık eskisi kadar sevmediğini, eğer istersem çekip gidebileceğimi söyledi. Nereye gideceksem artık?... Vay efendim sen misin eskisi gibi sevmeyen deyip kestim bileklerimi. Onun için ölebileceğimi görürse, beni daha çok sever sandım. Sandım ama öyle olmadı. Hastaneye yatırdılar beni, Yılmaz'da en ufak bir değişim olmadı. Daha çok uzaklaştı hatta. Hastane bahçesinde tanıştık annenle de. Allah razı olsun ondan, bana çok destek oldu. Elbisemi değiştirdi, yemek yedirdi, cep harçlığı verdi... İnsan zor zamanlarında hep sığınacak birini arar. Ama benim kimsem yoktu. Ne sarılacağım bir ailem, ne gideceğim bir

akrabam kalmıştır. Uğruna herkesi hayatımdan sildiğim Yılmaz vardı sadece, zaten bu hallere düşmemin sebebi de oydu. Sonra Yılmaz'ın kapatmasını buldum, saç saça baş başa giriştik birbirimize. Sen utanmıyor musun milletin kocasına yamanmayı dedim, o benim beş senelik kocam dedi bana. İnanmadım önce ama nikâh cüzdanını gösterdi. Bir de kızları olmuş. Yıkıldım görünce, çaresiz döndüm geri. O zaman anladım ki Yılmaz'ın asıl kapatması benmişim meğer. O yüzden yıllarca oyalayıp durmuş beni. Ama yine de vazgeçemedim. Yani Yılmaz benim sadece sevdam değil, gurursuzluğum da oldu... Eve nadir geldiği zamanların birinde 'Hep aklımdasın' dedi bana. Sonra bir daha gelmedi. Aylar sonra diğer evine gittim, sordum. Öldü dediler... Beni eskisi gibi sevmiyordu, kavga da ediyorduk, başka bir kadınla evliydi... Ama çok seviyordum Yılmaz'ı. Öldü dediler, dünyam çöktü. Karanlık işlere girmiş. Gazinoda şarkıcı bir kadınla daha dostluk edermiş. Çekip vurmuşlar bir gece. Ben onun için kaç kere ölmeye niyetlendim, ama o başka biri için öldü. Aşk hiç adil değil... Biliyor musun? 'Hep aklımdasın' sözü kaldı içimde yalnızca. Aca ba ölürken de aklına geldim mi diye düşünüp dururum arada... Şimdiki aklım olsa durmazdım o kadar, harcamışım kendimi yıllarca. O öldükten sonra annen Sultan Hanım'a sığındım. Sonra bu mahalleye yerleştim, elim de yatkındı dikiş işlerine. Bana yardımcı oldu, dükkân açtık. Kendi yağımda kavrulup bugünlere geldim. Sana bu hikâyeyi niye anlattım bilmiyorum Elif... Demek istediğim, birinin

uğruna ölmeye çalışmak aşk değildir kızım. Yılmaz'ın beni sevdiği zamanlar onunla kaçmak, her şeyi geride bırakıp yeni bir başlangıç yapmak aşktandı. Ama sonrasında olup biten her şey aptallığımdan, gurursuzluğumdan, hazmedemeyişimden... O, istersen gidebilirsin dedi ama ben gide-medim. Aslında gitmeliymişim... Yılmaz ölünce karısı da bir süre sonra mecburen ailesinin yanına dönmüş. Sonra başka biriyle evlendirmişler kadıncağızı. Sahipsizlik kötü bir şey... Yılmaz'ın kızı büyüdü, şimdilerde üniversite okuyor. Sene-ye de öğretmen olacak senin gibi. Benim çocuğum olmadı, onu da ertelemiştik hep. Yılmaz'a karşı hissettiğim en büyük aşk, o çocuk oldu. Annesinin durumu olmadığı için ben okutuyorum yıllardır. Gençlikte aşk kolay, sevmek sevilmek kolay... Asıl lazım olan bu yaşlarda bir dayanağının olması. Bu yaşlarda insan daha çok sevmeye ihtiyaç duyuyor inan. Neyse işte... Benim de bahtım böyleymiş Elif'im..."

"Gerçekten o adamı çok sevdiğin için mi kimse olmadı bir daha hayatında? Yoksa kapını kimse çalmadı mı?" diye sordum.

Reyhan Abla'nın gözleri dolmuştu. Acı bir tebessüm belirmişti yüzünde. Kalkıp kapıya doğru ilerledi. Pervazdaki asma kilidi avucuna alıp derin bir iç geçirdi.

"Yılmaz benim kapımdan hiç gitmedi ki başka birisi çalsın o kapıyı" dedi. "Ben ölene kadar da bu hep böyle olacak. Onu tanıdığımda çok gençtim daha. Onunla büyüdüm, sevmeyi onunla öğrendim. Ama o da benimle

büyüdü. Buraya geldiğimizde su içecek bardağımız bile yoktu ama birbirimize olan sevgimiz, inancımız vardı. İnsan çocukluğunu, gençliğini, inancını unutabilir mi hiç? Bu mümkün değil. O benim sahip olduğum her şeydi. Öldüğünde dargındım ona, öfkeliydim ama çoktan affettim. Çok acı çektirdi bana, çok üzdü ama affettim nihayetinde. Sevgin varsa yüreğinde, kıyamıyorsun sevdiğine. Onca acıyı, çileyi hiç sönmeyen bir ateş gibi bağrına basıyorsun. Ben o yangını göğsümün altına koydum. Artık yakmıyor beni, alıştım... Bu yangın benim içimde dururken kim gelse yanar. Ben bir kere onda tutuştum, bundan gayri kimselerde soğuyamam. Ne bileyim işte, bir yerden sonra eskisi gibi hissetmiyorsun. Çok fazla kafaya takıp deli gibi üzölmüyorsun. Pes etmek gibi bir şey değil bu ama vazgeçiyorsun... Yeni birilerine kucak açamayacak kadar vazgeçiyorsun sevmelerden, sevilmelerden. Yani olmuyor... Bir gün bu köhnemiş sevgiyle onun yanına gideceğim günü bekliyorum. Varsın, başka kimse olmasın...”

Reyhan Abla’yı büyük bir saygıyla ve buruk bir empatiyle dinledim. Ne güzel sevmişti öyle... Kendimi bu kırık aşk hikâyesine iyice kaptırmıştım ki bir saattir dükkânda olduğumu fark ettim. Eteği alıp doğruca eve geldim. Reyhan Abla’nın anlattığı o eski anıları bir kez de annemden dinledim. Uzun uzun konuştuk.

Sonra odama geçip yarım kalan kitabımı okumaya başladım ama bir yandan da Reyhan ablanın anlattıklarını canlandırıyordum gözümde. Ne büyük hayal kırıklığıdır bir

zamanlar seni seven ve sevgisine güvenip bütün umutlarını bağladığın kişinin artık seni eskisi gibi görmemesi...

Bir iki saat sonra odanın ışığını açık görünce annem geldi yanıma. “Hâlâ uyumadın mı sen?” diye sordu. Saat hayli geç olmuştu ama ben fark etmemiştim. Uyku tutmadığını, bu yüzden kitap okuduğumu söyledim. Annem yavaşça yanıma yaklaşıp yatağın bir ucuna oturdu ve uzun süredir sakladığı baklayı dilinin altından çıkardı. Konu yine evliliğe gelmişti.

Aklımda kimsenin olmadığından artık iyice emin olunca memleketteyken yaşanan bir konuşmayı anlattı bana. Ben doğma büyüme hep İstanbul’da olduğum için köyü hiç bilmem, akrabalarımın çoğunu da tanımam. Uzak bir akrabamız varmış, Hatice Abla... Onun da benim yaşlarımda Serhat diye bir oğlu olduğundan, İstanbul’da muhasebeci olduğundan, kazancının ve karakterinin iyi olduğundan bahsetti annem. Kendi aralarında konuşmuşlar, konuyla ilgili benim fikrimi almadan Serhat’a bir şey bahsetmemeye karar vermişler. Annemle sabaha kadar bu konuyu konuştuk. Babam, benimle ilgili konularda sessiz kalmayı seçer, ortamdan uzaklaşır, düşüncelerime karışmamayı tercih ederdi ama annem istediği cevabı alıncaya kadar üzerime vicdan azabı gibi çöker, kendi rahatlamadan karşısındakine de rahat vermezdi. Bu konunun sürekli açılmasından çok sıkılıyordum zaten. Bir yandan annemle konuşuyor, diğer yandan kendime mantıklı cevaplar vermeye çalışıyordum. Sonunda en azından annemin gönlü olsun ve beni sıkıştırmaktan vazgeçsin artık diye Serhat’ı tanımaya karar verdim. Sonuçta

tanışmanın ne zararı olabilirdi ki? Hem zaten hayatımda olmasını istediğim başka biri de yoktu. Anneme Serhat'la tanışabileceğimi ama bu konuda umutlanmamasını söyledim. O an annemin gözlerinde oluşan ışıltıyı asla unutmam. Belki de onu hayatımda ilk defa bu kadar mutlu görmüşümdür...

Reyhan Abla'nın da dediği gibi, "Herkesin bir hikâyesi var..." Benim hikâyemin beni nerelere götüreceğiyle ilgili en ufak bir fikrim bile yoktu oysa...

***“Ne güzel olurdu herkese
hak ettiği şekilde davranabilsek...
Yenilmesek yüreğimize ve kim bize ne hissettiriyorsa
aynısını ona da hissettirebilsek...
Ama bir gün bunu başaracağız ve kimsenin vazgeçilmez
olmadığını bazılarına anlatacağız...”***

-II-

Aradan çok zaman geçmemiştir. Sıradan bir gün, sıradan bir akşam, sıradan bir akşam yemeği sonrasıydı. Annem, gün içinde Serhat'la konuştuğunu ve önümüzdeki hafta sonu benimle görüşmek için buraya geleceğini söyledi. İçimde en ufaklık bir heyecan kırıntısı dahi hissetmiyordum ama annemin mutluluğu yüzünden okunuyordu. Ben zaten bu işin olmayacağına çoktan şartlamıştım kendimi. Buraya gelmesinde her hangi bir sorun olmadığını söyleyip konuyu geçiştirdim.

Hafta sonu olduğunda garip hissediyordum kendimi... Annem sık sık memlekete gittiğinden Serhat'ı az da olsa tanırdı ama benim ilk karşılaşmam olacaktı. Aklım karıştı... Küçük yerlerde yaşayan, okula gitmeyen, belli bir geleneğin kurallarına boyun eğen nice kız çocukları geçti aklımdan. Duyguları, beklentileri, umutları hiç sorulmadan tanımadığı insanlara eşya gibi verilen kızlar... Düşüncesi bile kâbus gibiydi... Bu anlamda fikirlerimi önemseyen bir ailemin olması belki de en büyük şansımıydı benim. Bütün bu düşüncelerle kafamı meşgul ederken zaman hızla geçmiş, Serhat gelmişti.

O dakikaya kadar kalbimde en ufak bir kıpırtı olmamasına rağmen, annemin kapıda “Serhat, hoş geldin oğlum” dediğini duyduğum an heyecana kapıldım. Halbuki ne kadar da hissizdim, böyle olacağımı hiç tahmin etmiyordum. Birden elim ayağıma dolandı, ne yapacağımı bilemedim. İşin ciddiyeti işte o saniye yüreğime oturdu...

Mutfakta oyalanıyordum ki annem yanıma gelip “Kahve yapmayacak mısın?” diye sordu. Kahve kelimesini duyunca daha da gerildim ve bunun bir kız isteme merasimine dönüşmesine gerek olmadığını, sadece bir tanışma olduğunu anneme hatırlattım. Bir süre mutfağın ahşap çerçeveli, manzarası pek de iyi sayılmayan dar penceresinden dışarıya daldı gözlerim. O an aklımdan geçenleri anlatsam bitmez... Tarifsiz bir burukluk çökmüştü içime... Oysa çok daha başka türlü hayal ediyordum evlenmeyi düşüneceğim insanla tanışmamızı... Okuduğum kitaplardaki aşk hikâyelerine hiç benzemiyordu bu. Belki de ben çok kaptırmıştım kendimi kitaplara. Ama yine de her insan hayalleri için yaşamaz mı? Ne yazık ki bu benim hayalim değildi... Garip bir hüznü kaplamıştı kalbimi... Bir an önce içeriye geçip “Siz benim hayatımı nereye sürüklemeye çalışıyorsunuz? Defolup gidin buradan!” diye haykırmak geçiyordu aklımdan ama yanlarına gidip “Hoş geldiniz...” dedim.

Serhat uzun boylu, beyaz tenli bir adamdı. Yeşil gözleri vardı... Biraz masum, biraz mahcup bakıyordu. Aşağı yukarı benim yaşlarımda olmalıydı. Sesimi duyar duymaz dizlerinin arasında birleştirdiği avuçlarını oturduğu köşe

koltuğuna yaslayarak ayağa kalktı. Uzun boyuna rağmen giydiği takım elbisenin vatkalarını dolduramayan omuzlarını göğsünü çekerek yukarı kaldırdı ve elini uzatıp benimle tokalaştı. Heyecanı ses tonundan anlaşılıyordu, bense sadece izliyordum... Sakal tıraşının yeni olduğu pürüzsüz yüzünden anlaşılıyordu, belki de işi gereği böyle bakımlı olmak zorundaydı. Ama bana göre sakal bir erkeğe en çok yakışan şeydi. Onun sakallı halinin nasıl olabileceğini hayal ettim ama bir şeyler sürekli eksik kalıyordu, ne yapsam hayallerimdeki adama benzetemiyordum onu. Belki ilk görüşte aşk diye bir şey yoktur ama insanın âşık olacağı kişiyi ilk gördüğünde kalbinin karanlığında küçücük de olsa bir kıvılcım çakmaz mı? Azıcık sıcaklık, iğne ucu kadar ışık hissetmez mi? Ben hiçbir şey hissetmedim... Çok da uzun bir sohbet geçmedi aramızda. Çoğunlukla kendini anlatmaya çalıştı. Daha çok işinden ve yaşam standartlarından bahsetti. Anlattığı şeyler annemin yüzünü gülümsetmeye yetiyordu ama hiçbiri umurumda bile değildi. Benim beklentim farklıydı.

Aşk...

Aşkı bekliyordum, aşkı arıyordum ben...

Yaklaşık bir saat kadar oturduktan sonra gitmek için müsaade isteyip kalktı. Tam kapıdan çıkıyordu ki “Yarın pazar, eğer senin de işin yoksa dışarı çıkabilir miyiz?” diye sordu. Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Birkaç saniye duraklamıştım ki annem “Tabii Elif. Senin için de iyi olur, hem hava

almış olursun biraz. Benim de altın günüm var zaten. Çık dolaş sen de” dedi. Düşünmeme bile izin vermeden benim yerime karar vermiş oldu.

O gün annem Serhat hakkında ne hissettiğimi bana defalarca farklı şekillerde sordu. Dürüst davranıp hissizliğimi söyledim ona. Anneme göre ilk seferde böyle hissetmem normalmiş. İçim iyice şişmişti bu konuşmalardan, Melike’yi aradım sonra. Onunla konuşmak bana hep iyi gelmiştir zaten. Anlattığım her şey aramızda kalırdı ve bunu bilmek bana güven verirdi.

Akşam yemeğinden sonra odama çekildim, biraz kitap okuyup uyudum. Ertesi gün öğlen saatlerinde Serhat geldi, birlikte dışarı çıktık. İlk birkaç saat boyunca çok gergindim. “Nasıl bir saçmalığın içindeyim?” diye düşünüp durdum. Tuhaf bir histi bu. Sanki dünya yıkılmış da altında kalmışım gibi hissediyordum. Bir sığıntı ya da zorla birinin yanına yerleştirilmeye çalışılan bir besleme gibi... Zaman geçtikçe kendime gelmeye başladım. Serhat’la pek çok şeyden bahsettik o gün. Öğrencilik zamanlarından, aşk hayatından, iş yaşantısından... Bazen Serhat’ın gözlerine bakıp onunla mutlu bir gelecek kurabilir miyiz diye düşündüm. İyi biri gibi görünüyordu ama ona karşı hissizdim. Bu halimin daha ne kadar böyle sürüp gidebileceğini düşündüm, görüşmemizi uzatarak Serhat’a umut vermek istemiyordum. Düşüncelerimi daha fazla içimde tutmayıp konuşmaya başladım.

“Serhat!” dedim “Ben duygusal olarak sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Lütfen beni yanlış anlama. Dün seni ilk gördüğümde de böyleydi hislerim. Belki ikinci gün değişir sandım ama hiçbir şey değişmedi...”

“Zaten aksini beklemiyordum ki Elif” dedi Serhat. “Merak etme, ben de senin gibi düşünüyorum, bir anda olacak şeyler değil bunlar. İkimiz de annelerimizin isteği üzerine buradayız. Birkaç defa böyle devam etsin, uygun zamanda bu işin olmayacağını söyleriz, ne dersin?”

Serhat’ın bana bu şekilde karşılık vereceğini hiç beklemiyordum. Bir anda içimdeki ağırlıktan, sıkıntıdan kurtulup hafifledim. Sözleri beni çok rahatlatmıştı. Aramızda bir şeyler olsun diye uğraşmayacaktık ama denemiş gibi yapacaktık. Böylece herkes mutlu olmuş olacaktı.

Ne var ki işler pek de konuştuğumuz gibi gitmedi. Birkaç hafta sonu daha üst üste görüştükten sonra hafta içi de görüşmeye başladık. Serhat’ın iyi bir arkadaş olabileceğine inanmaya başlamıştım ki benden hoşlandığını söyledi. Böyle olmasını hiç istemiyordum. Sonraları defalarca aynı konuyu konuştuk. Artık bütün karmaşaya bir son vermek istiyordum ki Serhat’ın duyguları kısa sürede duruldu. Belki de benden uzaklaştığını düşünmemi istedi, bilemiyorum.

Bir yıl boyunca görüşmeye devam ettik. Bu süreçte hayatımda bazı şeyler değişmişti. Yakın çevremdeki insanların hepsi evlenmişti. En yakın arkadaşım Melike de tayinini isteyip eşinin memleketine yerleşmişti. İki ay önce Reyhan

Abla'yı da kaybedince çok üzüldüm. Beni en çok yaralayan şey Reyhan Abla'nın beklenmedik ölümü oldu. Bana karşı her zaman çok sıcak davranan, samimi bir kadındı. Onun içindeki acıyı anlardım. Yılmaz dedikçe ağzından bir Yılmaz daha çıkardı... Ara sıra sokağından geçerken terzi dükkânının o mavi renkli ahşap kapısındaki asma kilide takılıyor gözlerim.

Son konuştuğumuzda “Yılmaz benim kapımdan hiç gitmedi ki...” derken ne demek istediğini cenaze günü o asma kilidi kapıya vururlarken anladım. O eski kilidin üzerinde “Yılmaz” yazıyordu. Gözleri dolmuş bir halde Yılmaz'dan bahsederken avucunda tuttuğu kilit, benim için daha da anlamlıydı şimdi. Sanki onun elini tutar gibiydi... O kapının arkasında kim bilir ne çok ağladı gizli gizli, oysa ne zaman yanına gitsem hep gülümserdi. Yılmaz'ın hatıralarını bırakıp gitmemişti bu şehirden, acılarını gülümseyişine saklamıştı. Sevgisini başka kimselerle paylaşamamış, yüreğine gömdüğü her şeyle yalnız ölmüştü. Yıllarca yol gözlediği bu kapının önünden tabutu geçti iki ay önce. Biliyordum ki, o artık Yılmaz'ına kavuşmuştu...

Son bir yılın içinde değişmeyen tek şeyse Serhat'a karşı olan hislerimdi. Onu daha iyi tanımaya, onda sevebileceğim bir şeyler bulmaya çalıştım. Aslında ailesine bağlı, yüreği iyi bir adamdı. Sıradan, heyecansız, sakın bir hayat yaşamak için idealdi. Zamanla öğrendim ki bir insanın iyi olması onu sevmeye yetmiyordu. Ben Serhat'a bu anlamda hiç ısınamadım. Ancak o kadar yalnızlaşmışım ki hayatımda annemden ve

Serhat'tan başka kimsem kalmamıştı. Son zamanlarda iyice kendi içime kapanmıştım. Artık ne okuduğum kitaplar, ne öğrencilerimle daha fazla ilgilenmek, ne de düşünmemek için yaptığım başka işler kafamı dağıtmama yetiyordu. Uzun bir süre hayallerimi ve hayattan beklentilerimi sorguladım. Umut ettiğim gibi bir aşkı asla yaşamayacağımı, herkesin hayallerindeki insanla karşılaşmasının mümkün olmadığını kabullendiğim zaman kadere direnmeyi bıraktım. Çünkü bu asla kazanamayacağım bir savaştı. Önümde iki yol vardı. Ya Reyhan Abla gibi her çileye degecek kadar güzel, fakat sonunu asla bilemeyeceğim bir aşk için bekleyip duracaktım, ya da ideal bir tercih olduğu için Serhat'ın teklifini kabul edip hayatımın geri kalanını mutlu olmak için çabalayarak geçirecektim. Artık neyin doğru, neyin yanlış olduğunu hesaplayabilecek bir ruh halinde değildim. Babamın eksikliği, çevremdeki kayıplar, annemin kaygıları, Serhat'ın ısrarı beni iyiden iyiye yormuştu. Bir insanın hayattaki tek gayesi mutlu olmak değil mi? Yani hepimiz bir parça huzur, bir tutam mutluluk için çalışıp çabalamıyor muyuz? Ne yaparsam yapayım asla mutlu olamayacakmışım gibi hissediyordum. Bu yüzden içimden hiçbir şey yapmak gelmiyordu. Her kayboluşumda kitaplara sarılmayı da bırakmıştım, çok sevdiğim yan flütümü çalmayı da... Her gece aynı duayı edip duruyordum: “Allahım bana bir yol göster...”

Bir gün, artık ne olursa olsun bir karar vermem gerektiğini düşündüm. Kimse görmüyordu, anlamıyordu, hissetmiyordu ama içim çürüyordu. İnsani yanlarım ölüyordu...

Bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum, öyle bir çıkmazdaydım ki katlanılır gibi değildi. Okulun ilk dönem sonu geldiğinde karneleri verdikten sonra Serhat'la buluştuk. Ve hayatımın en zor kararını işte o zaman verdim. Konuşmaya başlayalı henüz beş dakika bile olmamıştı ki yine aynı konuya gelmiştik.

“Beni sevmediğini biliyorum” dedi Serhat. “Bunu kabullendim. Ne kadar doğru bilmiyorum ama sevilmediğimi bile bile hayatımda olmanı istiyorum. Eminim bu konuda yalnız değilim, benimle aynı durumda olan milyonlarca insan olmalı dünyada. Biliyor musun, bir gün beni seversin diye umut etmiyorum. Buna rağmen seninle evlenmek istiyorum. Ne kadar aptalca değil mi? Beni asla sevmeyecek biriyle bir ömrü tüketmeyi istemek pek akıllıca sayılmaz. İnan, sana âşık mıyım yoksa bir saplantı haline mi geldin çözemiyorum. İstediğim tek şey seninle olmak. Beklediğin biri olduğunu bilsem bir saniye bile düşünmeden vazgeçerdim senden. Seninle evlenmek istiyorum...”

“Sende mutluluğu bulmayacak bir kadının seni mutlu etmesini nasıl bekleyebiliyorsun anlamıyorum” dedim. “Sence de garip değil mi bu? Ya hiçbir zaman sana karşı sevgi besleyemezsem, ya bir gün beklediğin gibi olmazsa hiçbir şey?... Sen buna nasıl tahammül edeceksin ki? Normal bir insan bunu kabullenemez. Sen nasıl kabul edeceksin Allah aşkına? İkimize de yazık olur sonunda. Bütün bunları göze alabiliyor musun?” diye sorduğumda oturduğu sandalyeyi sırtıyla biraz daha geriye itip kollarını göğsünün üzerinde bağladı ve

bir müddet sessiz kaldı. Ardından kollarını yeniden masanın üzerine koydu ve gözlerini gözlerime dikip konuştu.

“Haklısın” dedi. “Normal bir insan hiçbir şeyin anlattığın gibi olmasını istemez. Seni tanımadan önce aklıma bile gelmezdi böyle şeyler. Ama her şeyi düşündüm, hatta defalarca düşündüm. Bir gün her şeyin bitmesini göze alarak bana bir şans vermeni istiyorum.”

“Madem öyle... Kabul ediyorum...” dedim.

Bazen kabul etmiş gibi görünürsün ama sadece kabullenmişsindir ve kabullenmekle, kabul etmek aynı şeyler değildir. Benimki bir kabullenişti. Galip çıkmayı başaramadığım bir savaşta beyaz bayrak çekmekti sadece.

“Tamam siz kazandınız, ben kaybettim!” diye haykırıp ağlamak istediysen de, sadece kabul ettiğimi söyledim... Böylece kafamın içini kemirip duran bilinmezliklerin son bulacağını sanıyordum. Oysa her şeye daha yeni başlıyormuşum meğer...

**“Her zaman yaptığımız hataların bedelini değil
kimi zaman da iyi niyetimizin
merhametimizin bedelini ödüyoruz.**

**Sonra bir bakıyoruz ki sevdiğimiz insanlara
kıyamadıkça, onların isteklerini kıramadıkça kendimiz
paramparça olmuşuz...**

En kötü tarafı da ne biliyor musun?

**Bir gün başkaları için yaptığımız yanlışlar yüzünden
yara alan ve bu yarayla yaşamak zorunda kalan yine
yalnızca kendimiz oluyoruz.**

**İyiliğimizi isteyenler bizim için üzölmekten başka bir
şey yapmıyor...”**

-III-

Onca cebelleşmenin neticesinde vardığımız evlilik kararına kuşkusuz en çok sevinen kişi annem olmuştu. Bazen tek isteğinin henüz hayattayken benim mürüvvetimi görmek olduğundan şüphe ediyordum. Çünkü benim içimi görmüyordu, görmek istemiyordu. Sanki bir an önce benden kurtulmak ister gibi hissettiriyordu. Böyle olmadığını bütün kalbimle biliyordum. Bir kızın hayatı boyunca yaşayacağı en özel an, gelin olduğu andır. Bütün kızlar bunun hayalini kurar. Ben de çok kurdum ama bu şekilde değildi benim düşlediğim evlilik...

Çok geçmeden kendi aramızda söz yaptık. Arayı açmadan nikâh için de tarih alınmasını istemişti Serhat'ın ailesi... 2008 Eylül'ünün ikinci haftasına nikâh günü alınmıştı. Otuz yaşıma girmeden kısa zaman önce artık evli bir kadın olacaktım.

Düğün hazırlıklarıyla uğraştığımız dönemde Melike aradı beni. Onu hiç arayıp sormadığım için sitem etti. "Seni hep ben mi arayacağım, aşkolsun!" dedi. Olup bitenlerden

hiç bahsetmemiştim ona, yaşadıklarımı duyunca çok şaşır-
dı. Sıradan biri olmadığım, eğitimcilik yapan kültürlü
biri olduğumdan, kendi kararlarımı kendim vermem gerek-
tiğinden bahsetti uzun uzun. Ben de bütün bunların farkın-
daydım ama anneme olan sevgim yüzünden isteğine boyun
eğmiştim.

Tek tesellim, Serhat'ın her şeye rağmen iyi bir insan ol-
masıydı, sevgiyi hak ettiğini düşünüyordum. Uzun zaman
kendimi bu teselliyle oyalayıp durmuştum. Düğün hazırlık-
ları çoktan başlamıştı, nikâha sayılı günler vardı artık. Bir
sabah annem çok erken saatlerde uyanmış, temizliğe giriş-
mişti. Benim de bir an önce kalkıp ona yardımcı olmamı
istiyor, uyandırmak için uğraşıyordu. Uzun zamandır uyku-
mu alamıyordum zaten, çoğu gece nefesim daralarak uyanı-
yordum. İçimden hiçbir şey yapmak gelmiyordu, sürekli bir
isteksizlik, halsizlik içindeydim. Sanırım rızasız yapılan her
iş böyle yerli yersiz yorgunluklara neden oluyordu.

Gözlerimi araladığımda sabah saat yediydi, söylenerek
çıktım yataktan. Annem halıları kaldırmış, bütün perdeleri
indirmiş, temizlik yapıyordu sabahın bu kör vaktinde. Öğ-
lene kadar anneme biraz yardımcı olduktan sonra yine içim
sıkıldı, biraz hava alıp yürümek için dışarı çıktım.

Hava öylesine sıcaktı ki, daha da bunaldım. Sonra bir
anda dünyanın ışığı sönuverdi gözümde. Her yer kapka-
ranlık oluverdi. Yarı bilinçli, yarı bilinçsiz bir halde yal-
paladım yürürken. Gözlerimi açtığımda Serhat kapının

önünde biriyle konuşuyordu. Annem başucumda oturmuş saçlarımı okşuyordu. Bünyem yorgunluğa ve bunaltıcı sıcağa dayanamamış olmalıydı ki, bayılmışım... Hastane odasında ayıldığımda şaşkındım. Kolumdaki serum iğnesi canımı acıtıyordu. Anneme seslendiğimde yüzünü çevirip bana baktı. Alnımdan öpüp, saçlarımı kokladı gözyaşları içinde. Belli ki çok korkmuş, benim için endişelenmişti. Yüzü kıpkırmızıydı... Serum bitmek üzereyken doktor geldi yanıma. Acilen yapılması gereken tahliller olduğunu söyledi. İstenen bütün tahlilleri yaptırdıktan sonra sonuçlar için yarın tekrar gelmemizi tembihlediler. Biz de söyleneni yaptık. Ertesi gün tahlil sonuçlarını almak için hastaneye gittiğimizde başka tahliller de istediler.

Sevk edildiğimiz ikinci doktor raporları inceleyip muayeneyi de yaptıktan sonra neden bunca zamandır doktora görünmediğimi sordu. Hiçbirimiz anlam veremedik bu sözlerine. Sonrasında yine anlam veremediğimiz bir sürü konudan bahsetti. Sonunda hepimizin anlayabileceği bir ifadeyle ileri derecede kalp yetmezliği sorunu yaşadığımı söyledi. Sıkıntıdan zannettiğim çarpıntılarımın, soluk soluğa bölünen uykularımın nedeni de buymuş aslında.

Bu haberden sonra hayatım hiç hesaplamadığım bambaşka bir yöne sürüklenmeye başladı. Annemin gizli saklı ağlamalarına şahit oldum. Sonuçta her insan er ya da geç ölecekti. Bazen anneler çocuklarından daha uzun yaşamak mecburiyetinde kalırdı... Rahatsızlığımdan dolayı çok da üzgün değildim ama hayatın doğal akışını anneme

izah etmekte güçlük çekiyordum... Uzayıp giden muayenelerim yüzünden önce düğün tarihimiz ertelendi, sonra 14 Kasım'daki doğum günümde, nikâh tarihinin üst üste ertelenmesi yüzünden Serhat ve annesi evlilikten vazgeçtiklerini söylediler. Oysa içine düştüğüm durumdan dolayı geri adım attıklarının farkındaydım. Yine de bundan daha güzel bir doğum günü hediyesi düşünemezdim doğrusu. Normal şartlarda evlilik arifesinde terk edilmek beni çok üzerdi, muhtemelen çok yaralanırdım ama kendimi gayet huzurlu hissediyordum.

Yaşadığım bu rahatsızlık, ettiğim duaların bana geri dönüşüydü aslında. Sıkıştığım bu cendereden çıkmayı diliyordum ve nihayet kurtulmuştum işte. Annem de yaşadığı üzüntü ve telaş yüzünden evlilik meselesi üzerinde hiç durmuyordu artık. Okullar da açılınca kendimi tamamen öğrencilerime adamıştım.

Yeniden kitap okumaya, yan flütümü sevgiyle çalmaya başlamıştım. Sanki sihirli bir dokunuşla hayatım normale dönmüştü. Bu dokunuşun yorgun kalbimde bıraktığı ve şimdilik acısını hiç hissetmediğim armağan hariç... O armağan, zaman geçtikçe daha da kötüye gidecekti. İhmal etmeden doktor kontrollerine gidiyor, hastalığımın gidişatını yakından takip ediyorduk. Ama durumumun pek de iyiye gittiği söylenemezdi. Haftada iki kez okuldan çıkar çıkmaz doğrudan hastaneye gitmek, benim için bir rutin haline gelmişti artık. Salı ve cuma günleri mütemadiyen hastanedeydim.

O gün yine kontrol günlerimden biriydi. Sabah her zamankinden geç uyanmıştım, okula gecikmemek için de garıropta elime geçirdiğim beyaz bir elbiseyi üzerime geçirip alelacele evden çıktım. Ucu ucuna derse yetişmiştim. Okuldan sonra doğruca hastaneye gittim yine. Gün boyu hiçbir şey yemediğim için halsiz hissediyordum.

Doktorla işim bitince hastanenin kafeteryasına gidip bir şeyler atıştırmak için büfeye yöneldim. Yiyeceklere bakıyordum ki önümde ilerleyen siyah deri ceketli adam aniden geri dönünce bana çarptı. Elindeki tepside ne var ne yoksa hepsi üzerime döküldü. Bembeyaz elbisemin leş gibi olmasına mı yanayım, sıcak çorbanın canımı yakmasına mı, bilemedim. Sinirlerim tepeme çıkmıştı bir anda. Adam büyütülecek bir şey yokmuş gibi davranıp zayıf bir sesle sadece “Pardon!” deyince dayanamayıp patladım.

“Pardon mu?” diye bağırdım. “Üzerimi mahvettin, beni yaktın. Bir de pardon mu diyorsun?”

“Hanımefendi kusura bakmayın, sizi fark etmedim... Ekmek almayı unuttum, bir anda dönünce olan oldu işte.”

“Ekmeği mi kaçırıyorlar önünden, dikkat etsene biraz! Ne yapacağım ben şimdi? Elbisem mahvoldu!”

“İsterseniz zararınızı telafi edebilirim ama ne olur bağırmayın artık, herkes bize bakıyor. Gerçekten çok üzgünüm...”

Sahiden de gözücuyla etrafa bakınca herkes sanki hayatlarına kısa bir mola verip tamamen bize odaklanmış gibi görünüyordu. Bağırıp çağırdığımı fark edince utancımdan

yerin dibine girecektim. Basit bir kazaydı sonuçta. Bu kadar büyütecek ne vardı ki?

“Hiçbir şeyin telafi edilmesini falan istemiyorum, daha fazla konuşmak da istemiyorum. Zaten yeterince yerin dibine girdim...” deyip hızla çıktım kafeteryadan. Dışarıda yağmur başlamıştı. Okulla ev arasındaki mesafeyi yürüyerek gidebiliyordum, fakat hastaneye iki aktarmayla ancak ulaşabiliyordum. Kıyafetim iyice batmıştı zaten, üstüne bir de yağmurun altında dolmuş beklemektense taksiye atlayıp eve döndüm.

Annem perişan halimi görünce başıma bir şey geldiğini sanıp korktu, olanları anlatınca sakinleşti. Hastanede yaptıklarım aklıma geldikçe kendime gülüyordum. Oysa adam nasıl da mahcup olmuştu öyle, utanç içinde özür diliyordu. Normalde hiç yapmayacağım şekilde tepki göstermiştim. Görenler ne kadar da çirkef bir kadın olduğumu düşünmüşlerdir muhtemelen. Aklıma geldikçe hem utanıyor, hem pişmanlık duyuyor, hem kendi kendime gülmeye başlıyordum.

Birkaç hafta kafeteryaya uğramamaya karar vermiştim. Kendimi unutturmak istiyordum. Bir ay boyunca hastaneye her gidişimde kafeteryadan uzak durdum. Artık beni ve o gün yaşananları kimse hatırlamıyordur diye düşünerek avuttuyordum kendimi. Salı günü son sınıflarda enstrümanlar konusu işlenecekti. Hem sevdiğim hem de iyi olduğum bir enstrümanla öğrencilerimi tanıştırmak için yan flütümü de yanıma almıştım.

Öğrencilerim çok sevmiştii yan flütü...

Okuldan sonra yine hastaneye gittim. Muayenenin ardından kafeteryaya gidip bir bardak çay aldım. Cam kenarında boş bulduğum bir masaya geçip oturdum. Kitaplarımı ve flütümü de masaya bırakmıştım. Çok geçmeden birinin bana “Merhaba...” dediğini işittim.

Dönüp baktığımda geçen ay burada bana çarpan adam duruyordu karşımda... O günkü öfkemden dolayı hiç dikkatimi çekmemişti ama güzel bir ses tonu, kirli sakalları, alınına dökülen kumral saçlarının altından bakan kahverengi gözleri vardı...

“Merhaba...” dedim.

“Hatırladınız beni değil mi?” dedi tatlı bir tebessümle. “Geçenlerde olan kaza için gerçekten çok özür dilerim.”

“Hiç sorun değil. Büyütülecek bir şey yoktu aslında ama ben kötü günümdeydim sanırım. Fazla tepki gösterdiğimi sonradan fark ettim. Bunun için ben de özür dilerim.”

“Şey... Bu yan flütü siz mi çalışıyorsunuz acaba?”

“Evet. Müzik öğretmeniyim, bugün derse götürmüştüm. Ne oldu ki?”

“Yo, bir şey olmadı. Ben çok severim de sesini. İlgimi çekince meraktan sordum. Yeniden kusura bakmayın. Anlayışınız için ayrıca teşekkürler. Hoşça kalın.”

“Rica ederim. İyi günler...”

Bu kısa konuşmamızdan sonra dönüp kapıya doğru ilerledi. Saçma olduğunu bilerek elimden olmadan Serhat'la kıyasladım bu adamı içimden. Neden bu düşünceye kapıldığım konusunda bir fikrim olmadan yapıyordum bunu. Ama Serhat'ın yeşil gözlerinden çok daha sıcaktı bakışları... Ben oturduğum yerden adamı izlemeye devam ederken o ağır adımlarıyla yavaşça çıkıp gitti.

Cuma günü hastaneye tekrar gittiğimde giriş kapısının hemen sol tarafında yere düşmüş, güzel taşlı bir tespih buldum. Almayacaktım ama imamesindeki Arapça işlemeyi görünce yerde kalmasına gönlüm elvermedi. Danışmaya bırakmayı düşünmüştüm önce, lakin kimse yoktu görünürde. Dönüşte danışmaya uğramayı düşünüp beşinci kata çıkmak üzere asansöre yürüdüm. Belki sahibi elimde görür de tanır diye serçeparmağında asılı tutuyordum tespihi. Tam asansöre binmiştim ki aceleyle birisi daha kendini içeri atmayı başarmıştı. Yine o! Sanki beni takip ediyormuşçasına ne zaman buraya gelsem karşıma çıkıveriyordu. Beni görünce selam verdi, başımı sallayarak selamına karşılık verdim. Asansör üst katlara yükselmeye başladığında “Çekmez” dedi gülümseyerek.

“Anlamadım?” dedim.

“Asansörde tespih çekmez” dedi sonra. Öylesine kötü bir şakaydı ki, yine de gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Bazen insanın içinden geldiği gibi kendini hiç sınırlamadan, baskı ve yasaklar koymadan özgürce kahkaha

atmaya da ihtiyacı oluyordu. Komik ya da değil, saçma sapan şeylere bile gülümsemek istiyorsun bazen. İfademi hiç bozmadan “Çok komiksin” deyip asansörden indim.

Doktorun odasına girdiğimde az önceki gülüşün yüzümde asılı kaldığını fark etmemişim. “Elif Hanım, keyfiniz yerinde sanırım. Allah bozmasın” diyerek karşıladı beni Doktor Haluk.

“Aslında sıradan bir gün Haluk Bey, onu nereden çıkarınız ki? Sahiden öyle mi görünüyorum?”

“Ben hastalarımı tanırım. Onca zamandır ilk defa şu kapıdan tebessüm ederek girdiniz. Her gelişinizde bıkkın ve asık suratlı olurdunuz. Böylesi daha iyi sanki bozmayın bence” dedi gülümseyerek.

Eve döndüğümde annem de buna benzer bir şeyler söyledi. Okuldaki diğer öğretmen arkadaşlarım da aynı fikirdeydi. Son zamanlarda bende nasıl bir değişiklik olmuş olabileceğini anlamıyordum bir türlü. Oysa hiçbir şey farklı değildi hayatımda. Ancak doktor kontrolü günlerini gereksiz bir sabırsızlıkla bekler olmam bana da tuhaf geliyordu kimi zaman.

Hastaneye sonraki gidişimde onu göremedim. Bir sonrakinde de gözücüyle etrafta onu aradım ama yoktu. İşlerimi uzatıp hastanede biraz daha vakit geçirebilmek için oyalandım. Farkında bile olmadan tanımadığım birini takip eder olmuşum. Bazen “Ne yapıyorsun Elif, saçmalama!” diyordum kendime. Nadiren de olsa aklımı meşgul etmiyor değildi.

Sonraki hastane ziyaretimde görmüştüm onu. Duvara yaslanmış, bir doktorla konuşuyordu. Onu görür görmez anlamsız bir heyecan hissettim. Yanaklarımda duyduğum sıcaklık yavaşça boğazıma, oradan da mideme doğru ilerlemeye başlamıştı.

Daha önce hiç tanışmadığım güzel kıpırtılar filizleniyordu içimde. Altı yaşımıdayken işten eve dönen babama sevinçle kollarımı açarak koşmama benzeyen bir duyguyla doluyordum. İlk atama haberimi aldığım an hissettiğim mutluluğa da benziyordu aslında. Belki de bütün bu hislerin çok daha ötesinde bir şeydi. Ona doğru yürüdüm, girişteki basamakları yavaşça çıktım ve gülümseyerek selam verdim. O da aynı şekilde bana karşılık verdi. Böylece yelkenlerimi özgürce ve korkusuzca hiç bilmediğim engin denizlere açmış oldum.

**“Güçlü bir gönül bağı insanın kusurlarını
defaten yaptığı hatalarını gizler
ve konu ne olursa olsun affetmeyi sağlar.
Çünkü merhamet sevginin doğasında var.
Gerçekten sevmenin ve sevilmenin
nasıl bir duygu olduğunu bilmeyenler
anlayamaz bu hissi...”**

-IV-

Onunla karşılaşmalarımız zamanla selamlaşmaya, sonra tebessüme, nihayetinde bambaşka bir duyguya dönüştü. Sürekli yalnız gelip yalnız gidiyordu hastaneye. İlk karşılaştığımız günden beri onu hep aynı doktorla sohbet ederken görüyordum. Hiç tanıımıyordum onu. Bir iki cümlelik konuşmalar dışında uzunca bir sohbetimiz olmamıştı, hatta bana kendimi harika hissettiren bu adamın adını bile bilmiyordum henüz. Son zamanlarda onu tanımayı daha çok ister olmuştum ama ilk adımı ben atamazdım ve onun da gülümseyerek selam vermekten başka yaptığı bir şey yoktu...

Doktorum salı günkü kontrolden sonra “Seni cuma günü bir kez daha bekliyorum. O günkü tahlil sonuçlarına göre, bundan sonra ayda bir kontrole girmen yeterli olabilir” dedi.

Sağlığım açısından çok iyi bir haberdi bu. En azından şimdilik korkulacak bir şeyim yok gibi görünüyordu. Yine de bu habere çok sevindiğimi söyleyemezdim. Sanki bir parçamı burada bırakıp gidecekmişim, geri döndüğümde onu bir daha bulamayacakmışım gibi hissediyordum.

Cuma günü hastaneye gittiğimde onu görememiştim. Doktorumun istediği tahlilleri verdikten sonra bir şeyler atıştırmak için kafeteryada oturmuş vakit geçiriyordum. Birkaç dakika sonra onun kapıdan girdiğini ve bana doğru geldiğini fark etmiştim ama görmemiş gibi davranarak önümdeki ders kitabıyla ilgilenmeye devam ettim. Doğruca yanıma geldi ve yumuşacık sesiyle bana “Merhaba...” dedi. Başımı yavaşça kaldırıp “Merhaba...” dedim.

Önce bir biraz bocaladı, sonra saçlarının arasından alnına doğru yol almak üzere olan birkaç ter damlasını elinin tersiyle sildi. Derin bir nefes alıp “Bugün karşılaşamadık” dedi. “Kusura bakma lütfen. Nasılsın, iyi misin?”

Ne diyeceğimi bilemedim bir an. Karşılaşmadığımız için benden özür dilemesine anlam veremedim.

“İyiyim teşekkür ederim” dedim. “Yani karşılaşmamız mı gerekiyordu onu anlamadım. Neden kusura bakayım?”

“Genelde karşılaşıyorduk ya o yüzden söyledim” dedi. Sonra sol elini uzatarak “Bu arada benim adım Yusuf” dedi gülümseyerek. Tokalaşmak için sol elini kullanınca benimle alay ettiğini düşündüğüm için kaşlarım ister istemez çatıldı, yine kendimi tutamayarak tersledim.

“Öyle mi?” dedim. “Ne güzel! Peki, sizin oralarda biriyle tokalaşmak için sol el mi uzatılır?”

Bir anda yüzünün düştüğünü, bakışlarının değiştiğini gördüm. Başını önüne eğerek sağ elini uzattı bu kez. Zorlu bir savaşın ardından zafer kazanan bir komutanın gururuyla

ben de elimi ona doğru uzatıyordum ki başparmak ve işaretparmaklarının yerinde protez parmaklar olduğunu fark ettim. Başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü. Yerin dibine girmiştım. Belli ki farkında olmadan ve hiç istemeden zayıf noktasından vurmuştum onu. Onun bu eksikliğini yok sayarak hiç çaktırmadan şefkatle elini tutup “Ben de Elif. Memnun oldum” dedim. Eğer isterse bir sandalye çekip oturabileceğini söylediğim sırada gözlerinin içi ışıltılı parlıyordu. Sürekli hastalığımın konuşturmaya duruyor, sürekli sorular soruyordu. Benim de onunla ilgili merak ettiğim şeyler vardı elbet...

“Ee Yusuf?” dedim. “Benim durumum böyle. Sen neden sürekli hastanedesin, anlat bakalım.”

“Aslında sürekli sayılmaz. Elim için geliyordum ara sıra. Yeni haline henüz alışabildiğim söylenemez... Doktor Bülent sağ olsun bana her konuda yardımcı oldu, sonra da ah-bap olduk. Ara sıra ziyaretine geliyorum böyle.”

“Sahi, ne oldu eline?”

“Ben makine mühendisiydim... Yakın zamanlarda bir kazadır oldu işte, sonra da meslekten soğudum. Hayatta pek şanslı olduğum söylenemez doğrusu.”

“Peki, şimdi ne yapıyorsun?”

“Bizim bir Rıfat Ağabey var, güzel de bir mekânı var. Her hafta canlı müzik yapıyoruz orada. Sen canlı müzik sever misin?”

“Kim sevmez ki? Elbette severim...” dedim.

Bunun üzerine önümüzdeki pazar akşamı için sahne aldığı mekâna davet etti beni. Asla kaçırmayı düşünmediğim bir fırsattı bu. Pazar gününü iple çektim.

O gün en güzel elbisemi giydim, en güzel kokumu sürdüm. Yusuf'tan hoşlanıyordum ama onun benim hakkımdaki düşüncelerinden emin değildim henüz. Bu yüzden çok daha güzel görünmek için elimden geleni yaptım. Hazırlanıp tarif ettiği mekâna gittim. Her duvarı farklı otantik figürlerle dekore edilmiş, loş bir mekândı burası. Oldukça da kalabalıktı. Giriş kapısını tam karşıdan gören küçük bir sahnesi vardı. İçeri girdiğimde sahnede şarkı söyleyen Yusuf'la göz göze geldik. Şarkısını seslendirmeye devam ettiği halde, sahnenin hemen yanındaki tek kişilik küçük masayı işaret etti bana. Buraya geleceğimden emin olduğu, benim için masa ayırtmış olmasından belliydi.

Ürkek adımlarla parmak uçlarımda yürüyerek bana gösterdiği masaya geçtim. Öyle güzel söylüyordu ki herkes bir ağızdan şarkılarına eşlik ediyordu. Konuşma sesi zaten çok hoştu Yusuf'un, yine de bu kadar iyi şarkı söyleyebileceğini tahmin etmemiştim. Dinledikçe hayranlık duydum ona. Sahnede izlediğim adam bir yıldız gibi parlıyordu. Üstelik çok heyecanlandırıyordu beni. Gecenin sonunda eski model arabasıyla beni evime bıraktı. Yol boyunca da havadan sudan konuştuk.

"Şarkı söylemek, mühendislikten daha fazla tatmin ediyor olmalı seni" dedim.

“Her insan nasibi kadar yer” dedi, kendinden emin bir tavırla. “Ama hiç kimsenin önüne de rızık hazır gelmez. Eğer hayattan bir şeyler istiyorsan karşılığında çaba harcaman gerekir, emek vermen gerekir... Elbette zorluklarla karşılaşıyorsun bu yolda. Ama inan bana engelleri aştıktan sonra ruhuna dolan huzura paha biçilemez. Mesela insanlar sana işini seviyor musun diye sormaz, ne kadar kazanıyorsun diye sorar ya da sigortalı mısın derler... Yani hangi şartlarda yaşadığın, mutlu olup olmadığın, nelere katlanmak zorunda olduğun kimsenin umurunda değildir. Ben bu insanlar gibi düşünmüyorum. Yaptığın şeyi seversen başarılı olursun. Bu da peşinden mutluluğu getirir. Herkes mutlu olmak için yaşamıyor mu zaten? Ben de beni mutlu eden bir işle ilgileniyorum. İnan bana sevdiğin şeyi yapıp az kazanmak, sevmediğin bir şeyi yapıp mutsuz bir hayat sürmekten daha değerli. İnsanlar ölümsüz olmadıklarını anladıklarında, şimdi mutlu olmak için yaşayacaklar, yarın için değil... Ben ölümsüz olmadığımın farkındayım. O yüzden soluduğum anı mutlu geçirmenin gayretindeyim...”

Yusuf’un bu fikrine saygı duymuştum, hakkı vardı. Mesela ben öğretmen olmasaydım, yapmak zorunda kalacağım başka bir işte asla mutlu olamazdım. Eve yaklaştığımızda tekrar görüşebilmek için telefon numaramı aldı. İşte o zaman anladım ki ona karşı hissettiğim ama henüz adını koymadığım hislerim karşılıksız değildi...

Zamanla her gün telefonla görüşür olmuştuk. Fırsat buldukça buluşup birbirimizi daha iyi tanımaya çalışıyorduk.

Bir hafta sonu birlikte yemeğe çıkmıştık. Yemekten sonra garsondan kolonya istedi. Baygınlık geçirdiğim günden beri çantamda sürekli taşıdığım küçük bir kolonya şişesi vardı. Bir anda çantamı kapıp küçük şişeyi çıkardım ve latife olsun diye de “Göğü kucaklayıp getirdim sana, kokla açılırsın...” diyerek kolonyayı uzattım. Gülümseyerek avucunu açtı ve bir şiir okumaya başladı:

*“Günler sarmal bir yay gibi bunu unutma
bahar annemizin yemenisindeki solgun çiçektir
bunu unutma
seni ben her yerinden öperim
beni unutma...”*

“Arkadaş Zekâî Özger” dedi sonra da...

İçimi titreterek okuduğu bu şiiri büyülenmiş gibi dinledim. En sevdiğim şiiri ezbere biliyor olmasına çok şaşırmıştım. İşte o zaman hoşlandığım bu adama gerçekten âşık oldum bir anda... Aşk garip bir şey... Hatta öyle garip ki küçücük bir şeyin içinde gizleniyor ve senin gelip onu bulmanı bekliyor. Bazen bir bakışla, bazen bir dokunuşla... Bazen bir şiirin mısraları arasında gizleniyor. Sanırım aşk en çok da birlikte güzel anlar biriktirip aynı şeyi sevebilmekte gizli... Ben hayretle ve hayranlıkla Yusuf’u izlerken o şiirini tamamladı ve konuşmaya devam etti...

“Bu şiiri bilir miydin sen?” diye sordu.

“Güzel olan her şey bilinmeye değer” dedim. “Gerisini insan farkında bile olmadan unuttur gider. Ben çok kitap okurum, hatta tam bir bibliyoterapistim diyebilirim. Arkadaş Zekâi Özger’i de iyi bilirim. Şiirlerini de çok severim.”

“Cahilliğime ver ama bibliyoterapi ne demek?” diye sordu merakla. Heyecanını paylaşarak bildiğim kadarıyla izah etmeye çalıştım.

“Kısaca birisi için doğru seçilmiş kitabı okuyarak yapılan tedavi yöntemi... Yani kitap okuyarak kimi sorunların üstesinden gelebiliyorsun, terapi gibi bir şey. Mesela ne zaman içinden çıkamadığım bir durum olsa, kendime yetemediğimi düşünsem ya da bir çıkış yolu bulamadığımda kitaplara sığınırım ben. Çünkü onlar insanı üzmez, kırmaz... Bir kitap ne kadar kötü bile olsa, eğer o kitabın yazılış amacını bulursan sana iyi gelecek bir cümle alabilirsin içinden.”

“Bunu ilk defa duydum. Nasıl işe yaradığı hakkında bir fikrim yok aslında. Yine de sen diyorsan öyledir.”

“Bazen tek bir cümleye bile ihtiyacı oluyor insanın ve muhtaç olduğun o cümleyi bulduğunda hayatın değişmeye başlıyor. Bilirsin, herkes çaresiz hisseder bazı zamanlarda. Tutunacak bir dal ararız, bir ihtimal, bir umut gözler dururuz. Çoğu zaman dış dünyadan bekleyip de alamadığın o sihirli sözleri bir kitap söyler sana. Mesela babamı kaybettiğimde sanki ruhumdan bir parça cımbızla sökülüp alınmıştı. O dönemlerde de hep kitaplarda teselli bulmaya çalıştım...

Babasız kalan ya da babası tarafından kabullenilmemiş kız çocuklarının hisleri çok karmaşıktır. Sürüsünden ayrı düşmüş bir kuş gibi hissediyorsun kendini böyle zamanlarda. Üstünde masmavi bir gökyüzü var ama kanatların yok... Kanatların oluyor ama uçmaya cesaretin yok... Uçmak için cesaretleniyorsun ama arkanda duranın yok... İşte böyle kızlar sadece sevgili değil, baba şefkati de ararlar sevdikleri adamın kalbinde. Bu anlatmakla doldurulmayacak bir boşluk, büyük bir eksiklik... Biliyor musun, seni tanıyana kadar hep sakladım kanatlarımı. Birilerinin kırmasından korktum. Ama bundan sonra ayaklarımın yerden kesilmesi beni hiç ürkütmüyor. Çünkü artık güvendiğim biri var. Sen varsın..." dedim.

Bu sözlerim bir nevi "Seni seviyorum..." demekti aslında. Ondan beklediğim sözleri söylemesi için yol açmaya çalışıyordum kendimce. Bazen hissettiğin şeyleri söyleyemezsin ama başka bir şekilde ifade etmeye çalışırsın ya ben de öyle yapıyordum işte... Ama Yusuf ya beni anlamıyordu ya da anlamazlıktan geliyordu.

Günler böyle gelip geçiyordu. Bense her akşam uyumadan önce, yarın içimdekileri Yusuf'a söyleyebilmek için hazırlıyordum kendimi. Ayna karşısında provalar yapıyordum sürekli. Nasıl daha sevimli ya da sevgi dolu, nasıl daha sempatik ya da arzulu olabilirim diye oynuyordum mimiklerimle. Saçlarım nasıl olmalı, gözlerim nasıl bakmalı... Her akşam aynı provayı çocukça bir heyecanla tekrarlayıp duruyordum. Ne ben tam olarak hazırlandığım

gibi konuşabildim şimdiye dek ne de Yusuf benim saçmalıklarımından bir şeyler anlayabildi...

Cesaretimi toplayıp hissettiğim şeylerle ilgili küçük ipuçları veriyordum ona ara sıra. Beni anlamadığını gördüğümdeyse “Aptal mısın sen, hadi anla da bir şeyler söyle!” diyerek kızıyordum içimden.

Bir cumartesi akşamı saatlerce telefonda konuşmuştuk. Aşk hariç her konuda söyleyecek bir şeylerimiz vardı. Sanki yıllardır konuşmaya aç kalmış iki insan gibi, sessiz yıllarımızın acısını çıkarıyorduk. Sohbetin sonunda yarın akşam sahne alacağını söyledi Yusuf. Benim de gelmemi istedi. Kabul ettim. Ertesi akşam hazırlanıp sahne aldığı mekâna gittim. Ancak bu kez biraz daha erken gittim. Sahneye çıkmadan evvel gördüm Yusuf’u. Beni kapıda karşıladı, mutluluğu gözlerinden okunuyordu. Elindeki yarım sigarayı yere atıp heyecanla “Hadi gel...” dedi ve önüme düştü. Yine sahne kenarındaki o küçük masaya oturttu beni. Üzerinde notaların yazılı olduğu bir kâğıt tutuşturdu sonra elime.

“Sen müzik öğretmenisin sonuçta. Bunu yan flütle çalabilir misin?” diye sordu.

“Çalabilirim...” dedim. “Ama bunu neden istiyorsun?” demeye kalmadan “Tamam o zaman...” deyip kalktı yanımdan. Çalıp çalamayacağımı neden merak ettiğini anlayamamıştım açıkçası. Yaklaşık yarım saat sonra sahneyeydi... Molada yanıma geldi ve “Hazır mısın Elif?” diye sordu.

“Neye?”

Dudaklarını ısıtıp sol elinin yumruğunu sıkarak “Bak bu efsane olacak...” diyerek gülümsedi. Verdiği notaları sahne-
de çalmamı isteyeceğini anladım o an. Bunu yapmayacağı-
mı söylemeye fırsat bırakmadan sahneye döndü. Nasıl yap-
bilirdim ki? Buradakilerle okuldaki öğrenciler bir olur mu
hiç?... Kocaman insanların karşısında ne yapacaktım şimdi
ben? Bir an çok heyecanlandım. “Ne olur düşündüğüm gibi
olmasın!” diye içimden dua etmeye başladım. O sırada Yusuf
orquestra şefine eğilerek bir şeyler söyledi ve müzik durdu.
Mikrofona biraz daha yaklaşıp sakin ve her zamanki kendin-
den emin ses tonuyla konuşmaya başladı...

“Arkadaşlar hepiniz hoş geldiniz. Aranızda müdavimle-
rimizi de görüyorum, eyvallah dostlar! Keyfiniz yerindedir
umarım... Ben bu akşam her zamankinden daha keyifliyim
açıkçası. Kalbim kıpır kıpır... En sevdiğim şarkıları söylemek
istiyorum. Sizinle en güzel şarkıları paylaşmak istiyorum...
Kısacası bu akşam her şeyin en güzelini yapmak istiyorum.
Çünkü seviyorum arkadaşlar ben! Bu akşam aramızda öyle
biri var ki kalbimin ritmini değiştiriyor, beni heyecanlan-
dırıyor... Mesela bu kişi sabah erkenden işe gidiyor, ona ilk
günaydın diyen kişi ben olayım diye alarmımı kurup uyanı-
yorum. Ama o sabahları sadece onun için erken uyandığımı
bilmiyordu şu ana kadar, işte şimdi itiraf etmiş oldum.”

Yusuf konuşurken dinleyiciler keyifle gülüp eğleniyorlar-
dı. Benim yüzümdeyse kıpkırmızı güller açıyordu. Hem çok

heyecanlıydım, hem mutluydum, hem utanıyordum... Daha önce hiç duymadığım bir şiir okumaya başladı:

*“Kılına zarar gelse ilk benim canım yanar.
Bir an ağlasan, benim gözlerim olur kanayan.
Sana ben ellerimde yüreğimi verdim.
Gitme, dur desem de
Kesilir nefesim
Durur kalbim
Dinle...
Dur.
Ama dur dinle!
Dur, gitme...”*

“Ben bu şarkıyı ona yazdım...” dedi. “Bunca zamandır çok şarkı söyledim ama hayatımda ilk defa birine şarkı yazdım. O yüzden çok heyecanlıyım. Şimdi size bu şarkıyı söylemek istiyorum. Ama birinin çalması lazım öyle değil mi? Bana eşlik etmesi için kalbimi kıpırdatan, sabahın köründe uyanmamı sağlayan, bana şarkı yazdıran, elimden tutup içimdeki karanlıktan beni aydınlığa çıkaran, hayatı ve yaşamayı sevdiren o kızı sahneye davet ediyorum. Ama sadece sahneye değil, yüreğime de gelmesini istiyorum. Benimle çıkmayı kabul ediyorsan hadi şimdi yanıma gel Elif. Ben seninle tamamlanmak istiyorum...”

“Ben seninle tamamlanmak istiyorum” demişti bana. Nasıl da ısıtmıştı içimi. Tokalaşırken bile uzatmaktan utan-
dığı elini bana vererek bu sözleri söylemesi çok duygulan-
dırmıştı beni.

Yusuf konuşmasını bitirdiğinde salonda kuvvetli bir al-
kış koptu. Herkes bir ağızdan “Elif! Elif!” diye bağıırıyordu. Heyecandan sanki kalbim ağzımdan çıkacak gibiydi, dizle-
rim titriyordu. Usulca yerimden kalkıp ilk adımı atmıştım
ki alkış sesi daha da büyüdü. Ağır adımlarla sahneye çıktım.
Yusuf, yüksek ayaklı solist sandalyesine yaslanmış duran yan
flütü bana uzattı ve “Seni seviyorum” diye fısıldadı kulağı-
ma. O an gözlerinin içi gülüyordu. Mutluluk, şaşkınlık, he-
yecan... Aynı anda bin türlü duyguyla dalgalanıyordum. Ye-
niden önüme koyduğu notalara bakıp derin bir nefes çektim
ve çalmaya başladım... Belki de bana yazılmış bir şarkı ol-
duğundandır bilmiyorum ama hayatım boyunca dinlediğim
en güzel şarkıydı bu. Bana yazılmıştı çünkü benim için oku-
nuyordu... Nâzım Hikmet’in Piraye’si; Cemal Süreya’nın,
Turgut Uyar’ın, Edip Cansever’in Tomris’i; Ümit Yaşar
Oğuzcan’ın Ayten’i; Abdurrahim Karakoç’un Mihriban’ı;
Özdemir Asaf’ın Lavinia’sı...

Bir yandan önümdeki notaları takip ederek yan flütle
çalıyor, diğer yandan okuduğum kitaplarda buram buram
aşk kokan kadınları hayal ediyordum. Acaba benim kadar
heyecanlanmış mıydı onlar da? Kalplerini benim gibi zor-
la zapt etmeye çalışmışlar mıydı göğüslerinin altında? O
gece ilk kez bu kadar açıkça ve içtenlikle birbirimize karşı

beslediğimiz duygularımızı itiraf etmiştik. Gecenin sonunda beni evime bıraktı. Annem henüz uyumamıştı. Heyecanım ve sevincim hâlâ üzerimdeydi ki, annem bendeki değişikliği hemen fark edip sorular sormaya başlamıştı.

Olup biten her şeyi olduğu gibi dürüstçe anlattım. Artık hayatımda gerçek bir aşk, gerçek bir sevgili vardı. Bunu öğrenince sevinçten gözleri dolmuştu annemin.

Yusuf'la her şey hayallerimdenkinden bile güzeldi. Bir şey ne kadar güzel başlarsa, ne kadar büyük heyecanlar verirse ve mutlu ederse, sonrasında yaşattığı kırgınlıklar ve hüzneler de o kadar derin izler bırakıyordu insanın kalbinde. Ne var ki ben bunu henüz bilmiyordum...

“Ben inanıyorum...

***Birilerinin hayata olan inancını çalanlar, yarına olan
umudunu kıranlar asla mutlu olamayacaklar.***

Olmasınlar da zaten...”

Giderek Yusuf'a karşı çok daha yoğun duygular besliyor, ona bütün varlığımla bağlanıyordum. İlişkileri sağlıklı şekilde yürütebilmek için kayıtsızca teslim olmamak, itaat etmemek, kolay ulaşılmamak, fazla görüşmemek gerektiğini düşünürdüm önceleri. Ne var ki tabularım teker teker yıkılıyor, kendimi korumak için etrafıma ördüğüm duvarlarım yerle bir oluyordu. Çünkü hiçbir kuralı yüreğime dinletmeyi başaramıyordum. Zaten Yusuf'un da üzerime çok düştüğü, sürekli beni görmek istediği yoktu. Bunun neyle ilgili olduğunu tahmin ediyordum az çok. Şarkı söylediği mekâna gelen kızların Yusuf'un ağzına düştüklerini, bir yolunu bulup telefon numarasını öğrendiklerini ve mesajlar gönderdiklerini biliyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, kimi zaman bildiklerimden daha fazlasının olduğu düşüncesine bile kapılıyordum, sadece bunu düşünmek bile beni çıldırtmaya yetiyordu.

Bir hafta sonu sinemaya gitmek için sözleşmiştik Yusuf'la. Bütün günü birlikte geçirebilmek için erkenden buluşmuş,

kahvaltı ediyorduk. Uzun zamandır aklımı kurcalayan soruyu ağzımda hiç gevelemeden sormak istedim o an. “Beni neden hiç kıskanmıyorsun?” dedim.

Üçüncü kerede çatalını batırmayı beceremediği zeytini eliyle alıp ağzına attı ve gülerek “Neden saçmalıyorsun sen?” dedi.

“Şimdi bunda gülünecek ne var anlamadım. Hem neden saçmalık olsun ki? Ayrıca beni hiç kıskanmadığın ortada!”

“Kıskanmam için bir neden söyleyebilir misin bana? Tabii ki söyleyemezsin! Çünkü insanlarla iletişimine özen gösteriyorsun, giyim kuşamına dikkat ediyorsun, kimseyle seviyesiz muhabbetlere girmiyorsun... Benim tanıdığım Elif’in dışında başka bir hayatın varsa bilemem. Bilmediğim bir şey için beni yargılaman hoş değil.”

“Bildiğinin dışında bir hayatın varsa ne demek? Ne demek istiyorsun sen Yusuf? Yani senin yanında başka bir insanım, sen yokken önüme her gelenle takılıyor muyum? Bu mu yani?”

“Suçlamana gerek yok, imada bulunmaya da çalışmıyorum. Bak Elif, hayatına müdahale edip seni değiştirmek gibi bir çabam yok. Her şeyine karışıp seni boğmak istemiyorum. Sen fazlasıyla dikkatli bir kızsın zaten. Bunun benimle de ilgisi yok. Ben olsam da olmasam da böylesin sen, kişiliğin bu! Neden bu gereksiz muhabbeti açtığını da anlamış değilim...”

Konuşmama izin vermeden hesabı isteyip kalktı. Eliyle kapıyı işaret ederek beni önüne kattı. Hiç konuşmadan otoparka kadar yürüyüp arabaya bindik. Akşamı beklemeden sinemaya gideceğimizi sandığım için çok daha erken bir saatte ayrılacağımızı düşünüp üzülyordum ki on dakika içinde bizim evin önünde durduk. Bugünlük daha fazla bir arada vakit geçirmemizin iyi olmayacağını, lüzumsuz konular yüzünden beni kırmak istemediğini söyledi. Yusuf'un ilişkimizi korumak için kendince önlem almak gibi gördüğü bu davranışı, benim açımdan büyük bir hayal kırıklığından öteye geçmiyordu. Bir şey demeden arabadan indim ve arkama bile bakmadan eve girdim. Böylece ilk kavgamızı da etmiş olduk...

Olanları anneme hissettirmek istemiyordum. Biraz havadan sudan konuştuğuktan sonra odama geçip kitap okudum. Yusuf'un bu lakayt tutumunun hoş görülecek bir yanı yoktu benim açımdan ama biraz düşününce az da olsa hak verebiliyordum ona. Çünkü ne zaman istesem görüşebiliyor, konuşabiliyorduk, ona haber vermeden de yanına gidebiliyordum. Ayrıca telefonu da hep ortada olurdu, benden bir şeyler saklamaya çalışır gibi bir hali hiç olmamıştı. Üstelik söylediklerinde de haklılık payı vardı. O gün Yusuf'u hiç aramadım. Akşam geç saatte yatmaya hazırlanıyordum ki Yusuf'tan mesaj geldi.

"Bugün için özür dilerim, yarın sabah seni saat dokuzda alıp kusurumu telafi edeceğim. Seni seviyorum, iyi geceler" yazmış.

Hoşuma gitmişti ister istemez. Hemen yelkenleri suya indirmiş gibi görünmemek için mesajına cevap vermedim. Sabah söylediği saatte gelip beni evden aldı, nereye gittiğimizi sormadım bile.

“Seninle de olmuyor sensiz de olmuyor” diye başladı konuşmaya. Cümlelerin “Sensiz olmuyor” kısmı gerçekten mutluluk vericiydi...

Yarım saat sonra arabadan inip Üsküdar’a gitmek için Beşiktaş’tan vapura bindik. Yol boyunca surat astım. Uzaklara bakıp martılara simit atan insanları izliyor, kulağımın dibinden usulca girip saçlarımı savuran rüzgârın eşliğinde denizin kokusunu içime çekiyordum. Aslında isteğim Yusuf’un yanıma gelip beni şımartması ve bana biraz ilgi göstermesinden başka bir şey değildi. İskeleye yanaşana kadar bekledim ama o sadece beni seyretmekle yetindi.

Sahilde yürüyerek Kız Kulesi’nin önünden geçiyorduk. “Galata Kulesi’yle Kız Kulesi’nin hikâyesini bilir misin?” diye sordu. Elini belime atıp hafifçe sarıldı. Hikâyelerini bildirdim ama insan sevdiği birinden aynı şeyi binlerce defa dinlese bile bıkmazdı ki. Bazen hikâyede ne anlatıldığı değil, onu kimin anlattığı önemlidir...

Yusuf çok karmaşık bir adamdı, onu tam olarak kavrayabilmem mümkün olmuyordu. İlişkimizin ilk günlerindeki gibi keyifli değildi pek. Fazla gülmüyor, genelde sinirli görünüyor ve neye karşı nasıl tepki vereceğini kestirmek

kolay olmuyordu. Mesela sanki dünkü gerginlik hi yaşanmamış gibi davranıyordu şimdi. Sadece şu anı yaşıyor, önceki günün bahsini bile amıyordu. Öğleden sonra kk bir sahil kasabası olan Anadolu Kavağı'na geldik. Bir balıkıda oturup hem yemeğimizi yedik, hem keyifle sohbet ettik. Sonra Beylerbeyi'ne, arkasından da Yuşa Tepesi'ne götürdü beni. İstanbul'da yaşadığım halde bu semtlerin ne kadar güzel olduğundan haberim bile yoktu. Belki de bir yerin güzelliği o yerde ne kadar mutlu olduğunla ilgiliydi, bilemiyorum...

Yaz mevsiminin bunaltıcı son günlerinde imdadımıza yetişen bir ağacın serinleten gölgesinde kendimizi imlere bıraktık. Sırtüstü uzanıp glştk. Kısacık bir suskunluğın ardından "Anlatsana Yusuf..." dedim.

"Ne anlatmamı istersin?" diye sordu.

"Ne istersen anlat, sesini duymak yanımda olduğunu hissettiriyor bana. Mesela ocukluğundan bahset biraz. ok tatlı bir ocukluğın olduğuna eminim" dedim gülümseyerek.

Yattığı yerden doğruldu bir anda. Az nceki masumiyeti gitmiş, öfkeli ve hüzünlü bir ifade yerleşmişti bakışlarına. Cebinden bir sigara ıkarıp yaktı. O sigara bitene kadar tek kelime bile etmedi. Sonra sırtüstü tekrar uzanıp gözlerini kapattı ve anlatmaya başladı...

"Nasıl hayal ediyorsun bilmiyorum ama kesinlikle düşündüğün gibi bir ocukluğum olmadı" dedi. "Annem de

babam da gurbetçi bir ailenin çocukları olarak Almanya'da doğmuşlar. Ben de orada doğdum. Dört yaşına gelene kadar hiç sevildim mi ya da güzel bir çocukluk yaşadım mı bilmiyorum, çünkü oraya kadar geçen zamandan hiçbir anımı hatırlayamıyorum. Ama dört yaşından sonra sevilmediğimi ve hoş bir çocukluk yaşamadığımı söyleyebilirim... Hayal meyal hatırlıyorum annemle babamın kavgasını, zaten üçümüzün bir arada olduğu başka bir kare de yok aklımda... Buzlucamın arkasından bakar gibi sisli ve bulanık bir görüntü canlanıyor gözlerimde. Ama babamın o kapıdan çıkarkenki hali sanki hafızama kazınmış gibi, asla unutmuyorum o sahneyi. Baba kelimesini ne zaman duysam o fotoğraf gelir gözümün önüne. Sola taranmış ayna gibi parlak saçlar, kül rengi pantolonun üzerine giyilmiş beyaz bir gömlek... Siyah bir pantolon askısı, sol kolda asılı duran bir takım elbise ceket ve bir daha asla açılmamak üzere çarpılan ahşap bir kapı... Baba dendiğinde işte bu resim canlanıyor benim gözümde. Bu resmin beni en çok üzen yanı ne biliyor musun? Resimdeki adamın yüzü yok... Babamın yüzünü hiçbir zaman hatırlayamadım. Tanımadığım bir adamdan nefret ediyorum yani... Çünkü beni annemle yalnız bırakıp gitti. Uykusuz yaşayan, sürekli alkol alan, bağırıp çağıran, sürekli camları kapıları aşağı indiren psikopat bir anneyle... İkisi arasındaki kavga neden çıkmıştı bilmiyorum ama en büyük bedeli ben ödedim ve hâlâ ödüyorum... Çocukluğumun her anı babasız geçmiş gibi görünse de daha çok annesizdim aslında. Çünkü annem hep yanı

başımdaydı ama ona gülümseyemiyordum, yanağına dokunamıyordum... Annemin beni bir odaya kapatıp kilitlemesi, uyumam gerektiği anlamına gelirdi. Çoğu zaman o odada koca gün boyunca kilitli kalıyordum, bazen iki gün kilit altında kalırdım ve annemin sesini duymazdım bile. Annem izin verdiği zaman tuvalete gidebilirdim sadece, onun yemek verdiği saatlerde acıkmış sayılırdım... Evimizin tam karşısında bir çocuk parkı vardı, oraya gidip oynayamazdım hiç. Bir gün parkta oynayan çocukları izlerken içim gitti, pencereden bakıyordum onlara. Odada kilitli olmadığım bir öğlen vakti annem kanepeye kıvrılmış uyurken rengârenk oyuncaklarla dolu o parka sanki büyülenmişim gibi koşarak gittim. Kaydırağa tırmanmaya çalışıyordum ki belimden sımsıkı kavrayan bir eli hissetmemle önce havaya savrulup sonra yüzüstü yere çakılmam bir oldu. Ne olduğunu anlayamadım, karnım patlamıştı sanki. Birinin beni kolumdan tutup kaldırdığını fark ettim. Annem beni var gücüyle yakalamış yerden yere vuruyordu. Beş yaşında ancak vardım. El kadarım yani. Bağıra bağıra anne diyerek ağlamak istedim ama ağlayamadım. Çünkü ağlamanın cezası da susana kadar dayak yemekti. Bir pazar torbası gibi eve kadar öylece taşıdı beni, sonra kapının önüne bıraktı. Yolun kalanını yerde sürünerek kat edip gittim eve. Kaburgamın kırıldığını dokunduğum an hissedebiliyordum ama anneme söylemeye korkuyordum. Çünkü herhangi bir sebepten dolayı hasta olmak da yaralanmak da yasaktı bizde... Aylarca çıkmadım evden, o kaburga kendiliğinden

iyileşti gitti. Ama kalbimdeki kırıklar hiç iyileşmedi... İşte o gün çocuk parklarından da nefret ettim...”

Yusuf bir an duraksadı ve derin bir iç çekti. Anlatmaya başladığından beri ikimiz de sırtüstü yatıyorduk çimenlerde. Onu dinledikçe canım acıyordu, boğazım düğümleniyordu. Dinlerken bir kez bile gözlerimi açmaya cesaret edemedim. Yüzünü gördüğüm an ona sarılır ve “Bak ben yanıdayım, seni asla terk etmeyeceğim!” diye haykırarak ağlayabilirdim. Hiç konuşmadan durdum öylece, yanaklarımdan kulağıma doğru inen sıcacık gözyaşlarımı hissederek sessizce dinledim. Yusuf, yutkunarak anlatmaya devam etti...

“Bizimkiler, zamanında ailelerini de küstürmüşler kendilerine. Ne arayan oldu ne de soran... Bazı geceler korkup annemin koynuna girmek istiyordum ama buna cesaretim yoktu. Acılarım gibi korkularımı da içime atmayı öğrendim. Her gece babamın gelip beni alması için dua ediyordum. Ama o hiç gelmedi... Annemin evden gittiği zamanlarda gizlice dışarı çıkıp edindiğim arkadaşlarım vardı. Onların oyuncaklarıyla oynardım. Onlar ne derse hep o olurdu. Çünkü oyuncaklar onlara aitti ve benim yeni arkadaşlar edinecek imkânım yoktu... Her gün mutlaka işkence eden bir anneye katlanarak ve asla dönmeyen bir babayı bekleyerek altı yaşıma kadar böyle yaşadım. Sonra bir gün kapı çaldı. Kapı her çaldığında babam geldi sanırdım ve her defasında hep yanılırdım. Yine yanılmıştım... Yanlarında iki polisle takım elbiseli iki kadın çıkıp geldiler. Beni alıp Almanya’da bir yetiştirme yurduna götürdüler.

Sana bir şey söyleyeyim mi Elif? Bir insanın bahtı kötüyse bundan kaçması mümkün değil. Tam kötü günleri atlattım diyorsun, derinden bir oh çekiyorsun ki başka bir şey çıkıveriyor karşına. O kötü talih kolay kolay bırakmıyor yakanı. Ama bir nokta var, işte o noktadan sonra artık al-dırış etmiyorsun. Çünkü artık hayatın senden alacak başka bir şeyi kalmıyor. Yetim değildim, öksüz değildim ama kimsesizlerden daha kimsesizdim. Yetiştirme yurduna yerleştirilmeden önce dünyanın en mutsuz çocuğu sanırdım kendimi. Meğer yalnız değilmişim... Tanıdığım yeni arkadaşlarımın hikâyeleri benimkinden çok da farklı değildi. Tam dört yılım ziyan oldu orada. Bizimki bir yerden sonra on sekiz yaşını doldurup oradan kurtulma mücadelesine dönüşmüştü. Öyle kötü bakıcılar vardı ki anlatamam... Akla gelmeyecek işkencelerle çocuklara eziyet eder, kahkahalar atıp eğlenirlerdi. Kendi aralarında bahse girerlerdi çoğu zaman. Herkes kendine bir çocuk seçer, belden yukarısını soyar ve kollarını yukarı kaldırıp koltuk altlarına ucu yukarıya bakacak şekilde iğne yerleştirirlerdi. Yorulur da kolunu indirirsen iğne batardı. Kollarımız kopana kadar kalırdık öyle. Kazanırsan iğneden kurtulurdun ama kaybedersen iğne acısının üzerine dayak da eklenirdi. Bazen çok daha kötüler olurdu... Dikkat ettikleri tek şey vücudun görünecek bölgelerinde iz bırakmamaktı. Bazı geceler vicdandan yoksun bakıcıların kahkahalarına çocuk çığlıkları karışırdı. Allah hiçbir çocuğu sahipsiz koymasın... Zaman dediğin gelip geçiyor ama geçen zaman içinde ruhunda

kalan izler hiçbir zaman geçmiyor. Yarayı gizliyorsun ama gizlemek acını hafifletmeye yetmiyor. Yaşadıklarından ve yıpranan duygularından kimsenin haberi olmuyor...

Dört yılın sonunda beni alıp yetiştirme yurdunun misafir salonuna götürdüler bir gün. Yine bir şey olacağından korkmuştum. Beni neden alıp götürdüklerini anlamaya çalışıyordum...

Sonra yurdun müdürüyle birlikte elli yaşlarında bir kadın içeri girdi. Gözlerime baktı, adımı sordu, saçlarımı okşadı, fazla kalmadan çıkıp gitti. Ertesi gün tekrar geldi ve beni yetiştirme yurdundan alıp götürdü. Adı Perihan'dı, Almanya'da yaşayan gurbetçilerdendi o da. Hayatını yapayalnız geçirmiş, yaşı ilerleyince de bir evlat edinmek istemişti. Öyle iyi kalpli, sevecen, anaç bir kadındı ki anlatamam. Perihan Anne'mdi o benim... Dünyaya geleli on yıl olmuş ama on yıl içinde tek bir gün bile çocuk olamamış biriydim. Umutsuzdum... Bir gün bana banyo yaptırırken vücudumdaki izleri görünce ne olduğunu sordu, ben de olduğu gibi anlattım. Perihan Anne hem banyomu yaptırıyor hem de başıma gelenlere ağlıyordu. O gün gidip yetiştirme yurdunu şikâyet etti. İşkenceci bakıcıların hepsi tutuklandı. Benimle birlikte bir sürü yetimi de kurtarmıştı Perihan Anne. Bazen ailemle ilgili sorular sorardı, onlara olan nefretimi anlayınca da konuyu kapatırdı. Perihan Anne'nin yanına yerleşeli iki yıl olmuştu. O yaşıma kadar sadece onun yanında gülmüştüm, ilk defa dondurma yemiştim, başka çocuklarla

doya doya oynamıştım. Ama asla o kahrolası çocuk parkına gitmek istemedim biliyor musun?

Nihayet talihimin gülmeye başladığını düşünüyordum. Bir söz var ya hani: ‘Gariban tam kurtuldum derken şeytan ben ne güne duruyorum demiş’ diye, benimki de o hesap işte. Yepyeni bir düzen kurmuşken Perihan Anne bir kaza geçirdi ve belden aşağısı felç kaldı. Kendisi de bakıma muhtaç kalınca rızasıyla huzurevine yerleştirildi. Beni de gurbette daha fazla sefil olmayayım diye elime tutuşturduğu kısacık bir mektupla Türkiye’de yaşayan kardeşi Rıfat’ın yanına gönderdi. Neredeyse ezbere bildiğim o mektubu saklarım hâlâ. Şöyle bitiyordu: ‘Sevgili kardeşim... Senden, bir sorumluluğu üstlenmeni isteyeceğim. Bu çocuğa sahip çık ve ablanın emaneti olarak ona iyi bak...’

Sağ olsun, o da öz çocuklarından hiç ayırmadı beni. Kendi çocuklarına bir aldıysa bana iki aldı. Haklarını asla ödeyemem. Beni onlar büyüttü, onlar okuttu... Asla onlardan uzaklaşmadım ama fazlalık olduğumu da hiçbir zaman unutmadım. İnsan yüreğini sığdıramadığı yere gövdesini de sığdıramıyor. Yani kendini ait hissetmediğin yerde duramıyorsun. Ben de duramadım... Tam anlamıyla kopmadım. Bir yerden sonra kendi yolunu çizip oradan yürümen gerekir ya bazen, ben de öyle yaptım. Doğru ya da yanlış, hiç önemli değil. Ben o yola koyuldum ve o gün bugündür hâlâ yürüyorum. Bu yolda rastladığım en güzel şey de sensin Elif...”

Kalbinin ne kadar kırık olduğunu hissedebiliyordum. Hikâyesini anlatmasını istediğim için pişman olmuştum. Boğazımı tırmalayan kelimeleri bir araya getirip anlamlı bir cümle kuramadım. Çaresizliğimi anlamış olacak ki yanıma sokulup elimi avucuna aldı ve “Bunları sana anlattığıma göre sanırım sana âşık oldum. Başka türlü olsa insan zayıflığını bırakır mı birinin insafına? Benimle birlikte bir gün ölmesi gereken ve bir iki kişi dışında kimsenin bilmediği bir geçmiş bu. En kötüsünü geride bırakırsan gelecekte seni hiçbir şey yıkamaz. Ben artık üzülmiyorum, o yüzden sen de üzüme” dedi tebessüm ederek.

Büyük acıları bazen bir gülümseyişle gizlemek zorunda kalarak yaşıyorduk işte böyle...

Ne var ki bazı acıların hiçbir tebessümün arkasına gizlenemeyecek kadar büyük ve sarsıcı olduğunu bilmiyorduk. Öğreneceğimiz günler de bize hiç uzak değilmiş meğer.

**“Sanıyorlar ki çok kıymet veriyoruz diye
içimiz hep çiçek hep bahar...
Sanıyorlar ki üzerine titredikçe çok güçlüyüz
hiçbir şeyden korkmayız...
Oysa öyle olmadı hiç...
Çok sevdik biz, hem de çok...
Seviyoruz diye bahardı içimiz ama tomurcukken soldu
çiçeklerimiz... Korkumuz çoktu.
Kaybetmekten sevilmemekten korktuk hep.
Ne korkularımızı anladılar, ne de kırıldığımızı...
En sonunda her şey olacağına vardı. Ne korkularımız
kaldı geriye, ne de açmadan solan çiçeklerimiz.
Onlar varsın kaybeden biziz sansınlar...”**

-VI-

Hayatımın büyük bir kısmını boşa yaşadığımı onu tanıdıkça daha iyi anlıyordum. Bir rotam ve bir gayem olmadan harcadığım otuz yılımı bırakmıştım arkamda. Sonra Yusuf girmişti hayatıma, hiç fark etmeden değişmeye başlamıştım onunla. Bütün önyargılarımdan, karamsarlığımdan sıyrıp çıkarıyordu beni. Birini sevmek bir amaç sunarmış meğer insana. Sabah uyanmanın, para kazanmanın, nefes almanın bir gayesi olduğunu onunla fark ediyordum. Hayatın sürprizlerle dolu olduğunu ve yaşadığım anın kıymetini bilmeyi bana o öğretti. Yüzüne bakarken, ellerini tutarken, boynuna sıkı sıkıya sarılırken bile bir şeyler yapmam gerektiğini derinlerimde bir yerde hissediyordum.

Bazen kimi anların geri gelmesini istersin, bazen de geride kalmış küçücük bir zaman dilimine sığınmak için didinirsin. Çünkü o küçücük zaman aralığında kocaman bir hayat bırakmışsındır... İşte o eşsiz zaman aralıklarından biri Yusuf'la

ilk defa uyuduğum geceydi. Ona sarılarak geçirdiğim bir saniye bile paha biçilmezken yanında sabahladığım gecenin kıymetini anlatmam mümkün değil... Sırtımızı yatağa yaslayıp yan yana oturmuştuk yerde. Bir kere bile göz göze gelmeden dakikalarca susmuştuk öylece. Sonra başını usulca sol omzuma yatırmıştı Yusuf. Dizimin üzerinde duran elimi iki avucunun arasına aldı. Elimin üzerinde hareket eden başparmağıyla kalbimi okşuyordu sanki. Bir anda dönüp yanağından öpmek geçti içimden ama başımı çevirmeme izin vermedi. Bir daha açmamak üzere acılarımızdan bahsettik, geride bıraktıklarımızdan, unutmaya çalıştıklarımızdan... Biriyle tamamlanmak, eksik yanını onunla doldurmak, zayıf tarafını onunla güçlendirmek muazzam bir şey... Babamın yüreğimde bıraktığı o devasa boşluğu Yusuf'la doldurmuştum. Söylemek isterken susmak zorunda olduğu kelimeler vardı sanki. Konuşurken takılan sesi, yutkunuşu, elimi sıkı sıkıya tutuşu "Lütfen bana sarıl..." der gibiydi. O anın tekrarı yoktu, eğer bu hissiyatla ona sarılmazsam ömrüm boyunca bunun pişmanlığı altında ezileceğimi biliyordum. Ömrümün kalanında büyük bir pişmanlığa yer vermemek adına dönüp sıkıca sarıldım ona. Dudakları kulağımla boynum arasındayken "Seni seviyorum..." diye fısıldadı. Onu her şeyden çok sevdiğimi söyleyip bağrıma bastım, saçlarını okşadım.

Başını iki elimin arasına alıp bir süre gözlerinin içine baktım. Öyle kalbinin içinden bakıyordu ki beni sevdiğini söylemesine gerek bile yoktu. Sevgisini gözlerinin içinde görebiliyordum. Onu öpmek istedim sonra, çekinerek

yutkundum... Sanki bir sihri bozacakmışım gibi korktum. Bir şeyleri bir daha telafi edemeyecek kadar mahvetmekten çekindim... Gözlerini kapatıp dudaklarını burnumun ucuna dayadı ve bir süre öylece durdu. İki dudak arasındaki o mesafeyi hiç bozmadan gözlerimin içine bakarak kirpiklerime dokundu. O öpecek gibi oldu, bense ölecek gibi... Sonra dudaklarımı koklayıp çenesini yeniden omuz çukuruma gömdü. Birini kokusundan öpmek böyle bir şeydi sanırım. Ben bu duyguyu daha önce hiç yaşamadım, daha önce böylesine hisli bir sarılışla hiç karşılaşmadı bedenim. Bir ara duvarda asılı duran saate ilişti gözüm. Saat gecenin iki buçuğunu gösteriyordu. Öyle çabuk geçiyordu ki zaman... Suskun bir odada sevdiğim adamın kalbinin değişken çarpıntısından ve az önce dışarıda başlayan yağmurun şırıltısından başka bir ses duymuyordum. Böyle kıpırdamadan durmak bacaklarımı iyice uyuştursa da ziyanı yoktu. Dizlerimin zonklamasına aldırış etmeden bu şekilde değil saatlerce, günlerce bile kalabilirdim. Keşke mümkün olsaydı... Daha çok sarılmak istedim, daha çok dokunmayı saçlarına, daha çok dinlemeyi nefesini... Sanki yarın gidecekti ve bir daha asla görüşmemekmişiz gibi hissediyordum. Bu yüzden onunla ilgili bir şeyler biriktirmek istiyordum içten içe. Hâlâ kıpırdamadan öylece duruyordu, bir piyanistin parmakları gibi sırtımda gezinen dokunuşlarını hissediyordum sadece. O sırada boynundan öptüm. Ellerini omzuma dayadı ve kendini hafifçe geriye itip doğruldu. Bir daha baktı o an gözlerime.

“Bu anı hiç unutma olur mu?” dedi. “Bir gün beni unutsan bile bu anı hep hatırla. Çünkü ne yaparsam yapayım hâl ki hepsini seni çok sevdiğimden yapmışımdır...”

Sıcacık bir temasla öptü beni. Belli ki benzer şeylerdi korkularımız: Kaybetme endişesi... Birini kalbinde hissetmek için onunla sevişmek şart değildi elbette ama yenisinden doğmak mümkün olsaydı eğer, bu sevdiğinin teninde mümkün olabilirdi yalnızca... Kalbim göğsümü dövüyordu sanki... Bluzumun askısını indirmiştim ki gözlerimin içine bakarak “Lütfen...” dedi. Omzumdan öpüp bluzumun askısını kaldırarak düzeltti. Bu her ne kadar beni utandıran bir hareket olsa da ömrüm boyunca asla unutmayacaktım. Gözlerini göremesem de kirpiklerini yanaklarımda hissedebiliyordum... Daha fazlası olursa onu kötü biri olarak hatırlamamdan korkuyor gibiydi, ara sıra söylediği yarım cümlelerden bunu anlayabiliyordum. Bense daha fazlası olursa tek derdim buymuş gibi görünmekten çekiniyordum. Onun gözünde basitleşmek korkunç bir şeydi. Ne tuhaf değil mi? Sevdiğin insana onu kaybetmekten korkarak dokunuyorsun... Bunun endişesi bile daha çok sevdireyor onu. Çünkü insan incinse de vicdanı incitmeye razı gelmiyor sevdiğini... Ertesi gün gideceğim vakte kadar ikimiz de mümkün olduğunca uykuya direndik. Sanki bu anın tekrarı hiç olmayacakmış gibi, bir daha asla görüşemeyecekmişiz gibi bir hisle sevdik birbirimizi, öyle hissettik, öyle baktık, öyle sarıldık birbirimize... Sabaha kadar hiç durmadan yağmur yağdı. Ben yağmuru da onu da bir başka sevdim o gece...

İşte böyle başladı bizim hikâyemiz... O gecedan sonra işlerimizin yoğunluğundan dolayı iki gün boyunca telefonla bile doğru dürüst görüşemedik. Onun uygun olduğu zamanda benim işim çıktı, ben müsaitken o başka bir şeyle meşguldü. İki gün sonra ona karşı birikmiş kocaman bir özlemle aradım, saatler sonra bile geri dönmedi bana. Sonra tekrar aradım, sonra tekrar... Tekrar... Sonunda telefonumu meşgule alıp “Şimdi görüşmek istemiyorum” diye bir mesaj gönderdi. Beklemediğim bu tavır karşısında üsteliyor gibi görünmekten çekinip aramayı bıraktım. İki gece önce karşı koyamadığım cesaretimin sonucu olarak benden soğuduğunu düşünmeye başlamıştım ki bu beni kahrediyordu. Zihninde beni her erkeğe karşı aynı davranışı sergileyen bir kadın olarak tahayyül etmesi yüreğimi yaralıyordu. Çok geçmeden bana ihtiyacı olduğunu söyleyen bir mesaj daha attı. Evde olduğunu öğrenince hiç zaman kaybetmeden hemen yola çıktım...

Yanına gittiğimde darmadağınık bir haldeydi. Onu ilk defa bu kadar çaresiz görmüştüm. Oysa her zaman hayata eğlenceli tarafından bakmanın bir yolunu bulur, yaşadığı anı en iyi şekilde değerlendirmeye gayret ederdi. Pek çok konuda benim de böyle yapmam gerektiğini söyler, üzüldüğüm zamanlarda beni teselli etmeye çalışırdı. Ama şimdi o kadar yorgun, o kadar bitkin ve o kadar dağılmış durumdaydı ki bir köşeye sinmiş içini parçalayarak ağlıyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Elleri titriyordu. Onu böyle görünce benim de içim parçalanmıştı. Yavaşça

yanına sokulup dizlerimin üzerine çöktüm ve başını omzuma koydum. Birkaç dakika öylece kalıp saçlarını okşadım, sırtını sıvazladım. Şefkate muhtaç bir çocuk gibiydi, sevgimle sardım onu.

Çocukluğunda onu terk eden babasının eksikliğini yeniden kendine dert edindiği belliydi. Durmaksızın “Babam...” diye inliyor, gerisini getiremiyordu. Ona kendini iyi hissettirebilmek için birkaç kelime söylemek istedim...

“Yusuf ne olur...” dedim. “Ben hep yanımdayım canım... Babasız kalmak nasıl bir şey biliyorum, seni anlayabiliyorum.”

“Sen beni nasıl anlayabilirsin ki Elif?” dedi. “Korktuğunda babana sarıldın, koynunda uyudun, eve her gelişinde kollarına koştun, elinden tutup yürüdün... Arkadaşlarına babanı anlattın, onun yanında büyüdün. Ben kimseye babamı anlatamadım! Neyini anlatabilirdim ki Allah aşkına? O beni bırakıp giderken el kadardım ben. Yüzünü bile unuttum. Beni hiç kucağına alıp oğlum diye sevdi mi onu bile bilmiyorum. Öyle öfkeliyim ki ona... Çocukluğumun anne dayaağıyla geçtiğine mi yanayım, yetimhane köşelerinde anemden daha vicdansız bakıcıların eline düştüğüme mi? Sen beni anlayamazsın ki... Kalbimde nasıl bir boşlukla yaşadığımdan haberin bile yok! Bir besleme gibi yirmi yıl boyunca yanında yaşadığım adam babammış meğer... O adama Rifat Ağabey diyerek büyüdüm ben, haberin var mı senin? Adamın evinin bir odasında gecelerce yorganın altında babama

kavuşayım diye dua ettim ben. Yaşadığım hayal kırıklığını nereden bileceksin? Çocuk yanıma acıyor Elif... Canım çok yanıyor...”

Şaşkınlıktan nutkum tutulmuştu. Yusuf bütün bunları bana ağlayarak anlatırken kendimi tutmayı başaramıyordum. Konuşmaya çalıştıkça ciğerlerinden sökülen her hıçkırık birer yumruğa dönüşüp benim kursağıma oturuyor ve o ağlarken benim de canım acıyordu. İnsan hangi acının altında eziliyorsa o acının esiri oluyormuş meğer. Kiminin anne babasının kaybı, kiminin evlat, kiminin ayrılık acısı... Herkes kendi hissettiği hüznün yükünü taşırmış nihayetinde. Kim hangi acıda yoğruluyorsa dünyanın en büyük acısı o olurmuş.

“Bak işte baban yaşıyor, üstelik hep yanımdaymış” diye teselli etmek geçiyordu içimden ama bunun onu daha da öfkeli edeceğini biliyordum. Haklıydı da... Sonra elini avuçlarıma aldım ve yanına oturup “Peki o senin kim olduğunu bilmiyor muymuş? Neden böyle olmuş?” diye sorduğumda anlatmaya başladı.

“Geçen gece eve gitmedim, kafede sabahladım” dedi. “Öğleden sonraydı uyandığımda. Kahvaltı etmek için bir şeyler hazırlıyordum. Postacı gelip Rıfat Ağabey’i sordu, bir mektup getirmiş. Şu an burada olmadığını, gerekirse mektubu teslim alabileceğimi söyledim. Verdi... Baktım, Perihan Anne adına onun avukatından gönderilmiş bir zarf. Çok meraklandım, Rıfat Ağabey’in gelmesini bekleyemeyip

benden gizleyecek nesi olabilir ki diyerek heyecanla açtım ve okumaya başladım. Daha mektubun başında Perihan Anne'nin öldüğünü anladım, çok üzüldüm. İlerledikçe konunun bana geldiğini gördüm. Her satırı beni anlatıyordu. Boğazım düğümlendi okurken, başımdan kaynar sular döküldü. İçim içime sığmıyordu öfkeden, ölmek istiyordum... Mektubun sonunda 'Ben bu yalanın ortağı olarak ölüyorum. Vicdanım hiç rahat değil Rıfat. Babası olduğunu Yusuf'a söyle kardeşim' yazıyordu. Bunları okurken her kelimede bin kere yıkıldım, defalarca beynimden vuruldum... Gözlerime perde indi, tek istediğim Rıfat denen o adamı öldürmekti. Başka türlü denecek gibi değildi içimde büyüyen nefret. Çok geçmeden Rıfat geldi, mektubu suratına fırlatıp hesap sordum. Önce hiçbir şey diyemedi, o sustukça ben daha da çıldırıyordum.

Bıçağı kapıp üzerine yürüdüm. Kollarını açıp 'Ne yapsan haklısın, bir şey demiyorum. Vur beni' dedi. Elim gitmedi, yapamadım... Tekrar sordum, 'Allah aşkına anlat bana' dedim. 'Bana bunu neden yaptın?' Anlattı. 'Annen alkolik, uyuşturucu bağımlısı bir kadın olmuştu' dedi. 'Kurtulması için her şeyi yaptım ama bırakmadı. Anlaşamıyorduk. Daha fazla dayanamadım o hayata, anneni terk ettim. O aralar işlerim de kötü gidiyordu, bana hiç destek olmuyordu annen. Türkiye'de şimdiki eşim Mehtap'la arkadaştık, ara sıra mektuplaşıyorduk. Mehtap'ın evli olduğumdan haberi yoktu, onunla tanışmadan önce boşandım diye biliyordu. Bana yalnızca o destek oluyordu uzaklardan. Çok çaresiz

zamanlarımdı. Sonra ben de Türkiye'ye geldim ve bir süre sonra Mehtap'la evlendik. Senin durumunu Almanya'daki dostlarıma soruyordum, eziyet gördüğünü öğrenince polise şikâyet ettim, böylece seni annenin elinden kurtardılar' dedi. 'Vay be!' diye bağırdım yüzüne. 'Beni kurtarıp kahraman baba oldun öyle mi?' dedim. 'Kahraman baba! Beni nereye götürdüklerini biliyor musun sen? Sadist bir annenin elinden alıp sapıklarla dolu bir yurda gönderdiler! Sen benim hayatımı mahvettin be! Sen, benim çocukluğumun içine ettin!' diye haykırdım. 'Böyle olacağını bilmiyordum' dedi, gözleri doldu. Beni nereye götürdüklerinden haberi bile yokmuş. Yerimi bulmak için çok uğraşmış. 'Yine de haklısın, ne desen hakkındır' dedi. 'Birkaç yıl sonra seni bulması için ablama yalvardım. O zamana kadar onunla da dargındık ama durumu anlatınca küskünlüğü bir kenara bırakıp hemen seni aramaya koyuldu' dedi. 'Bir sene boyunca seni aradı, bulduğundaysa kim olduğunu gizleyerek yanına aldı. Sana her şeyi o zamanlar anlatmak istiyordu ama bize duyduğun nefretten dolayı kaçıp uzaklaşmandan endişeleniyordu' dedi. 'Kaza geçirince seni buraya göndermek zorunda kaldı. Mehtap'a, Almanya'da bıraktığım bir çocuğum olduğundan hiç bahsedemediğim için ablam da kendi emaneti gibi gönderdi seni bana. Oysa çok geçmeden alıştırarak bütün gerçeği sana anlatacağımın sözünü vermiştim ablama. Allah bin belamı versin benim. Bece-remedim! Lanet olsun bana ki sana hiçbir şeyi anlatamadım ama çok sevdim seni' diye ağladı. 'Sen bu dünyada

sevgiden bahsedecek son insansın! Perihan Anne'ye minnettarım' dedim. 'Eşin Mehtap Abla'ya da... Onlar senin günahlarını temizlemeye çalıştılar... Ama sen öyle aşağılık bir adamsın ki benim çocukluğumu elimden alıp gittin. Hayatımın içine ettin! Mahvettin beni... Senin dizlerine sarılıp ağladığım zamanlarda nasıl dayandın buna? Çocuktum ben be, çocuktum! Nasıl kıydın, nasıl dayandı yüreğin? Baba yerine sana ağabey derken vicdanın sızlamadı mı hiç?' diye hesap sordum. Tutamadım kendimi. 'Şu an seni öldürmeyi öyle istiyorum ki anlatamam! Gövdeni delik deşik ettikten sonra karşına oturup ılık ılık akan kanını derin bir haz içinde izleyebilirim ve bunu en ufak bir pişmanlık bile duymadan yapabilirim' dedim. 'Ama senin için değmez. Kime, neyi anlatmaya çalışıyorum ki? Hem doğru ya emek verdin, okula gönderdin beni. Sen bunlarla rahatlat vicdanını eğer işe yarayacaksa. Senden nefret ediyorum! Senden otuz yılın her günü için nefret ediyorum!' diye haykırdım. Öfkemi Rıfat'ın yüzüne kusunca içim rahatlar sandım. Ama geçmiyor Elif! Hafiflemiyor yıllardır bağrıma bastığım taşın ağırlığı..."

Babası olduğunu öğrendiği o adamla aralarında geçen konuşmaları anlatırken yanaklarından yaşlar süzülüyordu Yusuf'un. Öfke dolu ama sevgiye muhtaç küçücük bir çocuk gibiydi karşımda.

"Diyeceğimi dedikten sonra içimdeki kahırla arkama bile bakmadan buraya geldim" dedi. "Bir daha yüzünü bile

görmek istemiyorum o adamın. Bugüne kadar babamın git-tiğini kabullenmeye çalıştım ama artık bitti. Benim için öldü bundan sonra...”

Yusuf, ağlamaktan bitap düşmüştü. Saatler sürdü kendine gelmesi... Ona destek olmak istiyordum ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bütün varlığımla, sevgimle elimden gele-nin en iyisini yapıp sadece sarıldım...

Gün doğumunda eve dönerken hayatım boyunca onu asla yüzüstü bırakmayacağıma dair söz verdim kendime. Yaşadığım olayların bir nedeni olduğuna inanırım hep... Her insanın yeryüzünde geçirdiği zaman boyunca ulaşması gereken bir gayesi olduğunu düşünürüm... Benim yaratılış amacım sadece öğretmenlik yapmak değil, aynı zamanda bütün hayatı büyük bir kargaşa içinde süregelmış bu adama yaslanacak bir omuz olmaktı. Bunu ciğerlerime kadar hisse-debiliyordum. Çünkü ona âşıktım ve bu onun için yapama-yacağım hiçbir şey olmadığı anlamına gelirdi.

Her şey insan için... Doğan güneş, yaşanan felaketler, mutlu geçen saniyeler, beklenmedik kayıplar, hüznler... Her birimiz ömrümüz boyunca edindiğimiz tecrübelerle ol-gunlaşan birer parça hamuruz. Zamansa, dev bir çırpıcı gibi bütün duygularımızla bizi yoğurmaya ve harmanlamaya de-vam ediyor. Her geçen gün geride bıraktığımız iyi ya da kötü şeyleri daha çok özümsüyor, bir süre sonra kaldıramayacağı-mızı düşündüğümüz olayları tamamıyla sindirmiş oluyoruz. Bu bir kural değil, çünkü kurallar çiğnenebilir. Bu, hayat

denilen mekanizmanın işleyiş prensibi... Eğer öyle olmasaydı hiçbirimiz zor zamanlarımızdan asla kurtulamazdık, belki bir yerden sonra çoğumuz yaşamımıza son bile verebilirdik. Bu yüzden bazı durumlarda kendimizi zamanın o muazzam iyileştiriciliğine teslim etmemiz gerekiyor. Çünkü hiçbir şey kötülüklerin geçmişte kaldığını görmek kadar huzur vermiyor insana. Bu eşsiz bir duygu...

Kar, yeryüzünün kötülüklerini kocaman bir çarşaf gibi tamamen örttüğünde duvardaki takvim aralığın son haftasını gösteriyordu. Yusuf'un yüzleşmek zorunda kaldığı beklenmedik gerçeğin üzerinden aylar geçmiş, zaman bütün onarıcılığıyla acılarını hafifletmişti. Onu ilk tanıdığım zamanlardaki gibi hayata olumlu yönlerinden bakmasa da en azından son yaşadığı çöküntüdeki kadar karamsar da değildi. Her konuda yanında olmaya, hiçbir ağırlığı tek başına omuzlamak zorunda olmadığını hissettirmeye, elimden gelenin fazlasını yapmaya hazır olduğumu ona göstermeye gayret ediyordum. Zaten birinin yalnızlığına ortak olmanın sorumluluğu değil midir bu? Hiçbir şeyi mecburiyetten yapmıyordum ve sevgim uğruna göğüslediğim güçlükler beni yormuyordu.

Seviyor olmanın katıksız sadakatiyle onun yanında olmanın saadetini yaşıyordum. Bir çocukla ilgilenir gibi onunla

ilgilenmek beni mutlu ediyordu, bazen de kızdırıyordu. Mesela mevsimin şiddetli soğuşuna rağmen deri ceketinin altına geçirdiğı incecik bir gömlekle ya da tişörtle dolaşırdı. Bazı zamanlar buluştuğumuzda saçlarını yeni yıkamış olurdu ve kurutmadan yanıma gelirdi. Kendini bu şekilde ihmal etmesi, kendine karşı bu vurdumduymazlığı beni çileden çıkartmaya yetiyordu. Özensizliği yüzünden defalarca üşütmüş, günlerce ateşler içinde hasta yatmış olmasına rağmen çektiklerinden hiç ders almazdı. Yusuf belki hislerimi anlamıyordu ama onun canını acıtan en ufak şey bende derin üzüntüye neden oluyordu.

Bazen, ilişkimizi sevgililikten öteye taşımamız gerektiğini şakayla karışık söylüyordum. Evlilik çağı çoktan gelmiş, hatta geçmekte olan bir kız, sevdiği adamdan başka ne bekleyebilirdi ki? Ne zaman bu konuyla ilgili ağzımı açsam garip ve karmaşık cümlelerle herkesin hak ettiği insanla evlenmesi gerektiğini dolaylı şekilde anlatıyordu bana. Evliliğin onu korkuttuğunu söylemekten çekinmiyordu. Bir insan nasıl olur da hem sevdiğini söylediğı kişiden uzak durmaya çalışır hem de hep yanında olmayı başarabilirdi?... Bunu aklım almıyordu ama üstesinden geleceğimize inanıyordum.

Birini gerçekten sevdiğinde, başına gelebilecek kötü şeylerin ona değil de kendi başına gelmesini isteyecek kadar güçlü hissediyorsun kendini. Ama onun yokluğunun düşüncesi bile seni mahvetmeye yetiyor...

Ezgin Kılıç // Bana Mutluluktan Bahset

Nihayet kış yavaşça elini eteğini çekiyordu artık üzerimizden. Bahçemizdeki erik ağacının çiçek açmaya başladığını görünce, soğuk günlerin bittiğine bütün kalbimle sevinmiştim. Oysa bunlar ömrümüzün en güneşli günleriymiş. Ne yazık ki hiçbir mevsimin insanın yüreğine gelen karakış kadar üşütmeyeceğini henüz bilmiyordum...

***“İyi insanlar tanıyın, sizi sahiden seven insanlar..
Rüzgâr hep aynı yönde esmez çünkü. Bir gün paranız
bitince, güzelliğiniz gidince, şöhretiniz sönünce
yanınızda olacak insanlar olsun etrafınızda.
Gün gelecek herkes içini dökerek
bir omza ihtiyaç duyacak...”***

-VII-

Her şey öylesine güzel gidiyordu ki ne anlatsam eksik kalır... Her ne kadar bu ilişkide sevdiğine destek olan kişi sadece benmişim gibi görünse de Yusuf da saklanmış yaralarını farkında olmadan bulup sarıyordu. Hayata, aşka, güvene olan inancımı yitirdiğim bir dönemde Allah onu çıkarmıştı karşıma. Ama ne zaman ki her şey mükemmel gitmeye başladığında eskisinden daha kötüsü gelir ya başa... Bizdeki de o hesap işte...

Mutlu bir güne uyanmıştım o gün. Okul çıkışı Yusuf'la buluşacaktım. O sabah büyük bir sevinçle ve heyecanla doluydu içim. Dışarı çıktığımda mis gibi bir nisan havası soluyordum. Bahar sanki doğaya değil de içime gelmişti. Akşam olunca buluşacağımızın hayaliyle çocuk gibi sevinçliydim bütün gün. Eğer seviyorsan ve sevdiğin kişi tarafından sevildiğini hissediyorsan küçücük şeylerle bile mutlu olabiliyorsun aslında. Çünkü insanın ruh hali neyse, dışarıdan da aynısı yansır ona.

Okuldan çıkmama son iki dersim kalmıştı. Teneffüsü bahçede geçirmek için çıkmıştım. Basket sahasının etrafındaki banklarda birkaç öğrencinin öğretmenleriyle konuşup güлüşüklerini görmüşüm. Onlara katılmak için yanlarına gidiyordum ki sonrasını hatırlamıyorum... Olduğum yere yığılmıştım ve hayatımda ikinci kez bir hastane odasında açıyordum gözlerimi.

Kendimi çok bitkin hissediyordum. Dünyaları sevmeye yeten kalbim, artık beni yaşatmaya yetmiyordu... Yapılacak pek bir şey olmadığını söyledi doktorlar. Kalbim iflas etmek üzereymiş. İki yıl içinde kalp nakli olmam gerekiyormuş. Kalp naklinin önemli olduğunu söyledi doktorum. Ancak uygun kalbi bulmak çok da kolay değilmış. Ayrıca organ nakli için sıra bekleniyormuş. Bazen yıllarca beklemek bile gerekebiliyormuş.

Sağlığım giderek kötüleşiyordu. Süresiz izne ayrıldığım hafta hastaneye yatırılıp gözetim altına alındım. Annem bir an olsun yanımdan ayrılamıyordu, evin yolunu bile unutmuştu artık. Bazı geceler Yusuf da başımda sabahlıyordu. Ziyaretime gelmediği tek bir gün bile yoktu. Bir gece Yusuf'un dokunuşunu hissettim saçlarımda, uyandım. Beni uyandırdığını fark etmemişti bile. Öyle üzgündü ki gözyaşlarını kimseye göstermeden gizlice döküyordu. Arada burnunu çekiyor, yüzünü siliyordu. Ses edemedim, ağzımdan çıkmayan her sözcüğü içime ağılıyordum. İçim de kan ağılıyordu... Odada tek başıma kaldığımda kendimi daha fazla tutamadım. Hayatım boyunca

bu kadar ağladığımı hatırlamıyorum. Eskiden olsa ne hastalık, ne de ölüm umurumda olurdu. “Kader” deyip geçebilirdim ama şimdi öyle değil... “Zamanı değil Allahım! Ne olur bana yardım et... Ben daha sevgiyi yeni buldum, ne olur biraz daha zaman ver bana...” diye dualar ettim hep, yalvardım...

Ziyarettime gelenlere belli etmiyordum ama içimde gizlice dolaşıp duran bir bıçak vardı. Bütün insani yanlarımı parçalayıp atıyordu ruhumdan... İlk defa ölmekten bu kadar korkuyordum. Bir saksı bitkisi gibi olduğum yerde durmak beni ruhen tüketmeye yetiyordu. İnternette gidip görmek istediğim yerlerin resimlerine bakarak kendimi motive etmeye çalışıyordum. Bir ara Yusuf’a da bundan bahsettim. Yüzüme eğilip gözlerimin içine baktı ve gülümseyerek “Biraz daha toparladığında nereye istersen beraber gideriz. Doktor, iyiye gittiğini söyledi” dedi. Yüzünü avuçlarıma alıp “Teşekkür ederim” dedim. Oysa hiçbir şeyin iyiye gitmediğini biliyordum. Daha geçen gün uyuduğumu sandıkları sırada annemle sessizce konuştuklarını duymuştum. Yusuf, gözyaşlarına boğulan annemi teselli ediyordu çaresizce. Durumu mu bildiğimi belli etmedim, yalnızca gülümseyip teşekkür ettim. O dönem tanıdığım tanımadığım bir sürü insan ziyaretime gelmişti. Hatta Serhat ve annesi de geçmiş olsun demek için uğramışlardı bir ara.

Gelenlerin çoğu “Vah vah, çok da güzel kızmış... Yazık olmuş, gençti de daha...” diye yakınıp kısık sesle kendi aralarında konuşuyorlar, bana acıyan gözlerle bakıyorlardı.

Uzak durulması gereken bir cüzamlıymışım gibi hissettiriyorlardı ki bu bana hiç iyi gelmiyordu. Arkadaşım Melike de yıllık izne ayrıldığında eşinden izin alıp ziyaretime gelmişti. Yusuf'la da tanıştılar. Beni hiç yalnız bırakmıyordu, annemin dinlenmesi için bazı geceler refakatçi olarak yanımda Melike kalıyordu. İçimde tuttuğum ve dile getirmeyi asla başaramadığım duygularımı onunla paylaştım hep. Benimle gülüp benimle ağlıyordu Melike. Yanımda olması bana güç veriyordu. Çünkü bazı şeyleri ailene, sevdiğine, hatta eşine bile anlatamazsın, ancak en yakın dostuna dökersin içini. Ben de derdimi Melike'yle paylaşarak rahatlıyordum. Ama zaman giderek daralıyordu. Her geçen gün daha bitkin, daha yorgun hissediyordum kendimi. Bazı zamanlar nefes alamadığım için uyanıyordum. Hastaneye yattığımdan beri çok kilo vermiştim. Yusuf da son zamanlarda eskisi kadar uğramıyordu yanıma. Durumumdaki değişikliğin giderek onu da etkilediğini düşünüyordum.

Kendime bakamıyordum, en güzel halimle karşısına çıkamıyordum artık. Yusuf halimi görüyordu, ben de ilgisinin giderek azaldığının farkındaydım... Gelemediği günlerde arardı mutlaka. Ama bu sıralar haftada belki bir ya da iki kere geliyordu. Gelmediği zamanlarda arayıp sormayı da bırakmıştı sonunda. Ağlarken anneme yakalandım bir gün. Annem, hem benimle birlikte ağlıyor, hem de "Sen yaşayacaksın kızım! Ne yapıp edip o kalbi bulacağız. Yurtdışından da konuştuğumuz insanlar var. İyileşeceksin, merak etme" diyerek beni teselli etmeye çalışıyordu. Oysa beni ağlatan

şeyin hasta kalbimle bile hissedebildiğim geride bırakılma korkusu olduğunu bilmiyordu... Yine Melike'ye dökmüştüm içimi. “Ben uyurken geldi mi Yusuf?” diye sordum, başını iki yana salladı. Sonra genel olarak erkeklerden bahsetti biraz. Erkek hislerinin ne kadar değişken olduğunu, ne kadar çabuk bıktıklarını, bir düzene çabucak adapte olamadıklarını, kolay bocaladıklarını anlatıp durdu. Kendi eşinden de örnekler veriyordu yersizce. Sanki bir şeyler anlatmak istiyordu ama söyleyemiyordu. Lafı geveleyip duruyordu sadece.

“Bir şey mi oldu Melike?” diye sordum. “Hayır” dedi. Yalan söylediğini bakışlarından okuyabiliyordum. Yine de hiç üstelemeyip sessiz kalmayı tercih ettim. Sonra oflaya puflaya yanıma gelip telefonunu cebinden çıkardı. Yusuf'un sarı saçlı güzel bir kadınla çekilmiş sarmaş dolaş fotoğrafını gösterdi bana. Fotoğrafta yüzü gülüyordu Yusuf'un. Sanki benimleyen hiç bu kadar mutlu olmamış gibi gülüyordu üstelik. İnsanın içini kemiren bir şey olduğunda çok geçmeden mutlaka kötü bir şeyler olur ya, bende de öyle oldu. Günlerce içimi kemirip duran şey, kaybetmeyi göze alamadığım Yusuf'u parmaklarımın arasından çekip alıyordu sanki. Böyle olacağını haftalar öncesinden hissetmiştim... Birkaç saat sonra tek pencereli küçük odamın kapısı açıldı ve Yusuf içeri girdi. Gördüğüm fotoğrafın hesabını sormak istiyordum ama onu tamamen kaybetmekten de korkuyordum. Gülümseyerek hoş geldin dedim. Ağladığım, yalvardığım, ölmekten korkup ona sığınmak, ona sarılmak istediğim zamanlarımdan haberi bile yoktu. Her şeyi içime atıp gülümsedim sadece...

“Kusura bakma Elif, bir süredir gelemedim. Biraz işlerim vardı onlarla uğraşıyordum” dedi.

Nedendir bilmiyorum, ilk defa o an herkes gibi Yusuf’un da bana acıyan gözlerle baktığı hissine kapıldım. Söylediği bu ucuz yalana inanmış gibi yapmaktan başka çarem yoktu. Ve bütün sevgimle, bütün kalbimle, bütün iyi niyetimle cevap verdim.

“İşlerini hallettiysen sorun yok canım benim” dedim. “Ama çok merak ettim seni gelmeyince. Aralıklarla aradım ama ulaşamadım. Doğrusu biraz da korktum. Gelmesen de en azından ara sıra haber verebilir misin bana? Aklım sende kalıyor...”

“Aklın niye bende kalıyor ki Elif? Bak sevdiğin insanlar hep yanında zaten. Haftalarca ben de yanında kaldım ama yoluna koymam gereken işlerim var. Her saniye burada kalamam ki, sürekli sana rapor da veremem. Elimden geldiğince uğramaya çalışıyorum işte” derken beni ne kadar incittiğinin farkında değildi. Haklıydı aslında... Hangi erkek, sonunun ne olacağı belli olmayan bir kadınla birlikte olmak isterdi ki? Emin olduğum bir şey var ki eğer o benim yerimde olsaydı ben onu asla yalnız bırakmazdım. Birini bütün yüreğinle sevmek bazı fedakârlıklar gerektirir. Bazen onun elleri olman gerekir, bazen gözleri, bazen ayakları... Sahiden seviyorsa insan, onun eksik yanlarını tamamlamak zorunda hisseder kendini. Yoksa bir otu ya da böceği sevmekten ne farkı kalırdı ki aşkın?

Yusuf'un beni son ziyaretinin üzerinden tam yetmiş iki gün geçmişti... O günden sonra her saat, her dakika hep kapıdan içeri girmesini bekledim durdum. Koridorda işittiğim ayak sesleri ona ait olsun diye dualar ettim, her telefon çalığında ekrana bakmadan bağıma basıp arayanın o olmasını diledim. Ama bu süre içerisinde ne bir kere geldi, ne aradı, ne de ondan bir haber alabildim...

Melike'nin de evine dönmesiyle büsbütün yalnız kalmıştım artık. Kalbim giderek soğumuş, artık yaşamamın gereği kalmamış gibi hissediyordum. İnsan ne zaman bir yükün altında ezildiği duygusuna kapılsa, ne zaman her şeyden vazgeçse ya da inancını yitirse, Allah bir mucize gönderip yeniden bir umuda tutunmasını sağlıyordu. Herkes bir gün sırt çevirip gitse bile Yaradan asla yalnız bırakmıyordu. Şükürler olsun... Benim de bütün inancımın bittiği, umudumun kalmadığı o dönemde annem çığlıklar atarak geldi yanıma. Hem ağlıyor, hem haykırıyordu...

"Müjde Elif'im! Müjde kızım! Sana uygun kalp nihayet Kıbrıs'ta bulunmuş. Çoktan uçakla göndermişler. Karşılama için havalimanına gittiler bile yavrum" diye koşarak sarıldı bana. Annem başını bağıma koyup hüngür hüngür sevinç gözyaşları dökerken benim boğazımda yumruk gibi büyüyen bir yoksunluk vardı. Sevinçten ağlamam gerekiyordu. Annem gibi çığlıklar atmalıydım belki... Ama Yusuf'u sevdiğim bu kalp göğsümden sökülüp atılacaktı. En kötüsü de o yanımda yoktu. Beni hızlıca alıp ameliyat için hazırlamaya başladılar. Vericiden alındıktan sonra birkaç

saat içinde organın yeni hastaya naklinin yapılması gerekiyormuş. Bu ameliyatın son şansım olduğunu biliyordum. Ama etrafımda koşuşturan insanlar kadar acelem yoktu.

Anestezi yapılmadan önce “Allahım ne olur uyandığım da Yusuf yanımda olsun...” diye içimden geçen o kahır dolu yakarışı hatırlıyorum. Kendime gelmeye başladığımda yaptığım ilk şey Yusuf’un bendeki yerini sorgulamak oldu.

Eskisinden hiç farklı değildi hislerim. Hatta uyandığım an onu görememiş olmamın hayal kırıklığını anlatamam. İşte o zaman anladım ki insan kalbiyle değil ruhuyla seviyormuş meğer. Bu yüzden bazı aşklar ölünce bile bitmiyormuş... Terzi Reyhan Abla geldi aklıma, yarı baygın onu hayal ediyordum zihnimde. O da ruhuyla sevmiştii Yılmaz’ı...

Ameliyatın üzerinden günler geçmişti ve artık kendimi daha iyi hissediyordum. Ama ağrılarım, sancılarım devam ediyordu hâlâ. İstedğim tek şey Yusuf’un bana gelmesiydi, bir kerecik bile olsa arasa yeterdi ama onunla ilgili hiçbir şey umduğum gibi olmadı. Taburcu olduğum güne kadar gözlerim Yusuf’u arayıp durdu. Aylarca bekledim... Koskoca bir yıl geçti üzerinden...

Ben otuz yaşına kadar kitaplarda okuduğum o büyük aşkı bekleyip durmuştum oysa... Gerçek aşkın beni bulacağına inanarak yaşamıştım. Hücrelerime kadar âşık olduğum, beklediğim, beni kendine bağlayan, alıştıran o adam, bütün heveslerimi kursağında bırakıp gitmişti işte. Aşka olan inancımı, insanlara olan güvenimi tuzla buz etmişti. Bu öyle

bir kayıptı ki bir daha asla kaybettiğim duyguları kazanamayacağımı biliyordum. Onu hiç unutmaya çalışmadım, çünkü bunun mümkün olmayacağını farkındaydım. O bana hayatımın en güzel anlarını yaşatan adamdı, nasıl unutabilirdim ki? Ama onca zaman gidişini de ve bana bir daha geri dönmeyeceğini de içimde kabullenmişim.

Kapılara koşmayı bırakmışım artık, her dakika telefona bakmayı da... Ulaşamadığım telefon numarasını bile silmişim rehberimden. Derdim unutmak değildi, sadece alışmak için ne gerekiyorsa yaptım. Belki tam anlamıyla başaramamıştım bunu ama artık canım acımıyordu, dönmesi için ağlayıp yakarmıyordum. Hatta dönmesini bile istemiyordum. Ölümle göz göze bakıştığım o günlerde beni yüzüstü bırakıp kaçan bir adama her şey yoluna girince kucak açacak gücüm yoktu. Sevgi zor zamanlarda sahiden en etkili ilaç, iyi zamanlardaysa sadece bir aldatmacadan ibaret... Hayatımın en güzel günleri, bütün heyecanımı ve mutluluğumu gömmek zorunda olduğum koca bir çöplükten fazlası değildi artık...

Yaşadığım ne varsa zamanın küle çeviren gücü karşısında ufalanıp gidiyordu işte. Asla geçmeyecek, hiç bitmeyecek gibi hissettiğim, önümde kocaman bir dağ gibi duran geçmişimin acı hatırası giderek siliniyordu hafızamdan. Artık işime dönebilecek kadar iyileştiğimde gerekli başvuruları yapmıştım. Okulumu da, öğrencilerimi de çok özliyordum. Belki sadece içimde henüz tam anlamıyla dinmeyen fırtınadan kaçıp bir yerlere sığınma çabasıydı bu. Bilemiyorum...

2012 yılı eğitim dönemiyle birlikte göreve başlayabileceğim haberini alınca çok sevindim. Dört ay sonra görevime başlayacaktım.

Kendimi oyalamak için okul başlayana kadar günlerimi dolu dolu yaşayıp aklımı meşgul etmeye çalışıyordum. Annemle daha çok vakit geçiriyor, birlikte alışverişe gidiyorduk, eskisinden çok daha fazla kitap okuyordum. Okuduğum kitapların boş yerlerine notlar alıyordum.

Aşk insanı rezil de ediyor vezir de, kimini şair yapıyor kimini şiir... Kendimi birinin yüreğine yazılmış bir şiir zannedirdim, oysa aklında tuttuğu bir cümle bile değilmişim... Adresini bilmediğim için asla gönderemeyeceğim ama bir gün Yusuf'un okumasını istediğim yazılar yazıyordum sürekli. Onu çok özlediğim ama ondan vazgeçmeyi kabul ettiğim dönemde şunları yazmıştım bir kenara:

"Benden gidişini saymayı bıraktım bugün. Zaman, kimsesiz bir çocuk gibi avuçlarımda büyüyor. Ne günlerin ne yılların önüne geçemiyorum. Korktuğun şeylere gözünü kulağını kapatırsın da hafifler ya biraz korkun; gök gürültüsünde olduğu gibi mesela. Benim korkum bunlara hiç benzemiyor. Zamanın böyle sensiz geçmesinden ödüm kopuyor. Ve inan, ne gözlerimi kapatmak ne de kulaklarımı tıkamak buna engel olabiliyor..."

Bir gün seni hiç tanımadığım günlere dönebilir miyim bilemiyorum. Doğruyu söylemek gerekirse bunu çok isterdim.

Çünkü bütün gerçekliğiyle senden ümidi kesmiş bir haldeyim. Asıl korkutucu olan ne biliyor musun? Senden hiçbir beklentim kalmamasına rağmen hâlâ çok seviyorum. Birini sevmek, dönüş olmadığını bile bile o yolları gözletiyor insana. Gitsen gidemiyorsun, beklesen hiç olmuyor... Kavuşamadığımız günleri saymayı bırakırsam sana olan sevgimin büyüklüğünü de unuturum diye düşünüyorum. Böylesi mümkün müdür bilmiyorum ama bu kadar büyük bir sevgi korkutuyor beni. Oralarda bir yerlerde olduğunu bilerek senden uzak yaşamaya çalışmak, ellerini tutamamak, gözlerine bakamamak, kirpiklerine dokunamamak beni öldürüyor! Sen bunları hiç hissetmediğin için belki yadırgarsın ama yerimde olsan yaşayamazdın...

Daha böyle ne kadar devam eder bir fikrim yok. Bunları düşünmeyi de bıraktım zaten. Uzun zamandır istediğim tek şey, güzel bir sabaha uyanabilmek sadece. Çünkü güne nasıl başlıyorsan, günün sonunda da öyle koyuyorsun başını yastığa. Gün boyu biriktirdiğin bütün ağrılar, bütün sancılar, bütün kırgınlıklar senden önce uzanıyor sanki yatağına. Uyuyamıyorsun... Baktığımda yıllar geçmiş gibi sen gideli. Geride kalan zaman sanki göz açıp kapatıncaya kadar geçmiş gibiyken, seni düşündüğüm anlar neden hiç geçmeyecekmiş gibi hissettiriyor bana? Neden hâlâ takılıp kalıyorsun boğazıma, neden adının aklıma gelişi bile nefes aldırıyor bana?

Ben bütün bunları düşünürken, böyle bir çıkmazın içinde mücadele ederken belki de yepyeni bir sayfa açmışsındır

hayatında. Senin hiç haberin olmadan sevmeye devam ediyordumdur hâlâ seni. Öyle ya, bazı şeyleri noktalamak yeni başlangıçlar gerektirmiş sonunda. Sen o noktayı çoktan koymuşsun nasılsa...

Güzel günler yaşamak herkesin hakkı ve senin kadar benim de hakkım inan...

Ucuz bir hikâyeden beklendiği gibi tahmin edilebilir bir sondu benimki. Her şey nasıl ki seninle başladıysa yine seninle devam eder, her şey seninle güzel olur sandım. Kendi hikâyemde ters köşe olacağımı hiçbir zaman düşünemedim. Nasip, kısmet, hayırlısı gibi şeyler demiyorum artık. Bu her neyse bir isim vermek istemiyorum. Böyle olması lazımmış sadece. Seninle mümkün değilmişiz, olmazmışız, olamayacakmışız...

Umarım hayatından güzellikler eksik olmaz. Umarım, bir gün asla sahip olamayacağın bir şeyin eksikliği içinde tutuşmaz kalbin. Bu öyle bir çaresizlik ki düşmanım olsa istemem bunları yaşamasını. Sen de yaşama...

Bazı şeylerin yoluna girmeye başladığını hissediyorum. Bugün sensiz geçen zamanı saymayı bıraktım, yarın sana yazmayı bırakırım... Bakarsın; gün gelir korkunç bir kâbustan uyanmışçasına, tüm bunların gerçek olmadığına şükrederek ağlarım. Bakarsın; bir gün çıkıverirsin aklımdan, bir daha hatırlamamak üzere seni unuttur ve hiç yaşamadım sayarım.

Dedim ya, her neredeysen umarım her şey yolundadır. Şayet hiçbir şey yolunda değilse ve olabildiğince kötüye gidiyorsa gözlerini kapat ve zamanı durdur.

‘Bunca kötülük yaptığım birinin dualarındayım hâlâ...’ diye fısılda kendine... Olup biten her şeye rağmen kalbimin bir köşesinde hep güzel kalacağını bil. Sen kalbimin şefkatli yanısın aynı zamanda, sadece öfkem değil...

Ben seni nasıl anlatayım ki? Ya da en güzel nereden başlanır seni anlatmaya?

Gözlerin karanlık bir oda, ellerin bütün kuvvetiyle çarpılmış bir kapı bana...

Biliyorum, ne söylesem tesiri yok artık. Sen benim onca zamandır aşamadığım ve hiçbir zaman da aşamayacağım o kocaman duvarlarımsın...

Geçer sandım, unuturum sandım... Biraz uzaklaşınca her şeye yeniden başlayabilirim sandım.

Ah canım... Denedim ama olmadı. Ben zaten hayatımda hiçbir şeyi istediğim gibi yapamadım. Sen sahip çıkmayı başaramadığım tek şey değilsin ama canımı en çok acıtansın. Ölsem acaba o zaman umursar mısın? Üzülür müsün biraz, acır mı canın?

Aslında sana söylemek istediğim son bir şey daha var.

Ya da boş ver.

Her neyse...”

Mütemadiyen aynı duygulara gömölüp duruyordum. Yazdıklarımı defalarca okuyup bana bunları hissettirecek kadar Yusuf'a ne kötülük yaptığımı düşünerek üzüliyordum. Bir yerden sonra her şey anlamını yitirmeye başlıyor. Akira Kurosawa, "Bir çocuğun elinden şekerlemesini alırsanız, o geriye kalanı da fırlatır" diye ne güzel demiş.

Her insanın ömrünü adadığı, hayattaki bütün olumsuzluklara karşı göğüs gerdiği, yaşama tutunmasını sağlayan bir kıymetlisi vardır. Eğer o insan yaşama sebebini kaybettiyse sahip olduğu diğer hiçbir şeyin anlamı kalmaz! Yusuf'tan sonra ben de hevesimi yitirmiştim. Konu aşk olunca kimsenin yüzünü görmek istemiyordum. Bütün insanlığa dargındım, bütün sevgilere... Hatta annem de iki kez direktten dönen evlilik hazırlığımdan sonra artık bu konuyu açmaz olmuştu.

Ne zaman kendimizden ödün versek, ne zaman birine sonsuz güvensek, ne zaman ayaklarımız yerden kesilse daha sert düşmedik mi her defasında?

O zaman ne gereği var ki yalnızca sevgi vermenin, hissettirmenin? Ne gereği var her seferinde kırılacaksa güvenmenin? O mutlu olsun, o gülsün, onun canı yanmasın, morali bozulmasın diye diye kaybetmedik mi hepimiz? Peki, bizim canımızın acısı, kalbimizin kırığı kimin umurunda? Aslına bakarsanız kimsenin umurunda değil... Birileri her şeyi yoluna koyuyor, hayatına bakıyor... Sevgi, emek, fedakârlık... Hepsi bizim kendi kuruntumuz. Çünkü sevgi,

emek, fedakârlık karşılıklı olduğu sürece anlam kazanıyor. Böyle olmayınca sevgimiz gibi dualarımız da, iyi niyetimiz de kimsenin umurunda olmuyor...

Yani saplanıp kalmamak gerek bazı şeylere. En güzel şarkılar gibi en derin sevgiler de biter. En güvenilir insanlar da gider... Birileri bir yolunu buluyorsa bizim de bulmamız gerek. Çünkü hayat kendine işkence ederken hiç eğlenceli olmuyor. Huzurla uyumak, mutlu uyanmak için umurunda olmadığı kişiler uğruna yaşamayı bırakmak gerek. Çünkü seninle yaşarken mutlu olacak kişiyi fark etmenin başka bir yolu yok...

Başkalarının gönlü olsun diye kendimi hırpalamayı bıraktım artık. Nasıl olsa hiçbir şekilde kıymeti olmuyor. En iyisi kendi mutluluğun için bir şeyler yapmak. Çünkü mutluluğuyla mutlu olmaya çalıştıklarımızın umurunda bile değiliz. Onlar hayatına bakarken bizim geriye bakakalmamız adil değil. Demem o ki; geçmişe saplanıp kalmakla hiçbir şey yoluna girmiyor, bir yerden başlamak gerek yeniden... Böyle düşünerek kendime moral vermekten daha fazlası gelmiyordu elimden...

Günleri abaküs boncuklarını tane tane sayar gibi geçiriyordum ve nihayet okulların açılmasına son iki hafta kalmıştı. O yaz ömrümün en yalnız güzünü yaşadım aslında. Sıska yapraklarını dallarında güçlkle de olsa tutmaya çalıştıkça hayatın var gücüyle silkelediği yalnız bir ağaç gibiydim. Hiç kolay olmasa da yavaş yavaş toparlanıyordum.

Örneğin daha rahat uyuyordum, daha az düşünüyordum, yaşadıklarım daha az üzülyordum. İnsan ne kadar “Unuttum...” dese de yüreğinde sebep olduğu yangına bir damla su bile olmamış birini unutmaması mümkün değil ki. Sevgiyle değilse bile öfkeyle hatırlıyorsun. Yine acıyan sadece senin canın oluyor. Ne durumda olduğun gidenin umurunda bile değil. Sonuçta kimse unutamayacağı birini yüzüstü bırakıp gitmezdi... Giden yerini zaten önceden hazırlıyor, o yüzden vah geride kalana...

Okullar açılmadan önce Melike son kez beni ziyarete geldi bir sabah. Gayet iyi göründüğümü, yakın zamanda her şeyin çok daha güzel olacağını söyledi. İnsanlar senin nasıl görüldüğünle ilgilenir. İçinde gizlediğin bomba infilak etmediği sürece çevrendekilere göre harikasıdır. Eğer gizlemeyi başarabiliyorsan kimse kaburgalarının arasındaki yangınla ilgilenmez. O büyük ateşin orada olduğunu ve senin içten içe yandığını bilirler ama umursamazlar. Onlar için iyi görünmek iyi olmaktan daha önemlidir. Böylece görmediğimiz şeyler için üzülmemize de gerek kalmaz. Ne yazık ki hepimiz bunu yapıyoruz...

Melike’yle saatlerce sohbet ettikten sonra konu dönüp dolaşıp canımın acısına, yani Yusuf’a geldi...

“Seni iyi gördüğüme gerçekten çok sevindim Elif” dedi Melike. “Sen benim en kıymetli arkadaşımsın. Biliyorum zor zamanlar geçirdin, keşke daha fazla yanında olabilseydim. Ama ne yapalım, olduğu kadar işte... Yusuf’u

unutmana da sevindim. Olması gereken de buydu zaten. Sahiden çok mu sevmiştin?”

“Onu tanıyıp da sevmemek mümkün olur mu hiç?” dedim. “Böyle olacağını düşünmemiştim aslında, yani böyle seveceğimi bilmiyordum. Ama o, en savunmasız yanımdan yakaladı beni. Onu tanıgımda aşka inancımı da insanlara güvenimi de yitirmiştim. Sonra yaralarımın sarıldı bana, acılarımdan öptü... Beni iyileştirdi, yeniden nefes almayı öğretti. Nasıl unutabilirim onu? Hep öyle devam eder sandım. Hep sever, hep yanımda olur... Ama olmadı. Çok sevdim, sonunda o da sevmeyi alışkanlık haline getiren herkes gibi gitti. Bak Melike... Sakın terk edildiğim için bana acımaya kalkma. Belki terk edilmeyi kendime konduramadığımı zannediyor olabilirsin ama öyle değil! Benim derdim çok başka. Normal şartlarda gelip beni sevmediğini söylese, bunca zaman sana rol yaptım dese, seni aldattım dese... Ya da ne bileyim bana hakaret etse, içindeki her neyse yüzüme söylese bu kadar kırgın olmazdım. Kendimde sığınacak bir neden, bir hata bulurdum o zaman. Ama ben bu durumu kaldıramıyorum! Anlıyor musun?”

“Elbette anlıyorum canım benim... Olan oldu artık, o kaybetti. Üzülme” dedi Melike.

Gözkapaklarıma aynı anda onlarca iğne batıyor gibi hissettim o an. Gözlerimi kırpmamaya çalıştım, çünkü bir kez kırparsam eğer yeniden ağlayacağımı biliyordum. Daha fazla kendimi tutamayıp ilk damlanın kirpiklerime yürüdüğünü

hissettiğimde, Melike'nin şefkatine sarılıp içimde tuttuğum son kırıntıları da döktüm...

“Ne demek o kaybetti? Hem ne önemi var ki kimin kaybettiğinin? Ben ona ne yaptım ya? Allah aşkına söylesene ne yaptım ben ona? Zorla mı girdim hayatına, peşinden mi koştum? Niye şefkat gösterip beni kendine bağladı, niye benimle yeniden doğduğunu söyledi? Hasta olduğumda yanımdan ayrılmadı, neden hayata tutunmam için bana bir sebep verdi? Ben kendi halinde bir insandım. Ona ne yaptım da bütün bunları yaşattı? Yaptığı hiçbir şeyi hak etmedim. Hastaneden çikalı bir yılı geçti Melike. En azından insan yaşanan güzel zamanların hatırına bir geçmiş olsun der değil mi, ama demedi... Belki başına bir hal gelmiştir diye çalıştığı yere gidip arkadaşlarına, babasına sordum onu. Ben ameliyata girmeden birkaç gün önce gidip arkadaşlarıyla vedalaşmış, ayrılmış. Rıfat'la hiç konuşmamış ama yengesiyile helalleşmiş. Yaşadığı eve de gittim, ev sahibine de eşyalarını ihtiyacı olan birine verebileceğini söylemiş, sonra da çıkıp gitmiş. Yani başına bir şey geldiği falan yok. Gözlerim her an kapıda onu beklerken o buralardan gitmek için toparlanıyormuş meğer. Yine de bunca zaman bir haberi gelir diye bekleyip durdum. Ne kendi geldi ne de bir haber gönderdi... Ama artık beklemiyorum! Bu saatten sonra gelmesin de zaten. İstemiyorum bir daha... Yusuf'u asla affetmeyeceğim...”

“Ne diye her saniye güçlü olmaya çalışıyorsun ki? Ağlayan gerekiyorsa ağla, bağırıcaksan bağır, kapı pencere

kıracaksan kır... Ne yapman gerekiyorsa onu yap, durma! Sürekli içine atınca daha güçlü olmuyorsun...

Hayatta her şey böyle. Susarsın, söyleyecek sözün yok sanırlar. Gidersin, kalmaya yüzün yok sanırlar... İyi ya da kötü her ne yaparsan yap mutlaka bir kulp takarlar. O zaman ne diye içimize atıyoruz her şeyi? Bizi korumayacaksa, bir şeyler düzelmeyecekse, hatta daha da kötü oluyorsa neden içimize atıyoruz ki? Bazen söylenmesi gerekenler söylenmeli, kaybedilmesi gerekenler kaybedilmeli, bitmesi gerekenler bitmeli.

Ama kimse bu şekilde tek başına savaşıp kendi içini yiyip bitirmemeli..." dedi Melike.

İnsanın üzerindeki en ağır yük, söylemek isteyip de söyleyemediği şeyleri içinde tutmaya çalışmak... Dilinin ucuna geliyor susuyorsun, boğazına kadar çıkıyor yutuyorsun. İçine atacak yer kalmadığındaysa kendini yiyip bitiriyorsun... Oysa ne yaparsan yap, içini dökmeden orayı asla ferahlatamıyorsun... Ben o yükten Melike'nin dostluğu sayesinde kurtulmuştum. Söylemek ve sormak istediklerimi Yusuf'un yüzüne haykıramasam da en azından bu şekilde dışarıya vurabilmişim içimi.

Uzun zamandır kendimi ilk defa huzurlu hissediyordum. "Çay içelim mi?" diye sordum Melike'ye. Onaylar gibi başını salladı. Karşılıklı çay içip konuyu değiştirdik, güldük, kucaklaştık, vedalaştık sonra... Melike'nin giderken içime bıraktığı huzur, okyanusta aylarca fırtınayla mücadele

ettikten sonra nihayet kıyaya ulaşmış köhne bir sal gibi hissettirmişti bana kendimi. Karmaşık, tuhaf bir rahatlama hissiyle doluydum. Yaşadığım kötü şeyler son bulmuştu artık... Zamanın yaralarımı ilaç olmaya başladığı yerde olduğumu hissediyordum ama öyle değilmiş işte. Her şeyin geçtiğini sanmak ne büyük bir yanılgıymış meğer...

Melike, vedalaşırken bana uzun uzun sarıldı.

“Çok üzerine düşünce, merak edince, çok sevince cıvataları gevşiyor bazılarının” dedi. “Bunu yapma arkadaşım... Herkesi hak ettiği kadar sev ve asla koşulsuz sevmeyi... Sen kimsenin merhametli ana kucağı ya da bir babanın şefkatli kolları değilsin. Her şeyi istisnalarla affedemezsin. Bırak, herkes olması gerektiği yeri bilsin...”

İster istemez güldüm bu sözlerine. Çünkü benim için çok geç kalınmış bir tavsiyeydi bu...

Melike’yi uğurladıktan sonra beş dakika geçmemişti ki elinde bir bardak çayla annem yanıma geldi. Beni daha keyifli görmek onun da ruhunu huzura kavuşturmuş gibiydi. Karşımdaki koltuğa oturup iyice yayıldı. Uzun zamandır kitap okumadığını ve okuması için ona da bir kitap vermemi istedi. En sevdiğim kitaplardan birini vermek için yerimden kalktığımda, annem, öfkeli bir mitralyözden ardı ardına saçılan mermiler gibi o hissiz sözcükleri beynime çakıverdi.

“Seni böyle görmeyi özlemişim kızım. Zaten o da uzatmaları oynuyordu. Geç soğumaktansa erkenden yanmak daha iyidir” dedi.

Ne söylemek istediğini anlayamamıştım ama Yusuf'tan haberi olduğu belliydi. Bir anda durup arkamı döndüğümde annem susuverdi. Az önce istemsizce söylediklerinin pişmanlığı vardı yüzünde. Konuyu değiştirmeye çalıştı ama üzerine gittim. Konuşmak istemiyordu, benden bir şeyler sakladığı o kadar belliydi ki daha da zorladım onu. Yusuf'un yollarını gözlediğim zamanlarda, ben onu göremesem de durumumu sürekli takip ettiğini ama artık benimle birlikte olmak istemediği için bana görünmemeye çalıştığını, ameliyat gününden sonra onu bir daha görmediğini anlattı.

Yusuf beni istemiyordu madem neden oradaydı, niye durumumu önemsiyordu? Cevabını bulamadığım bu soruya annem de sadece omuz silkerek yanıt vermişti. O anın bende yarattığı çöküntüyü izah edemem. Her ne olursa olsun geride bıraktığım onca zaman içinde bunları bilmek hakkımdı ve annem hakkım olanı elimden çekip almıştı...

“Sırf senin gönlün olsun diye istemediğim halde Serhat'la evlenmeyi kabul ettim. Sen nasıl olur da aylarca çektiklerimi görmezden gelebildin anne?” dedim sitem ederek. “Ben neler çektim, nasıl üzüldüm... Babamın boşluğunu doldurduğumu zannederken daha derin bir çukura düştüm. Gözlerinin önünde karanlık bir kuyuda çırpınıp durdum. Kalbimin yerine yenisini taksalar ne olur? Ben o hastanede ciğerimi bıraktım, içim parçalandı... Buna nasıl razı oldun? Beni sevmediğini söylesen bile kâfiydi, en azından üzülmem için elle tutulur bir sebebim olurdu o zaman.

Bunları bildiğin halde benden saklamaya ne hakkın vardı? Yusuf'tan nefret ediyorum ve sen de en az onun kadar kalpsiz ve suçlusun...”

Bedenime ait olmayan, benimle birlikte büyümemiş, sevmeyi, kırılmayı, özlemeyi ve üzülmeyi benimle birlikte öğrenmemiş, ama kafamın içindeki hatıralar canlandıkça bin kat daha fazla sızlayan bir yürekle kendimi sokağa attım. Sanki her şey üzerime geliyordu. Bütün binalar, ağaçlar üzerime devrilecekmiş gibi hissediyordum. Nefes alamıyordum. Bir solukta bütün göğü ciğerlerime doldursam az gelirdi.

Annemle konuşmamızın üzerinden geçen bir yıl boyunca güçlkle de olsa ilerlemeye çalıştığım bu zifiri karanlık tünelin sonunda nihayet küçücük de olsa bir ışık olduğunu fark ettim. O hep oradaymış aslında. Beni tanımadan önce de oradaymış, beni tanıdıktan sonra da... Beni hayatından çıkardığında da yine orada olmaya devam etmiş. Yanlış yerlere bakınıp durmuşum bunca vakit... Bulmaya çalıştığım şeyi nerede aramam gerektiğini biliyordum artık. Beni terk etmiş olmasına rağmen artık benden tamamen gittiğini sandığım zamanlarda bile Yusuf yakınımıdaymış meğer. Her şeyin başladığı o hastane, her şeyin son bulduğu yer olmalıydı...

Bir an önce hastaneye gidip içimi eşleyen bütün kuşku-
larımın kurtulmak istiyordum. Her ne kadar hayatımdaki
eksikliklere alıştığımı söylesem de ruhumun derinliklerinde

hissedebildiğim flu hüznleri hükümsüz sayabilmem mümkün değildi ve bazen onları gizlemeye çalışmak canımı daha fazla acıtmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Artık hiçbir şeyi içime atmak, saklamak, “Böyle olması lazımmış” deyip kabullenmek istemiyordum. Yok saydığım, gizlediğim, arayıp da bulamadığım, çok korktuğum ne varsa hepsiyle bir an önce yüzleşmek istiyordum...

***“Ona tek bir cümle söyleme şansım olsaydı; bana hissettirdiklerini, yaşattıklarını, her şeyden önemlisi onsuz da üstesinden geldiğimi uzun uzun anlatmak yerine, ‘Artık canımı acıtmıyorsun’ derdim.
Canın yanmıyorsa hissetmiyorsun demektir.
Ve hissetmemek nefret etmekten bin beterdir...”***

-VIII-

Hastaneye geldiğimde Yusuf'la hep göz göze geldiğimiz girişteki o merdivenleri çıkarken dizlerimdeki çözülme-yi de, ateş topu tutarcasına kavrulan avuçlarımdaki acı-yı da, karmaşık bir heyecanla hissedebiliyordum. Sanki Yusuf bir anda şu köşeden çıkıverecek ve burun buruna gelecekmişiz gibi bir duyguya kapılmıştım. Adımlarımı yavaşlattım, gözücüyle bütün bahçeyi, duvar diplerini, ağaç altlarını, bankları gözleyerek kapıdan girdim.

Etrafta eskilerden kalmış birkaç buruk anıdan başka ona dair görebildiğim en ufak bir iz yoktu. İnsan her ne kadar bazı yaşanmışlıklarını geride bıraksa da, duruma alışsa da, hatta unutsa da birkaç anıyla rastlaşmak bile her şeyi altüst etmeye yetiyor. Sonra bir bakıyorsun ki onca zaman kendini avutup durmuşsun. Unuttuğun fa-lan yok! Acıttığı için hatırlamak istemiyorsun sadece, hepsi bu...

Hatırlamanın acısından kaçtığımı asansöre bindiğimde Yusuf'un bana yaptığı o kötü espri aklıma geldiği an fark ettim. O an gözlerimin önünde canlandığında hüznü bir tebessüm oturdu yüzüme. Karmakarışık içim. Allak bullaktım. Üçüncü kata çıktığımda koridorun hemen başında Dahiliye Uzmanı Doç. Dr. Bülent Kayın'ın odasını gördüm. Derin bir nefes alıp kendimi toparladım ve kapıya vurup içeri girdim...

"Kusura bakmayın. Müsait misiniz acaba?"

"Elbette, buyurun?"

Doktor beni içeriye kabul ettiğinde ne diyeceğimi, konuya nasıl girmem gerektiğini bile bilmiyordum. Çaresizlikle ve biraz da mahcup bir tavırla girdim içeri.

Orta boylu, temiz, bakımlı bir adamdı doktor. Memnuniyetsiz suratına emanet gibi bırakılmış kalın çerçeveli bir gözlüğü vardı, kaşları kalın, kısacık saçları simsiyah... Daha önce Yusuf'un yanında gördüğümde ona bu kadar dikkatli bakmamıştım. Beni görünce tanıyor gibi baktı yüzüme. Dağınık masasının etrafından dolaşp yanıma geldi.

"Sen Elif değil misin?" dedi, elini uzattı tokalaştık.

Çok şaşırmıştım. Beni tanıyacağını tahmin etmezdim. Yine de Yusuf'un benden bahsetmiş olması kendimi iyi hissettirmişti ne yalan söyleyeyim. "Evet" dedim. "Elif ben. Sizinle daha önce tanışmadık sanırım, siz nereden tanıyor sunuz beni?"

Kibar bir tebessümle “Sen bu hastanenin kalp nakli gerçekleştirdiği ilk hastasın” dedi. “Seni burada tanımayan doktor yoktur sanırım.”

Beklediğim cevap bu değildi açıkçası. Bambaşka bir beklenti içinde konuştuğum bu adam için başarılı bir ameliyatın hastasından başka bir şey ifade etmiyordum. Hiç susmadan neredeyse makineli bir tüfek gibi operasyon sürecini anlatırken, daha fazla dayanamayıp konuşmasını bölmek zorunda kaldım.

“Bülent Bey...” dedim. “Aslında ben bunları dinlemek için gelmedim. Bilakis, hepsi unutmaya çalıştığım şeyler... Zahmet edip uzun uzun anlatmanıza gerek yok. Hepsini yaşadım zaten.”

“Sahi konu dağıldı. Haluk Hoca’ydı sanırım senin doktorun değil mi? Eee, neden bana gelmiştin?”

“Yusuf... Yusuf için gelmiştim buraya aslında. Uzun zamandır kendisinden bir haber alamıyorum. Sizin bildiğiniz bir şey varsa onu öğrenmek istiyordum.”

“Hangi Yusuf, çıkaramadım?”

“Sizin ahababınız olduğunu söylemişti bana. Sağ elinde iki parmağı protezdi... Burada yattığım zamanlar size kontrole geliyordu o da.”

“Şey... Hatırladım evet, eski bir tanıdıktı ama ben de bir yıldır görmedim. O dönemde aksatmadan gelirdi ama sonrasında hiç uğramadı. Üzgünüm...”

Bunları söylerken tutunduğum son dalı da kesip attığının farkında bile değildi. Boylu boyunca uzanan cansız, umutsuz cümleler seriyordu önüme. Bu kaçınıcı hayal kırıklığı diye sorguluyordum içten içe. Nasıl bir anlamsızlığın, çaresizliğin, nasıl bir acımasızlığın içine düştüğümü anlayamıyordum. Halime acımdan başka bir şey gelmiyordu elimden.

Doktor Bülent, odasından nazikçe kovar gibi “Yapabileceğim başka bir şey var mı?” diye sorduğunda gerek olmadığını başımı sallayarak ifade ettim. Söyleyecek tek kelitem yoktu. Bir hevesle geldiğim bu hastaneden daha önceki çabalarım gibi yine elim boş dönecektim... Bundan sonra bu konuyu sonsuza dek kapatıp Yusuf’u nefretle bile hatırlamamak için kendime söz verdim o an. Beni giderek boğan bu hastaneden bir an önce çıkıp gitmek istiyordum.

Teşekkür edip ayrılmak üzereydim ki gözüm doktorun masasındaki isimliğe takılıp kaldı.

Doç. Dr. Bülent Kayın, Dahiliye...

Dahiliye...

O an aklım karıncalanmaya başlamıştı. “Neden dahiliye? Yusuf’la ne ilgisi olabilir ki bu doktorun?”

Bir an kendimi toparlayıp döndüm ve “Biliyor musunuz Bülent Bey?” dedim “Yusuf’u en çok o eksik parmaklarından öperdim. Çünkü birini sevmek onun eksiklerini

tamamlamayı gerektirir. O kusurunu göstermeyi sevmezdi, ben de yokmuş gibi davranırdım. İtiraf etmeliyim ki gayet özverili bir operasyon olmuş. Onu ilk gördüğümde protezi-ni fark etmedim bile. Elinize sağlık...”

“Rica ederim... Görevimizi yapmaya çalışıyoruz yalnızca. Bugün izin günüm, o yüzden erken çıkacağım. Toparlamam gereken işler var. Başka bir konu yoksa...”

“Son bir şey daha var aslında...”

“Evet, dinliyorum.”

Doktor dağınık masasına geri dönüp sandalyesine oturdu ve kollarını bağlayarak beni dinlemeye başladı.

“Siz dahiliye doktorunuz değil mi Bülent Bey?”

“Evet...”

“Peki nasıl oldu da Yusuf’un ameliyatını siz yaptınız? Düzenli olarak kontrollerini takip ettiniz?”

Ben bu soruyu sorduğumda az önceki kendinden emin duruşundan eser kalmamıştı. Omuzlarını düşürüp parmağındaki yüzükle oynamaya başladı. Sonra ayağa kalkıp ağır adımlarla tekrar yanıma geldi.

Yusuf hakkında benden gizlediği şeyler olduğundan emindim artık.

Bildiklerini bana anlatmaya mecbur değildi, güvenliği çağırıp yaka paça dışarı attırabilirdi de... Böyle bir tepkiye maruz kalmamak, en önemlisi de onca zamandır yakaladığım tek

şansı kaçırmamak için mümkün olduğunca ılımlı olmaya çalışıyordum. Doktor, sol tarafında duran koltuğu işaret ederek oturmamı rica etti.

“Madem öyle, yapacak bir şey yok” dedi. Karşımdaki koltuğa oturdu ve derin bir nefes çekerek konuşmaya başladı. “Ben seni ameliyatından dolayı değil, aslında Yusuf’tan dolayı tanıyorum. Ama buradaki doktorların seni nakilden sonra tanıdığı doğru elbette... Her neyse... Sen neden arıyorsun Yusuf’u? Eğer seninle olmak isteseydi zaten yanında olurdu, demek ki başka bir yerde olmak istiyor. Bunu hiç düşündün mü?”

“Bunu düşünmediğim bir gün bile olmadı ki... Önceleri başına bir iş gelmiş olmasından korkuyordum ama sonradan öğrendiğime göre durum öyle değil. Onun yüzüne bakmam lazım, onun gözlerinin içine bakmam lazım! Ondan nasıl nefret ettiğimi ancak bu şekilde söyleyebilirsem öfkem soğuyacak. Yoksa hiçbir zaman içim rahat etmeyecek. Hayatıma bu şekilde devam edemiyorum.”

İnsan canından çok sevdiği birinden nefret edebilir mi? Belki kırgındır, belki üzgündür, belki dargın kalır ama insanın sevdiğinden nefret edebilmesi mümkün mü? Hayır değil. Ondan nefret edecek milyonlarca sebebin olabilir ama birlikte yaşanmış bir saniyelik güzel an bile bütün öfkeni silip geçer.

Canının acıdığını hayal etmek bile istemezsin, mutsuzluğunu düşünemezsin, yaşadığın ıstırabı onun da yaşamasını

dileyemezsin! Bazen özleyip özlemediğini değil, sadece iyi olup olmadığını bilmek istersin... Birini çok sevmek böylesine karmaşık, böylesine gelgitli bir duygudur işte! Ne olursa olsun kıyamıyorsun...

Yusuf'tan nefret ettiğimi söylerken buna kendimi bile inandıramıyordum aslında. İnsan nefret ettiği birine ulaşmak için neden türlü eziyetlere göğüs gersin ki? Doktor Bülent'in hiç yorum yapmadan beni dinliyor olması sinirlerimi daha da yıpratıyordu, metanetime korumama engel oluyordu.

Sanki izlediği bir trajedinin karşısında zorla duygulanmaya çalışan hisleri alınmış bir adam gibi elini çenesinde tutuyor, olup bitene anlam vermeye çalışıyor gibiydi.

Ağlamama ramak kalmıştı artık.

Hayır... İçimdekileri daha fazla gizleyemeyecektim. Hikâyemizi olduğu gibi anlattım doktora.

Karşımdaki o ruhsuz adamın bakışları da, duruşu da değişmişti artık. Beni teselli edebileceğini zannettiği birkaç gereksiz cümle bile döküldü dudaklarından.

“Bak Elif...” dedi. “Benim haddim değil belki ama bunlar hayatın akışında var ne yazık ki. İlişkiler başlar, güzellikler yaşanır... Her şeye rağmen bütün aşklar sonsuza dek sürecek diye bir şart yok. Biliyorum ki senin yaşadığın acı da geçecek. Alışacaksın, unutacaksın, belki başka biri girecek hayatına. Belki olup biten şeyleri sen kafanda

çok büyütüyorsundur. Belki de zannettiğin gibi değildir, bu işin peşini bıraksan yoluna girecektir her şey... Hayatı zorlayamazsın. Ya da bazı şeyleri ite kaka sürdüremezsın. Bazen her şeyi olduğu gibi kabullenip kaldığın yerden devam etmen gerekir...”

“Galiba ben derdimi anlatamıyorum size. Bahsettiğimiz ilkokul aşkım falan değil, ben de çocuk değilim. Otuz yaşını geçmiş, yıllardır öğretmenlik yapan, doğruyu, yanlış, hayali, gerçeği ayırt edebilecek biriyim. İnsan elbette alışır, bu zaten su götürmez bir gerçek. Hem alışmayıp da ne yapacaksın? Alışmak demek bir mecburiyet değil mi, kim kaybetmeyi istemediği birinin yokluğuna kolayca alışmak isteyebilir? Mühim olan onunla geçirdiğin bir hafta, bir ay ya da bir yıl değil... Sevgiyi, biriyle birlikte geçirdiğiniz zamanın çokluğuyla ölçemezsiniz. Sevginin ölçütü birinin sizde hangi duyguları uyandırdığıyla ilgilidir. Her ne olursa olsun hayata sıkı sıkıya tutunma, her türlü güçlüğü rağmen yaşamak için direnecek bir neden bulma arzusunu bana veren birini kaybettim ben. Siz buna basitçe ayrılık dersiniz, benim yaşadığımsa ölümün bir başka şeklidir. Size daha nasıl anlatayım... Her ilişki bitebilir, bu çok normal bir şey. Üzücü olan kimsenin umurunda değilken sabaha kadar uyuyamamak, eski fotoğraflara bakıp durmak, ağlamak... Asıl üzücü olan çok sevmek aslında. Çünkü acının derinliğini sevginin büyüklüğü belirler...”

Konuşurken gözyaşlarım sel olup akmaya başlamıştı bile... Zaten bir yıldır mütemadiyen duygularım böyle allak bullaktı. Yusuf bir türlü iyileşmesine izin vermediğim, kabuk bağladıkça kaşıyıp tekrar tekrar kanattığım bir yaraya dönüşmüştü bende. Geçen zaman içerisinde ona sayfalar dolusu mektuplar yazıp biriktirdim. Mektuplarım o kadar çoktu ki sayısını ben bile bilmiyorum artık. Buraya gelirken birçoğunu yanıma almıştım. Çantama elimi atıp mektupları çıkardım. “Bak bunlar benim ona söylemek isteyip de söyleyemediklerim” dedim. “Ona yazdığım halde bir tanesini bile gönderemediğim onlarca yazıdan sadece birkaçı... Ben onu çok sevdim. Evet, seviyecek bir adam değil. Hatta yüzüne bile bakılacak bir adam değil. Ardında sorularla ve bilinmezliklerle bıraktığı bir kadının neler yaşayacağına hiç aldırmadan çekip giden birine adam denir mi? Denmez... Ama yine de seviyorum onu! Ona beddua ettikten sonra da pişman olup ağlayarak af diliyorum Allah’tan. Kıyamıyorum...”

Doktor Bülent, sehpanın üzerine attığım mektuplardan birini alıp okudu:

“Uzun süren bir inzivanın ardından yazıyorum sana. Belki çok geç kalınmış bir cevap olacak bu ama içimde tutmam da mümkün değil artık...”

Ben, senin olduğun bütün hayallerimden vazgeçtim. Sana dair yaptığım bütün gelecek planlarını çıkardım aklımdan.

çok büyütüyorsunuzdur. Belki de zannettiğin gibi değildir, bu işin peşini bıraksan yoluna girecektir her şey... Hayatı zorlayamazsın. Ya da bazı şeyleri ite kaka sürdüremezsın. Bazen her şeyi olduğu gibi kabullenip kaldığın yerden devam etmen gerekir...”

“Galiba ben derdimi anlatamıyorum size. Bahsettiğimiz ilkokul aşkım falan değil, ben de çocuk değilim. Otuz yaşını geçmiş, yıllardır öğretmenlik yapan, doğruyu, yanlış, hayali, gerçeği ayırt edebilecek biriyim. İnsan elbette alışır, bu zaten su götürmez bir gerçek. Hem alışmayıp da ne yapacaksın? Alışmak demek bir mecburiyet değil mi, kim kaybetmeyi istemediği birinin yokluğuna kolayca alışmak isteyebilir? Mühim olan onunla geçirdiğin bir hafta, bir ay ya da bir yıl değil... Sevgiyi, biriyle birlikte geçirdiğiniz zamanın çokluğuyla ölçemezsiniz. Sevginin ölçütü birinin sizde hangi duyguları uyandırdığıyla ilgilidir. Her ne olursa olsun hayata sıkı sıkıya tutunma, her türlü güçlüğü rağmen yaşamak için direnecek bir neden bulma arzusunu bana veren birini kaybettim ben. Siz buna basitçe ayrılık dersiniz, benim yaşadığımsa ölümün bir başka şeklidir. Size daha nasıl anlatayım... Her ilişki bitebilir, bu çok normal bir şey. Üzücü olan kimsenin umurunda değilken sabaha kadar uyuyamamak, eski fotoğraflara bakıp durmak, ağlamak... Asıl üzücü olan çok sevmek aslında. Çünkü acının derinliğini sevginin büyüklüğü belirler...”

Konuşurken gözyaşlarım sel olup akmaya başlamıştı bile... Zaten bir yıldır mütemadiyen duygularım böyle allak bullaktı. Yusuf bir türlü iyileşmesine izin vermediğim, kabuk bağladıkça kaşıyıp tekrar tekrar kanattığım bir yaraya dönüşmüştü bende. Geçen zaman içerisinde ona sayfalar dolusu mektuplar yazıp biriktirdim. Mektuplarım o kadar çoktu ki sayısını ben bile bilmiyorum artık. Buraya gelirken birçoğunu yanıma almıştım. Çantama elimi atıp mektupları çıkardım. “Bak bunlar benim ona söylemek isteyip de söyleyemediklerim” dedim. “Ona yazdığım halde bir tanesini bile gönderemediğim onlarca yazıdan sadece birkaçı... Ben onu çok sevdim. Evet, seviyecek bir adam değil. Hatta yüzüne bile bakılacak bir adam değil. Ardında sorularla ve bilinmezliklerle bıraktığı bir kadının neler yaşayacağına hiç aldırmadan çekip giden birine adam denir mi? Denmez... Ama yine de seviyorum onu! Ona beddua ettikten sonra da pişman olup ağlayarak af diliyorum Allah’tan. Kıyamıyorum...”

Doktor Bülent, sehpanın üzerine attığım mektuplardan birini alıp okudu:

“Uzun süren bir inzivanın ardından yazıyorum sana. Belki çok geç kalınmış bir cevap olacak bu ama içimde tutmam da mümkün değil artık...”

Ben, senin olduğun bütün hayallerimden vazgeçtim. Sana dair yaptığım bütün gelecek planlarını çıkardım aklımdan.

Yaşadığımız hiçbir şeyi pişmanlık olarak görmüyorum, seninle geçen hiçbir saniyeyi israftan saymıyorum. 'Sensiz olmuyor ama seninle de olmuyor' derdin bana. Bunun ne demek olduğunu şimdi daha iyi anlayabiliyorum. Hiçbir zaman tamamlayamayacağımız şeyler var aramızda. Yani ne kadar uzatırsak o kadar zarar göreceğiz ve ne yazık ki bunun bir çözümü yok...

Seni kaybetmemek uğruna nelerle mücadele ettiğimi en iyi sen biliyorsun. Bu konuda bana haksızlık etmeni istemem. Bir direnişse sevmek, canını dişine takıp savaşmaksa bütün kötü şeylerle, pes etmemekse; ben seni çok sevdim demektir. Ama unutma aramızdaki bütün mesafeler, bütün bu barikatlar, bu buzdağları, bu yangınlar... Hepsi senin eserindi. Beni suçlayamazsın, ben bu hikâyenin galip gelemeyen iyi tarafıyım...

Biliyorum çok düşüncesizlik ettim vaktiyle. Bazı zamanlar anlayamadım seni ama anlamak için elimden geleni yaptım. Ne yazık ki sen beni ne anlamak istedin ne de anlamaya çalıştın... Kendime kızdığım zamanlar oldu bu yüzden, hatta çoğu zaman kendimi cezalandırdım. Daha fazla üzülmemek için senden uzak olmaya karar verdim. Ama bunu yapmayı da başaramadım. Öylesine yer etmiştin ki bende, senden uzak olmak mümkün değildi.

Kokun, sesin, yüzün... İnsan, her şeyiyle ciğerlerine kadar sinmiş birinden nasıl uzak kalabilirdi ki? Yapamadım işte... Kuyruğunu kıstırmış bir köpek gibi her defasında

geri döndüm. Arsızlığım, her şeyi hazmedişim, unutmuş gibi yapışım sana olan sevgimdendi. Senden başka bir hayat bilmiyordum çünkü, senden başka bir gökyüzü olduğuna inanmazdım... Sen benim ailem, sen benim nefes alabildiğim tek yerdin oysa. Ne zaman içim sıkılsa sana sığınmak, sana kaçmak isterdim. İşte bu yüzden tutamadım seni bir daha görmemeye dair verdiğim sözleri. Bu yüzden unuttum senden vazgeçebilmek için ettiğim duaları. Ben senden daha güzel bir yolda yürümedim hiç. Zamanla o çiçekli yolları da dikenler kapladı. Biliyorum, gülü dikenleriyle sevmektir marifet. Ama bunca yara bereye, bunca batığa çizige tahammül edecek gücüm kalmadı ve sonunda gittim senden...

Nasıl ki zaman zaman ben aklına geliyorsam sen de benim hatıralarımda canlanıyorsun. Seni unutmak için neler yapmadım ki vaktiyle? Ama insan ne güzel anılarını ne de en kötü anılarını silip atmaya başarabiliyor hafızasından. Ve sen bana bunların hepsini yaşattın ziyadesiyle. Bu yüzden zihnimin aydınlık bir köşesinde seni hatırlamaya devam edeceğim. Artık seni unutmak için değil, seninle bir daha yollarımız kesişmesin diye dua edeceğim. Bu senden nefret ettiğim anlamına gelmez. Çünkü nefret etmek için hâlâ bir şeylerin bitmemiş olması gerekir, hâlâ acıtan bir şeyler ister nefret... Ne yazık ki sen beni artık acıtmıyorsun...

Her şey gibi sevmek de vaktiyle güzel...

Canımı alsan hâlâ gözlerinin içine şefkatle bakabileceğim zamanlarda güzeldi seni sevmek. Ne yaparsan yap seni affedebileceğim, hiçbir kusurunu görmeyeceğim kadar sana tutkun olduğum zamanlarda güzeldi seni sevmek.

Hani diyor ya Nâzım:

‘Kalbimde yok bile sana kinim.

Bence sen de şimdi herkes gibisin...’

Yani bitmişiz işte her güzel şey gibi... Sana kızabileceğim hiçbir şey kalmamış içimde, kırgınlıklarım geçmiş, sevgim tükenmiş... Bir zamanlar canımı bile verebileceken uğruna, şimdi sadece iyi olman için dua edebilirim yalnızca. O çiçekli yollarda birlikte yürümemiz mümkün değil bir daha. Geride bıraktım kötü zamanları, bana yaşattığın o güzel hislerle hatırlamak istiyorum seni. Bırakalım, bu kadarıyla da olsa iyi kalalım birbirimizde.

Bütün yaşadıklarımızdan sonra bir şekilde bir araya gelsek bile, sen bana ancak yangın olursun, bense sana dargın... İyisi mi birbirimizin hayatının satır aralarında gizli özne olarak kalalım biz. Ne sen bana gel ne de ben seni bekleyeyim.

Zira bundan ötesi yok bizim için...”

Son cümleyi okuduğunda bir şey söylemesine müsaade etmeden, Yusuf hakkında bana bilgi vermese bile en azından yazdıklarımı ona ulaştırmasını rica ettim.

Doktor Bülent'in hâlâ onunla irtibat halinde olduğunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Yusuf'u bulmak için artık çabalamayacağımı, en azından benim için bu iyiliği yapmasını istedim ondan. Tek kelime etmeden yazdıklarımı tekrar tekrar bakarak düşündü, düşündü, düşündü...

Yusuf'u aslında hiç tanımamış olmayı dilediğimi söylediğim anda kıpkırmızı olmuş gözlerini elinde tuttuğu mektuptan şimşek hızıyla çekti ve öfkeyle baktı yüzüme.

"Nasıl onu tanımamış olmayı dileyebilirsin ki? Tanıdığını mı sanıyorsun, ne biliyorsun hakkında?" dedi.

"Her şeyi biliyorum! Çocukluğunu, ailesini, nereden nereye geldiğini, iş kazasında parmaklarını kaybedip mesleğini bıraktığını... Babası konusundaki hayal kırıklığını... Kendinden başka kimseyi düşünmediğini de biliyorum. Çapkın olduğunu zaten biliyordum ve ben hasta yatağımdayken beni başkasıyla aldattığını da gördüm! Daha ne bilmem gerekiyor Bülent Bey! Yetmez mi?"

Doktor Bülent acıklı bir sesle güldü bana. "Hiçbir şey bilmiyorsun" dedi başını sallayarak.

Biraz sonra duyacaklarıma hiç hazır değildim. İnsan katlanabilmeyi başardığı bir acı karşısında kendini çok

güçlü hissediyor, ona dayandığına göre başka hiçbir acıyla yıkılmayacağını zannediyor. Oysa her zaman daha kötüsü varmış, bilmiyordum...

“Allahım...

**Kimselere gösteremediğimiz yaraları
kimselere bahsedemediğimiz acıları
hiç kimselere duyuramadığımız duaları
bir tek sen biliyorsun.**

Bazı konularla baş etmek mümkün değil.

Ne olur yardım et...”

-IX-

Tam iki saatlik konuşmanın sonunda buz gibi bir sessizlik çökmüştü üzerimize. Artık inceldiği yerden kopmasını istiyordum. Yusuf'u kafamda bitirdikten sonra ona karşı hissettiğim şeylerin hiçbir öneminin olmayacağından emindim. Nasıl olsa bir süre sonra bu duygular da silinip gidecekti. Belki de ben öyle olacağı yanılgısına düşmüştüm...

Uzayıp giden bu soğuk sessizliği Doktor Bülent'in jilet keskinliğindeki sesi bozdu.

"Yusuf'la bizim tanışıklığımız zannettiğin gibi değil Elif..." dedi.

"Nasıl yani?"

"Yani şu... Birbirini tanıyan, selamlaşan iki insandan çok daha fazlasıyız. Bizim onunla dostluğumuz üniversite yıllarına dayanıyor. Okulun son üç senesinde ev arkadaşlığı yaptık. Ayrıca sen Yusuf'u tanımıyorsun, hikâyesini kısmen biliyorsun sadece. Bir gün halı sahada maç yaparken kavga çıktı. Üç kişi üzerime çullandı, bana öldüresiye vuruyorlardı. Me-sele maç falan da değil, bilmem hangi kıza geçen gün niye

baktın mevzuu... Kavgayı izleyen bir sürü arkadaşım vardı ama kimse karışmadı. Bir anda yüzüm gözüm kanlar içinde kalmıştı. Ölüyorum sandım. Göz açıp kapatıncaya kadar geçen kısacık bir andı. Bir baktım başımda Yusuf, elinde demir bir çubuk... Üç çocuğu da yerinden kalkamaz hale getirmişti tek başına. İşte o zaman tanıştık onunla, arkadaş olduk. Benden başka yakın arkadaşı yoktu. Mesela sen onun müzik yaptığı mekândaki arkadaşlarından başka insan gördün mü yanında? Göremezsin... Onu tanıdığını zannediyorsun ama öyle değil. Yakışıklı çocuk, okulda da çoğu kız ondan hoşlanırdı ama kimseyle ilişki kurmadı. İnsanlardan nefret eder o, kimseye güvenmez. On iki yıldır tanıyorum Yusuf'u. İnsani duyguları olduğunu seni tanıdığında keşfetti. Onun ruh hali normal bir insanınki gibi değil. Öyle kötü bir çocukluk geçirmiş ki duygularını vantuzla çekip almışlar ondan adeta. Sen onu değiştirdin Elif, onu senin sevgin değiştirdi. Sevginin üstesinden gelemeyeceği hiçbir şey olmadığını ikinizin ilişkisi sayesinde öğrendim ben...

Yusuf hep senden bahsederdi bana. Bir insanı sevmek küçücük nedenlere bağlıdır, tahmin bile edemeyeceğin kadar basit şeylerde gizlidir sevgi. Bir dokunuş, bir kelime... Yusuf'un sana olan ilgisi seninle ilk karşılaştığı gün başlamadı. O zaman sıradan bir insandın sen onun için. Yan flüt onun hayattaki en sevdiği şeydir. Parmaklarını kaybedince o aleti bir daha çalamayacak olması onu çok etkiledi. Senin de yan flüte olan ilgin Yusuf'u sana yaklaştırdı. Seninle tamamlandı, hiç farkında bile olmadan. Şundan o kadar

eminim ki ömrü boyunca bir an bile nefret etmediği tek insan sensin. O seni her şeyden çok sevdi, inan bana senin onu sevdiğinden bile çok sevdi...”

Duyduklarıma inanamıyordum. Oysa benim sarıldığım, birlikte güldüğüm ağladığım adam en az bir çocuk kadar duygusal, bir baba kadar şefkatliydi. Sanki bambaşka insanlardan bahsediyorduk.

“Hayır Bülent Bey!” dedim. “Onun benim kadar sevmiş olma ihtimali yok. Seven insan kendine bağlayıp gider mi hiç? Seven insan yoluna çıkan ilk engelde kuyruğunu kıstırıp kaçır mı? Ama biliyorum ben neden gittiğini... O, bu hastalığı yenemeyeceğimi düşünüyordu. Yatağa düşmüş, hasta bir kızı bekleyecek yürek yoktu onda. Belki de haklıydı. Ama yine de en azından birlikte geçirdiğimiz güzel günlerin hatırına bana bir açıklama borçluydu. Peki, o ne yaptı? Beni bir bilinmezliğin içinde acımasızca bırakıp gitti. Hastalığım-dan çok, bana yaptığı paçavra muamelesine üzüldüm. İnsan düşmanı olsa böyle incitemez. Oysa ben hangi şartlarda olursa olsun onu bırakmayacağıma yemin etmişim. Onun hüznünü paylaşıp kederlendim. Bu uğurda elimden geleni yeterince yaptığımı düşünüyorum...”

Doktor, pencerenin önündeki masayı işaret etti ve masanın üzerindeki eski bilgisayarın açık olduğunu, gidip gönderilmiş maillere bakabileceğimi söyledi.

Çok saçma gibi görünen bu teklife bir anlam veremedim önce ama itiraz etmeden dediğini yaptım. Onlarca mail

vardı. Aynı mailin farklı isimdeki doktorlara, özel hastanelere, kliniklere gönderilmiş onlarca iletisi ve cevaplarını gördüm. Gönderide benim bilgilerim, hastalığının teşhisi, tedavi yöntemi ve gerekli organın bulunması konusunda yardım isteği yazıyordu. Ben ne olduğunu anlamaya çalışırken Doktor Bülent, “Bunların hepsini senin bencillikle suçladığın Yusuf yolladı” dedi. Kafam iyice allak bullak olmuştu. Mailleri incelemeye devam ettim. Sonra benim mail adresime yazılmış ama gönderilmediği için taslaklara kaydolmuş, ameliyata girdiğim günün tarihini taşıyan bir ileti daha buldum ve okudum:

“Uzun zamandır sana sarılmadığım, yanına gelip seninle konuşamadığım, acılarına ortak olamadığım için beni affet. Yaşadıklarının senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum ama benim için de hiç kolay olmadı. Bazı zamanlar hiç kimseye görünmeden kapına gelip uyumanı bekledim. Birkaç saniye de olsa seni uyurken izlemiş olmanın nasıl bir mutluluk olduğunu anlatamam. Gerçekten de güzel şeylerin ömrü az oluyormuş...

Elif...

Belki hiç girmemeliydim hayatına, beni sevmene izin vermemeliydim. Sen öylesine masum, öylesine iyi kalplisin ki; Allah neden karşına beni çıkardı bunu anlamıyorum. Sen hiçbir üzüntüyü hak etmeyecek kadar özelsin. Hangimiz hangimize ceza ya da hangimiz diğerine armağan onu

da bilemiyorum... Bildiğim tek şey beni inanılmaz şekilde değiştirdiğin. İnsan anne babasından ne alırsa onunla büyüyor, ben ne bir şefkat gördüm ne de en ufak bir sevgi kırıntısı... Hücrelerime kadar işleyen nefretten, şefkatsizlikten, güvensizlikten başka bir şey verilmedi bana. Bu yaşıma kadar birini sevmenin nasıl muazzam bir duygu olduğunu bilmeden yaşamışım meğer. Oysa birine inanmalıymış insan, birine sarılmalıymış, birini yüreğiyle öpmeliymiş... Bütün bunları bana tattırdığın için sana minnettarım ve yaşadığım sürece de minnettar kalacağım. Her şey için teşekkür ederim.

İsterdim ki başka bir hayat mümkün olsun ama değil işte... Muhteşem bir rüyaya daldım seninle, her şeyi bir kenara koyup güzel bir hayal kurdum, gülümsedim, sevdim, mutlu oldum... Ama rüyalar uyanınca son buluyor, ne yazık ki ben de uyandım ve bitti rüya... Bazen yapmak istediklerinle yapmak zorunda oldukların ateş ve buz kadar zıt olur birbirine. Bazen de doluya koysan almaz, boşa koysan dolmaz. Öyle çaresiz kalır ki insan, aklını yitirme noktasına gelir. İşte ben de tam o noktadayım...

Sen, Allah'tan kendim için istediğim tek dileğimsin. Yine de daha çok sevebilirdim seni. Ne bileyim işte, uzun uzadıya giden bir kumsalda sonsuza dek yalınayak yürüyebilirdim seninle. Seni uykuda izleyerek daha çok sabahı bekleyebilirdim. Birlikte yeni kitaplar okuyabilirdik mesela. Ne yazık ki bunlar mümkün değil... Bundan sonra bambaşka bir hayatın, yepyeni bir başlangıcın olacak.

Şöyle geriye bakıyorum da insan neye alışmıyor ki? Hangi felaketler yerini bembeyaz bir sayfaya bırakmıyor? Ben en büyük felaketlerden sonra seninle tertemiz bir sayfa açmayı başardım. İnan bana senin içinde bulunduğun durum benimki kadar ağır değil, sen de yeniden başlayabilirsin. Öyle de olmalı, çünkü hayat bir şekilde devam ediyor. Başka sabahlara içinde kaygılar, korkular, belirsizlikler olmadan uyanmalısın. O günlere yakınsın. Maalesef bunların hepsini bensiz yaşayacaksın. Bizim seninle bir araya gelmemizin bir nedeni olması gerekiyordu ve ben üzerime düşeni yapıp senden gitmek zorundayım. Hayatımda ilk defa bir şeyden korkuyorum, ilk defa bu denli cesaretsizim. Adam gibi karşına geçip konuşabilecek güç bulamıyorum kendimde. Kim bilir, böyle olması ikimiz için de en kolaydır belki de...

Sen benim küçüklüğümde hiç gidemediğim o çocuk parkı gibi bir ukde olarak her zaman içimde kalacaksın. Sevmemiş olmam mümkün değil ama kalabilmem de imkânsız...

Şunu da asla unutma ki..."

Yarıda bırakılmış bu yazıyı okuduğumda çıldırmak üzereydim. "Şunu asla unutma ki..." dediği şey neydi bilmiyorum, bu yazıyı bana neden göndermediğini de...

Beni korkunç bir hikâyenin aciz bir kahramanı haline getiren Yusuf'un amacının ne olduğunu, ne yapmak istediğini kestirememek beynimde katlanılmaz bir ağrıya dönüşüyordu.

Son bir yıl boyunca her gününü acıyla bezemiş, bana gözyaşım ile kederini filizlendirmedığım tek bir gün bile bırakmamış, üstüne üstlük beni gerçekten sevdiğini kelimelerle yazıya işleyerek anlatmıştı. Duygularım, fikirlerim, isteklerim... Benim için her şey karmakarışık bir hal almıştı. Gözlerim sızlıyordu ağlamaktan.

“Ne olur bana yardım et” dedim Doktor Bülent’e. “Ben artık ne yapacağımı bilmiyorum. Peşini bıraksam olmuyor, ulaşmaya çalıştıkça canım daha çok acıyor... Babamı kaybettiğimde hissetmişim bu acının benzerini ama bu defa çok fazla. Ben bununla artık başa çıkamıyorum. Her acıyla çarpışacak kadar güçlü biri değilim ki. Lütfen... Lütfen bana yardım et...” diye yalvardım.

O dakikaya kadar ustalıkla sergilediği soğukkanlı ve güçlü tavrını daha fazla koruyamamıştı Doktor Bülent. Ne kadar acınası ve çaresiz görüldüğümü karşımdaki adamın nemli gözlerine baktığımda fark ettim.

Şefkatle bana yaklaşıp acımı paylaşmak ister gibi parmak uçlarıyla birkaç kez omzuma dokundu ve bana her şeyi anlatacağını söyledi. O yüksek perdeli kibirli sesi, sevgi dolu bir mırıltıya dönüşmüştü artık.

“Başta sen olmak üzere, bu konuda hiç kimseye tek kelime bile etmeyeceğime dair bana yemin ettirdi Yusuf. Okuduğun bütün yazışmaların hepsini o yaptı. Senin yaşaman için tek çarenin organ nakli olduğunu öğrendikten sonra uzun bir araştırma sürecine girdi. Sana kendi kalbini bağışlamayı

bile çok düşündü ama kendisi hayattayken yasal olarak bunu yapabilmesi olanaksızdı. Kalbinin sana uygun olup olmadığını öğrenmek için elinden geleni yaptı. Bütün bu süreci bir tek benimle paylaştı ve benden yardım aldı. Sana yardım edebilmek için akla gelebilecek bütün yolları deniyordu. Ama netice alınamadan geçen her gün senin aleyhine işliyordu. Daha nüfuzlu insanlar nakil sırasını değiştirebildiğinden sıranın sana gelmesi uzayıp duruyordu. Yani ne uygun organ bulunmuştu ne de sana sıra geliyordu... Aralarında çeşitli kurumlar, hekimler, hatta organ mafyalarının da olduğu farklı gruplarla tanışıp görüşmeler yaptı. Denize düşen yılanı sarılırmış ya, o da umut bulduğu bütün dallara sarıldı. Gece gündüz bunlarla uğraşıp elinde avucunda ne varsa bir yol bulabilmek için harcadı. Sonra Kıbrıs'ta kurtulması mümkün olmayan, yoğun bakımdaki bir hastanın kalbinin sana uygun olduğunu öğrendi. Hastanın tek yakını olan ablasına ulaştı, görüştüler. Kadının adı Sertap... Sarışın, uzun boylu bir kadın... Kardeşi kadının umurunda bile değildi, bağışçı gibi görünüp para koparma derdindeydi belli ki. Oysa kardeşi gönüllü organ bağışçısıydı zaten. Yusuf yine de her şeyi garanti altın almak istiyordu. Sertap, İstanbul'da yaşıyordu, hatta iki defa görüşmek için hastaneye de geldi. Yusuf, kadını ikna etmek için ona sarılıp çocuklar gibi hüngür hüngür ağladı bile. Yusuf'u hayatımda ilk defa o an tanıyamadığımı düşündüm ve senin o adam için ne kadar önemli olduğunu anladım. Yusuf'un istenen parayı karşılayacak gücü yoktu,

böbreğini satmaya bile çalıştı. Düşünebiliyor musun senin için yaptığı şeyleri? Sanırım ben asla bu kadar çabalamazdım. Onu vefasızlıkla ve sevgisizlikle suçlamak hakkın değil! Eğer bir şeyi sevgiyle ve menfaatsizce yapıyorsan onun adı iyiliktir ve Allah, hiçbir iyiliğin yarım kalmasına izin vermez. Bir çıkış yolu gösterir mutlaka. Almanya'da onu yetimhaneden alan Perihan Hanım ölmeden evvel evini ve bankadaki bir miktar parasını Yusuf'a bırakmış. Bu haberi alınca hemen Almanya'ya gitti ve mirası nakde çevirip geri döndü. Sonra iyilik perisi gibi görünen ama aslında şirretin teki olan Sertap'la anlaştı. Ameliyat olduğun gün şu an senin oturduğun sandalyede oturuyordu ve yine maillerle ilgileniyordu. Sonra bir telefon geldi ve sana nakledilecek olan kalbin hiç vakit kaybetmeden uçakla yola çıktığını öğrendik. Yusuf çok heyecanlandı. Apar topar havalimanına gitti. Ameliyat boyunca bir saniye bile ayrılmadı hastaneden. Her şey senin açısından olumlu geçmişti şükür, Yusuf seni yaşatmayı başarmıştı..."

Bütün bunları dinlerken elimi göğsüme daldırıp kalbimi yerinden söküp atmak istiyordum. Bağıra bağıra ağlamak istiyordum. Doktor Bülent'in bahsettiği kadın Melike'nin bana gösterdiği fotoğraftaki sarışın kadındı... O gün aklıma gelen kötü düşüncelerimden dolayı kendimden tiksiniyordum şimdi. Hiç kimseye aldırmadan, utanmadan, çekinmeden bunu haykırmak istiyordum...

Yeryüzünde hissettiğim acıyı hafifletecek bir teselli olmadığına yemin edebilirim. Çatıya çıkıp kendimi sonsuz bir

boşluğa bırakıp milyon kere ölmek istiyordum. Yusuf'un sadakatinden, sevgisinden, benim için yaptığı fedakârlıklardan habersizce kin beslemiştim. Kendime kahrediyordum...

Parmaklarım titriyor, midem düğümleniyor, bütün vücudum karşı koyamadığım bir yıkımın altında eziliyordu. Konuşamıyordum... Yapabildiğim tek şey, ben konuşmadan kafamın içinden geçenleri Bülent'in duymasını dilemek ve ağlamaktı.

"Benim için bunca fedakârlık yaptıktan sonra neden gitti?" diye sormak istiyordum ama ağzımı bile açamıyordum.

Neyse ki Doktor Bülent, içimin sesini duymuş gibi "Şimdi bütün bunları yapıp neden gittiğini merak ediyorsun değil mi?" dedi. Son gücümle başımı sallayarak onayladım. "Ne yazık ki Yusuf'un talihsizliği çocukluğu gibi geride kalmamış" diye devam etti Doktor Bülent. "Daha küçücükken annesinden gördüğü şiddet ve sonrasında çocuk yetiştirme yurdunda yaşadıkları Yusuf'un psikolojisini fazlasıyla bozmuş ve beyinde onarılmaz hasarlara yol açmış. Davranış ve kişilik bozukluğu, hissizlik... Beyin hücreleri işlevini hızla yitirmekte... Onu ilk tanıdığım zaman çok ağır ilaçlar kullanıyordu. İyileşmeyi beklerken geçen yıl üzerine bir de ALS teşhisi koydular. Senin anlayacağın sinir ve kasları kontrol eden motor nöronlar işlevini yitiriyor. Ruhunun ne kadar acı çektiğini hayal bile edemezsin. Yaşadığı onca yıkımın ardından kullandığı ilaçları da bıraktı. Çünkü bunun süreci uzatmaktan

başka bir işe yaramadığını biliyordu. Ömrünün kalanını kimseye muhtaç olmadan gönlünce yaşadıktan sonra yine kimseye eziyet vermeden durumun bir çaresine bakacağını söylerdi hep. Neyi kastettiğini anlıyorsun değil mi?

Sonra seni tanıdı. Hayatının gerçeğini unuttu, seninle birlikte her şeyin güzelleşeceğine inandı. Ta ki seni hastaneye yatırıncaya dek... O gün güzel bir rüyadan uyanıp kâbus gibi bir gerçeğe gözlerini açtı. Mesela senin yaşamın için ufak da olsa bir şansın vardı, ne yazık ki onun için bir mucize bile yok... Bu yüzden sana bambaşka bir hayat sunabilmek uğruna elinden geleni yaptı, hatta bana kalırsa elinden gelenin fazlasını yaptı. Asıl zorluklar bundan sonra başladı. Seni terk edildiğine ikna edip bir süre sonra kendi hayatına geri dönmeni istiyordu. Çünkü Yusuf'un sana hayat boyu yol arkadaşlığı etmesi mümkün değil... Şu an için gündelik hayatını olumsuz yönde etkileyecek ciddi bir sorunla karşı karşıya değil ama birkaç yıl sonrası hiç de iç açıcı görünmüyor onun için... Yusuf, ileride kendi kontrolü dışında ilerleyen bir hayata mahkûm olmak istemiyor.

Kaderin sizi böyle bir durumda karşı karşıya getirmiş olmasına kendince manalar yükledi ve kendini unutup bütün gayretini sana sarf etti. O sana yeniden hayat oldu. Sen de ona kısa da olsa ilk defa mutluluğu yaşattın. Yani bunca acıyı tek başına çekmedin, o senden çok daha ağır bir sorumluluğu sırtlandı. Her şeye yeniden başlamışken ileride sana kendi acısını yaşatmaya ya da senin karşında elden ayaktan

düşmüş bir insan olmaya niyeti yoktu. Bunu ne sana söyleyebildi ne de hiçbir şey yokmuş gibi hayatında kalmaya gönlü razı oldu. İşte bu yüzden senden uzak durmayı seçti... Ama senin bu kadar inatçı olduğunu ve peşini bırakmayacak kadar çok sevdiğini hiç hesaplamamıştı.”

“Bunu bana yapma. Ne olur bana bunu yapma. Allah aşkına... Öldüğünü söyleme ne olur...”

“Hayır ölmedi... Ama bunu yaptığım için beni öldüreceğine eminim. Yine de seni ona götüreceğim. Bu ikinizin kaderi, nasıl olması gerekiyorsa öyle son bulsun. Senden sadece Yusuf’un hastalığı hakkındaki bildiklerini ona söylememeni rica ediyorum. Belki bir gün kendisi anlatır. Ama şimdi benden duyduğunu öğrenirse hoş karşılamayabilir. Zaten senin bilmeni kesinlikle istemediği bir konu bu... Anlaştık mı?”

“Tamam, anlaştık” dedim. “Hastalığını bildiğimden haberi olmayacak. Söz...”

Hastaneden nasıl çıktığımızı hâlâ hatırlamıyorum. Neyse ki yolda biraz daha açılmıştım. Başımı yasladığım camın serinliği ve kalbimdeki yaralı kuşun çırpınışından başka hiçbir şey hissetmiyordum. Yusuf’la sabahladığımız o geceyi düşündüm yol boyunca. Omzumdan düşürdüğüm askıyı kaldırırken bana “Lütfen...” deyişini, saatler süren sıcacık sarılışını, uykuya dalmak üzereyken omzuma kondurduğu o tek öpücüğü... Her şey yerli yerine oturuyordu şimdi. Öyle ya da böyle, sonunda mutlaka beni terk edip gitmeyi en

başından beri planlamış ve bu yüzden bana zarar verebilecek her şeyden kaçınmıştı. Benim kadar sevmediğini sanıyordum oysa. Onun yerinde olsam bütün bu fedakârlığı ben de yapabilir miydim diye düşündüm. Görünen oydu ki bencil olan yalnızca benmişim, o kendini hiç düşünmemiş meğer...

Yaklaşık bir saat sonra anayoldan çıkıp yine İstanbul sınırları içinde daha önce hiç gitmediğim bir semte vardık. Bahçeli bir binadan girdik ve merdivenleri tırmanmaya başladık. Üçüncü kattaki dairenin kapısının önünde durduğumuzda heyecandan ölmek üzereydim. Bülent zili çaldı ve çok geçmeden kapı aralandı. Ardına kadar açıldığında Yusuf'u karşımda gördüm. O saniye hiç düşünmeden boynuna atılıp sarıldım. Öptüm, kokladım...

Öylesine şaşkındı ki tepki bile veremedi. Hiç beklemediği bir anda çıkmıştım karşısına. Bülent tek kelime etmeden bizi baş başa bırakıp gitti.

Yusuf, kendinde değil gibiydi. Toparlanması uzun sürdü. Bir an beni tanımadığından bile korktum. Hiç konuşmuyordu, ağzını bile açmadı.

Bülten'e söz verdiğim gibi hastalığı hakkında bütün bildiklerimi gizleyerek benim için yaptıklarından haberdar olduğumu söyledim sadece Yusuf'a. Sırf yaptığı iyilikler için bile ona bir can borcum olduğunu, ilerde ne olursa olsun hep yanında olacağımı üstüne basa basa bütün samimiyetimle anlattım.

Eğer birimiz ölecekse diğerinin yanında olmalıydı bu, habersiz bir şekilde uzaklarda değil... İlkönce kayıtsız kalmaya çalışsa da sonra sımsıkı sarılıp içini döktü, nihayetinde sanki kaçan benmişim gibi “Benden kurtulabileceğini mi sandın?” deyip gülümsedi.

Birlikte Yusuf’un eski evine döndük. Kiraya verilmemişti henüz, her şey bıraktığı gibi duruyordu. Ertesi gün anneme gittim, eşyalarımı toplayıp çıktım...

“Ben sana kızamam...

Kırılırim belki, küserim ama kızamam...

Sen, sevgimin yeşerdiği o yersin. Sen, kalbimin en çirkin yerlerindeki o küçücük umutsun. Ben, yıllar sonra çıkıp gelsen kapısı sana hep açık olacak evimim. Senin ihtimalin bile güzel. Sorarsın belki ama anlatamam...”

-X-

Yusuf'un kan ter içinde uyanışları, bozulmuş psikolojisi yüzünden sürekli kendini suçlamaları, bazen sessizce kalkıp kendi kendine konuşmaları altı ay boyunca devam etti. Bazı günler bana huzur vermediğini zannederek üzüntüyle özür diliyor, sürekli kendini suçluyor, bazen ölmek istediğini bile söylüyordu.

Beni endişelendirecek fiziksel bir rahatsızlığı yoktu henüz. Bunların iyi zamanlarımız olduğunu, bir müddet sonra olmak istemediği birine dönüşmekten ne denli korktuğunu ve o günleri görmek istemediğini anlıyordum aslında ama belli etmiyordum.

“Neden beni kendi halime bırakmadın ki?” diye sitem ediyordu zaman zaman. Aslında savaştığı hastalıktan haberdar olduğumu, bunun benim için hiç önemli olmadığını, sonuna kadar yanında kalacağımı söylemek istediğim halde yutuyordum sözlerimi. Ona acıdığımı düşünerek benden

kaçmasından korkuyordum açıkçası... Birlikte yaşayacağımız hiçbir şeyin bana eziyet olmayacağını, ne olursa olsun onun yanında olmanın bana mutluluk verdiğini anlatsam da tam olarak kendimi ifade edemiyordum. Her şeyi Yusuf'un kendi rızasıyla anlatıp hem beni hem de kendini rahatlatmasını bekliyordum yalnızca.

Sabahları gözüm arkada okula gidiyor, derslerim biter bitmez doğruca eve geliyordum. Her hafta sonu eskiden olduğu gibi birlikte gezmeye çıkıyor, kitap okuyor, sinemaya gidiyorduk. Bazen baş başa eğleniyorduk. Yusuf, sevdiğimiz şarkıları söylerken ben de yan flütle eşlik ediyordum ona. En çok da bundan keyif alıyor, bir süreliğine de olsa kaygılarımızdan sıyrılıp mutlu oluyorduk... Sonra yine birtakım sudan sebeplerle kendi karanlığına geri dönmenin bir yolunu buluyor ve beni ne kadar üzdüğünün farkında bile olmuyordu...

Bir akşam mutfakta salata yaparken Yusuf da salondaki yemek masasını hazırlıyordu. Tabakları almak için yanına geldiği sırada "Angut kuşunu bilir misin canım?" diye sordum.

"Duymuştum ama ayrıntısını bilmiyorum. Ne olmuş ki angut kuşuna?"

"Bu kuşlar hayatları boyunca yalnızca bir defa kendilerine eş bulmuş. Eşini kaybeden kuş ölene dek onun yasını tutar, yeni bir eş bulmazmış kendine. Harika bir şey değil mi?"

“Neresi güzel bunun Elif?” dedi Yusuf. “Tamam kulağa çok romantik geliyor ama... Yani nasıl desem? Ölen biri sonsuza kadar yasının tutulmasını istemezdi sanırım. Hayat, kalan için bir şekilde devam ederken niye yas tutmakla tüketsin ömrünü? Bu hiç adil değil... Kalan da mutlu olmak zorunda... Bitmeyen bir matem ölüp gidene huzur değil, azap verir bence. Çünkü hiç kimse mutsuz etmek için sevmez birini...”

Yusuf’un anlatmak istediklerini anlıyordum aslında ama o beni hiç anlamıyordu. Ben onsuz yaşamamanın imkânsızlığını ima ederken o bana vakti gelince unutmamı söylüyordu. Başka laf etmedim. Sonrasında konu kendiliğinden kapanıp gitti zaten...

Güzel bir çarşamba günü okula gitmek için erkenden kalkıp kahvaltı hazırlamıştım. Yusuf’u da uyandırmaya çalıştım ama omzunu silkip battaniyeyi yüzüne kadar çekti. O gün benim için harika başlamıştı. Kahvaltımızı birlikte yapmak istiyordum ama Yusuf’u zorla uyandırmaya da kıyamadım. Kahvaltısını hazırlayıp çıktım evden.

Bütün gün içim içime sığmadı. Bir an evvel eve gitmek için sabırsızlanıyordum...

Öğleden sonra son dersime girecektim ki telefonum çaldı. Ev sahibi arıyordu. Merak edip açtım. Mümkünse eve gelmemi istiyordu. Yüreğim ağzıma gelmişti ama neyse ki önemli bir sorun olmadığını, doğalgazla ilgili ekiplerin geldiğini ve daireye girmeleri gerektiğini söyledi. Evde kimseyi bulamayınca beni aramış. İçim rahatlamıştı.

Son ders için izin alıp eve gittiğimde sokaktaki kalabalığı ve üzeri tamamen örtülmüş halde birinin sedyeyle apartmandan dışarı çıkarıldığını görünce panikledim. Koşar adımlarla ilerlerken birisi kolumdan tutup gitmeme izin vermedi. Dönüp yüzüne baktığımda beni engelleyen kişinin Bülent olduğunu gördüm. Ağlıyordu. Korktuğum olmasın diye yalvararak dua ediyordum... Tam ambulansa koyulurken yetişip seri bir hamleyle sedyede hareketsiz yatan bedenin yüzünü açtım.

Yusuf'tu!

Yusuf ölmüştü ve bir daha asla olmayacaktı... Ölüm nedeni doğalgaz zehirlenmesi diye geçti tutanaklara. Uzman ekiplerin söylediğine göre ocağa çay suyu koyulmuş, altı açılmış ama hiç ateşlenmemiş. Düşünüyorum da acaba gerçekten çay yapmak isterken ocağı yakmayı mı unuttu, yoksa bilerek mi doğalgazı açıp ölümü bekledi?

Bu büyük muammanın cevabını asla bilemeyeceğim... Bildiğim tek şey, o gün Yusuf için hazırladığım kahvaltı masasının üzerinde bulduğum mektubun, ben evden ayrılırken orada olmadığıydı... Yalnızca benim anlayabileceğim bir

veda mektubu gibiydi bıraktığı kâğıt parçası. Bazen “Keşke hastalığını bildiğimi ona söyleseydim” diye geçiriyorum içimden.

“Bunlar herkesin başına gelebilir. Bak, ben yanıdayım. Şu an hiçbir şeyin yok, ileride ne olacağını da Allah’tan başkası bilemez. Yıllar sonrası için bugünden üzülp kafana takma ne olur. Seni çok seviyorum ben...” diyebilseydim keşke...

Belki o zaman her şey bambaşka olabilirdi. Bu vicdan azabını sonsuza dek yüreğimde taşıyacağımı biliyorum...

Cenazesi sessiz sedasız kaldırıldı Yusuf’un. Otuz beş yıllık ömründe biriktirebildiği bir avuç insan dışında kimsesi yoktu. Bir ara tabutun başında babası Rıfat’ı gördüm. Fırtınanın şiddetine kapılmış, dışı sağlam görünse de içten içe çürüyüp güçsüzleşen bir çınar gibi kâh Yusuf’un yüzüne eğiliyor, kâh doğruluyor; yıkılmamak için kendini güçlkle tutuyordu. Pişman olmak için bile gecikmemek gerektiğini öğrendiğim acıklı bir sahne olarak karşımda duruyordu Rıfat. Kendini nefes aldığı sürece affedemeyeceği büyük bir nedeni vardı...

Herkes son görevini yapıp kenara çekildikten sonra sıra bana gelmişti artık. Usulca yanı başına yaklaştım ve yüzüne baktım... Öylece durup izledim sevdiğimi... Kanı çekilmiş kireç gibi bembeyaz kesilen yüzüne dokundum, parmak uçlarımla sakalını sevdim. Bana ilk defa bu kadar soğuktu... Kapalı gözkapaklarının üzerinde şimdi çok daha

güzel görünen kirpiklerini eğilip öptüm. Bunun Yusuf'u son görüşüm olduğunu bilmek dipsiz bir kuyu açıyordu göğsümde. Onu son defa sıkı sıkıya bağrıma basıp beni duymasını dileyerek, "Hadi kalk, güzel sesinle bir şarkı söyle" diye fısıldadım kulağına. Belki duydu beni, ancak tek hece bile düşmedi dudaklarından... Bir avuç insanın ortasından alınıp derin bir yalnızlığa bırakılmak üzere götürülürken çaresizce uzaktan izlemekle yetindim.

Altı kişinin mezara zorla indirdiği Yusuf'u ben tek başıma yüreğime gömmüştüm artık. Canım en çok Yusuf toprağa indirilirken yandı. Ömrümün en güzel zamanlarında sırtımı yasladığım iki adamı sırayla kaybetmiş olmanın yükünü bir kambur gibi sırtımda taşıyacaktım. Önce babamın, sonra da Yusuf'un yükü...

Cenazeye annem de gelmişti, her şeye rağmen onun göğsüne kapaklanıp teselli bulurken affettim onu. Çok değil, birkaç ay sonra annemi de kaybettim. Bu dünyada sindirmek zorunda olduğum başka bir acı kalmamıştı geriye. Velhasıl hayatım boyunca karşılaştığım ve karşılaşılabileceğim her acının, her hüznün zerresine bile degecek kadar kıymetli bir aşk yaşadım ben...

Bu hikâyenin başladığı günden bu yana tam on yıl geçti. Yusuf gideli yedi sene olacak yakında... Geride kalan kötü zamanları kabullenmem çok kolay olmadı. Zaman insanın kırıklarını birbirine kaynatıyor, yarasını sarıyor... Ölmüyorsun ama pek yaşıyor da sayılmıyorsun.

Az önce kan ter içinde uyanmıştım uykumdan.

Umut'un koynundan kalkıp bütün çıplaklığıyla geçmişimi hüznünlü bir mutlulukla yâd ettim. Hepsi derin bir kabuk altına gizlenmiş yara şimdi. Artık ağlamıyorum. Zaman zaman "Benden kurtulabileceğini mi sandın?" diyerek uykularımı bölen o kişinin Yusuf olduğunu biliyorum... Yüzünü hiç göremesem de beni asla terk etmediğini bu şekilde hatırlatıyor bana. Umut'un uyanıp geçmişimle yüzleştiğim bu saatte beni ağlarken bulmasından çekinerek Yusuf'un bana bıraktığı son notu bir kez daha gizlice okudum:

"Bir gün yanında olmamı istediğin ama bunun imkânsız olduğu bir zaman gelirse gözlerini sıkıca kapat ve elini yüreğine götür. Ben senin gözkapaklarının ardındaki karanlıkta, kalbinin çarpıntısında olacağım. Ne zaman bir vapura binsen saçlarının arasından geçen rüzgâr değil, parmaklarım olacak. Okuduğun kitabın bir satırında ya da dinlediğin bir şarkının müziğinde nefes almaya devam edeceğim. Yağmurlu bir günde omzunu öpen yağmur damlası olabilirim. Belki de koklamak için uzandığın bir çiçeğin yaprağından havalanan kelebek olacağım. Sen ne kadar hissetmek istersen ben o kadar var olmaya devam edeceğim..."

Ben seni ruhundan öperim kadın! Gözlerin görmez beni, ellerin dokunamaz tenime... Sen kan uykundayken başucunda seni izleyerek sabahlarım. Yeri gelir

dayanamaz sarılırim. Sımsıkı sarılırim da kokumu bile duymazsın. Sen gittiğimi zannederken; ben başka bir dünyada, başka bir hayatta, başka bir zaman aralığında senin koynunda uyumaya devam edebilirim. Biliyorsun; ben seni göğüskafesimdeki çarpıntıyla değil, angut kuşu ruhumla sevdim...

Bunları sadece bir sevgilinin, bir eşin duyguları olarak kabul etmeni istemem. İyi bir babanın şefkati ve yakın bir dostun samimiyetiyle, beni her ne olarak görüyorsan işte o duyguyla yazıyorum. Beni bir kere daha affet... Sonra mutlu ol! İnan bana bütün kalbimle istiyorum bunu. O kadar hüznün gördüm ki, mutsuzluğa öyle çok şahit oldum ki... Sen ömrüm boyunca nefes aldığımı hissedebildiğim tek yer oldun. Sen benim çocukluğum... Sen, çocukluğuma çocuk parkı oldun. Sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Bu yüzden bana iyi hissettirdiğin her bir saniye için milyon kere teşekkür ederim...

Yüreğinin perdelerini hiçbir zaman kapalı tutma. Aydınlığın içeri girmesine izin ver. Gülmek sana yakışıyor, yüzünü asma... Büyük zorluklara göğüs germiş insanların hakkıdır mutluluk. Anlatmaya değer günlerin, içinden geldiği gibi yaşadığın bir hayatın olsun. Gözlerini kapatıp benimle konuşmak istediğin zamanlar için güzel anılar biriktir.

Nerede olsa tanırım hüznü, bana mutluluktan bahset..."

Yusuf'un bana vedası böyle oldu işte...

Eğer o sabah benimle kahvaltı yapmak için kalksaydı ya da o gün ölmeseydi bir buçuk aylık hamile olduğumu söyleyecektim ona. Kim bilir ne kadar sevinecekti... Ondan sonra hayatıma bir daha kimse girmedi ve asla girmeyecek. Onun hatıralarıyla ve bana ondan kalan tek parçayla, oğlumuz Umut'la yaşayıp ona kavuşacağım günü sabırla bekleyeceğim...

Gerçek sevgi birinin kusurlarını görmezden gelmek değil, onun kusurlarına sarılmak, onu kusurlarından öpmek, tüm hepsini kabullenerek sevmektir. Çünkü bir kusuru örtmek ya da görmezden gelmek kolay iş, asıl önemli olan o kusurları da kendininmiş gibi benimseyerek sevebilmektir... Yani çok da mühim değil gözünün rengi, boyu ya da kilosunu... Ne bileyim işte, önemli değil bir uzvunun yokluğu. Zaten birini sahiden sevdiğinde ondan mükemmeli olmaz dünyada. En güzel o bakar, en güzel o dokunur, en güzel o öper, o gülümser... Hiç kimse sadece sahip olduklarıyla değil, herkes ona yüklendiği anlam kadar güzeldir... Sevmek, özel hissettirebilmektir karşındakini.

Eğer bunları size hiç hissettirmeyen biri için üzülüyorsanız, kırılıyorsanız, hâlâ bir şeyleri yoluna koymaya çalışıyorsanız hiç yormayın kendinizi. Çünkü kusurlarımız hayatımız boyunca bizimle olmaya devam edecek. Yani geçmişte kusurlarınız yüzünden sevmeyen biri, gelecekte de aynı kusurlar yüzünden yine sevmeyecek demektir sizi...

Gerçek sevgilerin aşamayacağı bir engelin, üstesinden gelemeyeceği bir problemin olmadığına inanıyorum ben. Bir gün sizi sahiden seven birine sarıldığınızda tek bir kelime bile sarfetmeden konuşabildiğinizi göreceksiniz. Boynunuzda nefesinin sıcaklığını, sırtınızda avuçlarının şefkatini, göğsünüzde kalbinin merhametini hissettiğinizde anlayacaksınız bunu. İşte o güveni veren ve sizinle o duyguları paylaşan biriyle aynı yolda yürüdüğünüzde hiçbir şeyin sevgiyi yene-meyeceğini göreceksiniz. İşte o zaman geçmişte hayatınızı mahveden, kalbinizden çıkıp giden herkesi böyle bir sevgiye yer açtığı için affedeceksiniz.

Ben inanıyorum, zor günlerin mükâfatını hakkıyla verecektir Allah. Yeter ki inancını ve sevgisini asla yitirmesin insan...

Birçoğumuzun hayatı bazı şeylerden kaçarak geçiyor öyle değil mi?

Gündüzleri birtakım uğraşlara veriyoruz kendimizi, gece uykuya sığınıyoruz. Acıdan kaçmak, kurtulmak için ve hatta her zerresine kadar unutmak için ne geliyorsa elimizden yapıyoruz... Kalbimize gömdüklerimiz, içimize attıklarımız, kendimize hatırlatmaktan bile korktuğumuz şeyler var... Ama bunca uğraşa, bunca uykuya, bunca kaçısa rağmen kurtulamıyoruz değil mi?

Anılarımız birer vicdan azabı gibi düşmüyor yakamızdan.

Biliyor musunuz, bir konuda hep yanıldık. Ne kaçmakla, ne başka uğraşlarla, ne de uyumakla geçiyor sı-zımız. Unutamıyoruz silmek istediklerimizi.

Ben de çok denedim, olmadı. Şehirler, insanlar, hikâyeler değiştirdim yine olmadı. Çünkü insan kalbini bir kenara bırakıp gidemiyor arkasına bile bakmadan. Gittiğimiz her yere duygularımızı da götürüyoruz.

Asıl mesele bu aslında. Kendi duygularımızdan kaçmak yerine onlarla yüzleşmek ve bazı şeyleri kabullenmek iyileştiriyor kalp yarasını. Mesela giden gitmiştir. Mesela bazı şeylerin tekrarı yoktur. Mesela kendimizi bir hiç gibi görerek hiçbir şeyin üstesinden gelemiyormuşuz... Her zaman geride kalarak terk edilmez insan. Bazı zamanlar arkana bile bakmadan giderken yüzüstü bırakılırsın. Çünkü bazen yüreğin delice kalmak isterken daha fazla gücün olmadığından gitmekten başka bir yol bulamazsın. İster geride kal, ister geride bırakıp git; durum her ne olursa olsun, tek başına iyileştirmen gereken yaralar kalır sana. Yani dostlar bizim kendimizden başkasına ihtiyacımız yokmuş ve bize kendimizden başkası yardım edemiyormuş...

Kalbinizi, vicdanınızı, duygularınızı özgür bırakın. Kimsenin sizin için tek çıkış yolu olduğunu düşünmeyin. Çünkü hayat güzel, hayat birilerinin bizi döküp parçalamasını izleyip sonra yeniden toparlanmaya

çalışacak kadar uzun değil. Buna izin vermeyin. Ve her şeyin sizinle mümkün olduğunu asla unutmayın.

Hayatın daha güzel olduğunu görmek istiyorsak başımızı kaldırmamız gerekiyor. Ve inanın, mutlu olmak için kendimizi iyi hissettiğimiz şeyleri yapmaktan daha kolay bir şey yok.

Kendiniz için bir şey yapın ve değerli olduğunuzu hissedin...

Hani sürekli üzüntü veren, sizi ne zaman istese ulaşabileceği bir eşya gibi gören, sadece kendi duygularından bahsedip size ne hissettiğinizi hiç sormayan. Yüreğinizi yormaktan başka bir işe yaramadığı halde onsuz yapamayacağınızı düşündüğünüz birileri var ya hani; onsuz da yapabiliyorsunuz. Önce uykusuz geçen geceler azalıyor, bir şey yemeden geçen günler de... Gerçekten berbat bir zaman aralığından parçalanarak geçiyorsunuz. Ciddi manada üzülüyorsunuz evet, ama geçiyor sonra.

Bir sabah bakıyorsunuz ki onsuz da oluyormuş, hat-ta çok da iyi oluyormuş...

Elbette insanlar sevsin birbirini, ilişkiler bitmesin, kalpler kırılmasın... Bazı ilişkiler kurtarılmayı hak eder, mümkünü varsa kurtarılmalıdır da zaten. Ama bazı ilişkilerden de kurtulmak gerekir... Sevginin cinsiyeti olmaz. Yani bu durumun kadını da erkeği de yok. Güçlü ya da zayıf tarafı da...

İki kişilik yükü kimse tek başına sonsuza dek taşıyamaz. Yani yormayın kendinizi. Ne kendinizi ne de karşınızdakini... Bir sonu olmayacaksa bunu zaten hissediyorsunuz.

Bırakın herkes istediği hayatını yaşasın. Hikâyenin sonunda iyi ya da kötü herkes layığını bulmuş olacak nasılsa...

*Başka bir hikâyede görüşünceye dek
Sevgi ve aşkla kal...*

“Bir gün yanında olmamı istediğin ama bunun imkânsız olduğu bir zaman gelirse gözlerini sıkıca kapat ve elini yüreğine götür. Ben senin gözkapaklarının ardındaki karanlıkta, kalbinin çarpıntısında olacağım. Ne zaman bir vapura binsen saçlarının arasından geçen rüzgâr değil, parmaklarım olacak. Okuduğun kitabın bir satırında ya da dinlediğin bir şarkının müziğinde nefes almaya devam edeceğim. Yağmurlu bir günde omzunu öpen yağmur damlası olabilirim. Belki de koklamak için uzandığın bir çiçeğin yaprağından havalanan kelebek olacağım. Sen ne kadar hissetmek istersen ben o kadar var olmaya devam edeceğim...

Yüreğinin perdelerini hiçbir zaman kapalı tutma. Aydınlığın içeri girmesine izin ver. Gülmek sana yakışıyor, yüzünü asma... Büyük zorluklara göğüs germiş insanların hakkıdır mutluluk. Anlatmaya değer günlerin, içinden geldiği gibi yaşadığın bir hayatın olsun. Gözlerini kapatıp benimle konuşmak istediğin zamanlar için güzel anılar biriktir.

Nerede olsa tanırım hüznü, bana mutluluktan bahset...”

₺18

KDV'den muaftır.

www.destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

www.destekdukkani.com

%40 indirimli kitap satış sitesi

ISBN: 978-6053115014

9 786053 115014